

ปัจจัยทำนายนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

กฤษฎพงษ์ ลาภผล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กรกฎาคม 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ กฤษณพงศ์ ลาภผล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน
ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....*หิน ๘.*.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิสากร ชีวะเกตุ)

.....*[Signature]*.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณ จันทน์ประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....*Andee podarob*.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพร มุลศาสตร์)

.....*หิน ๘.*.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิสากร ชีวะเกตุ)

.....*[Signature]*.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณ จันทน์ประเสริฐ)

.....*สมชาย รัตนกริธากุล*.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมสมัย รัตนกริธากุล)

คณะพยาบาลศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....*[Signature]*.....คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรชัย จุลเมตต์)

วันที่...*3*...เดือน...*๗๑.*.....พ.ศ. 2563

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิสากร ชีวะเกตุ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณ จันทร์ประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่เป็นประโยชน์ และเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพร มูลศาสตร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมสมัย รัตนกริชากุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และวิจารณ์ผลงานทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร.อ.หญิง ดร.ชนัดดา แนบเกษร อาจารย์ ดร.สาวิตรี หลักทอง ดร.ปรีชา สร้อยสน และพว.ลัดดา เรืองปรีดามย์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ยุพิน ริมรักษา คุณพ่อจรงค์ หวานยิ้ม นางสาวอัญชญา เจริญมี และขอบคุณครอบครัวญาติพี่น้องทุกท่านที่ให้กำลังใจ สนับสนุนผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณ อาจารย์วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี ทุกท่านที่คอยให้คำปรึกษา ขอขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ แผนกผู้ป่วยในชาย (Ward_M) โรงพยาบาลบ่อทอง จังหวัดชลบุรี ทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน พี่ ๆ และเพื่อนนิสิตสาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน รหัส 60 และกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตา แด่บุพการี บูรพาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความรู้และประสบความสำเร็จในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

กฤษณพงศ์ ลาภผล

60920047: สาขาวิชา: การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน; พย.ม. (การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน)

คำสำคัญ: การจัดการอารมณ์ทางเพศ/ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ/ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ/ การปลดปล่อย
อารมณ์ทางเพศ/ ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ถกษณพงศ์ ลากผล: ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี (FACTORS
PREDICTING SEXUAL AROUSAL MANAGEMENT AMONG MALE ADOLESCENTS IN CHONBURI
PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: นิสากร ชีวะเกตุ, ศ.ค., สุวรรณ จันทร์ประเสริฐ, ศ.ค.
110 หน้า. ปี 2563.

การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นต้องไม่กระทบต่อสุขภาพ การเรียน และชีวิตประจำวัน การวิจัย
ความสัมพันธ์เชิงทำนายครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย
ในจังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา อายุ 14-19 ปี ในเขตจังหวัดชลบุรี
จำนวน 240 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling)
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจัดการ
อารมณ์ทางเพศ ประกอบด้วย การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์
ทางเพศ ทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา
อิทธิพลจากเพื่อน รูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว โดยมีค่า
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ในช่วง .71-.93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย และสถิติถดถอยพหุคูณ
แบบขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า 1) ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุม
อารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = -.394$) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.330$) สื่อกระตุ้น
อารมณ์ทางเพศ ($\beta = -.196$) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = -.158$) และการปฏิบัติ
ทางศาสนา ($\beta = .123$) สามารถร่วมกันทำนายได้ ร้อยละ 46.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .461$,
 $p < .001$) 2) ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้
ได้แก่ การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = .247$) อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .244$) ระดับ
การศึกษา ($\beta = -.156$) และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .125$) สามารถร่วมกันทำนายได้ ร้อยละ
15.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .155$, $p < .001$) และ 3) ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการ
อารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์
($\beta = .456$) อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .225$) และสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .167$) สามารถร่วมกันทำนายได้
ร้อยละ 38.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .388$, $p < .001$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้โดยส่งเสริมให้วัยรุ่นมีความรู้เรื่องจัดการอารมณ์
ทางเพศ การรู้เท่าทันสื่อต่าง ๆ ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ส่งเสริมให้ครอบครัว และเพื่อน ได้มี
การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศร่วมกันกับวัยรุ่น

60920036: MAJOR: COMMUNITY NURSE PRACTITIONER; M.N.S
(COMMUNITY NURSE PRACTITIONER)

KEYWORDS: SEXUAL AROUSAL MANAGEMENT/ SEXUAL AROUSAL CONTROL/ SEXUAL
DEVIATION/ SEXUAL RELEASE/ FACTORS PREDICTING SEXUAL AROUSAL
MANAGEMENT

KRITSANAPHONG LAPHPHOL: FACTORS PREDICTING SEXUAL AROUSAL
MANAGEMENT AMONG MALE ADOLESCENTS IN CHONBURI PROVINCE. ADVISORY
COMMITTEE: NISAKORN JIVACATE, Dr.P.H., SUWANNA JUNPRASERT, Dr.P.H. 110 P. 2020.

Sexual arousal management among male adolescents should not have a harmful effect on health, study, and daily life. The predictive correlational study was aimed to identify predictive factors of sexual arousal management among male adolescents in Chon Buri province. The samples were 240 high school and vocational students at the age of 14-19 in Chon Buri province recruited, by multi-stage random sampling. The research tools were questionnaires consisting of personal factors, media stimulating sexual desire, sexual arousal management as well as controlling, deviating, and releasing sexual emotion, attitude towards sexual arousal management, knowledge about sexual arousal management, religious practices, influence from friends, parenting styles and communication regarding sexual arousal management. The Cronbach's alpha reliability coefficient values of questionnaires were .71-.93. Descriptive statistics and Stepwise multiple regression were employed for data analysis.

The results revealed that 1) the influencing of controlling sexual emotion were factors influence from friends ($\beta = -.394$), experience in sexual intercourse ($\beta = -.330$), media stimulating sexual arousal ($\beta = -.196$), communication regarding sexual arousal management ($\beta = -.158$) and religious practices ($\beta = .123$) at 46.1% with a statistic significance level of $< .001$ ($R^2 = .461$, $p < .001$), 2) the influencing of deviating from sexual emotion were factors communication regarding sexual arousal management ($\beta = .247$), influence from friends ($\beta = .244$), education level ($\beta = -.156$) and knowledge about sexual arousal management ($\beta = .125$) at 15.5% with a statistic significance level of $< .001$ ($R^2 = .155$, $p < .001$) and 3) the influencing of releasing sexual emotion were factors experience in sexual intercourse ($\beta = .456$), influence from friends ($\beta = .225$) and media stimulating sexual arousal ($\beta = .167$) at 38.8% with a statistic significance level of $< .001$ ($R^2 = .388$, $p < .001$).

The finding suggested that community nursing should be modified to strengthen knowledge about sexual arousal management, increase media literacy, promote religious activities participation, by involve family and friends communications.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นชาย.....	12
กลไกการเกิดอารมณ์ทางเพศ.....	18
การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายและผลกระทบที่เกิดขึ้น.....	19
ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการอารมณ์ทางเพศ.....	25
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย.....	43
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	49
ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล.....	49
ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ.....	51
ส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศ.....	52
ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ.....	55
ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ.....	56
ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา.....	58
ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน.....	59
ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู.....	61
ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว.....	62
ส่วนที่ 10 ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย.....	63
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
สรุปผลการวิจัย.....	67
อภิปรายผลการวิจัย.....	69
ข้อเสนอแนะ.....	77
บรรณานุกรม.....	79
ภาคผนวก.....	86
ภาคผนวก ก.....	87
ภาคผนวก ข.....	89
ภาคผนวก ค.....	91
ภาคผนวก ง.....	95
ภาคผนวก จ.....	107
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	110

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และสังคมที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นชาย..... 14
2	ค่าความตรงตามเนื้อหา และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จำแนกตาม ชุดแบบสอบถาม..... 44
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล..... 49
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทการมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ 51
5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนประเภทของสื่อกระตุ้นอารมณ์ ทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างมีไว้ในครอบครอง..... 52
6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการจัดการอารมณ์ทางเพศ..... 53
7	ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศของค่า คะแนนสัมพัทธ์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการจัดการอารมณ์ทางเพศ..... 54
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของ กลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ..... 55
9	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ ทางเพศ..... 56
10	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ 57
11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการปฏิบัติทางศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการปฏิบัติทางศาสนา..... 58
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลจากเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนก ตามอิทธิพลจากเพื่อน..... 60
13	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู..... 61
14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู..... 62
15	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัว..... 62
16	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ..... 64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
17	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นผู้ชาย ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ..... 65
18	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นผู้ชาย ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ..... 66
19	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น.....108

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
2 ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The sexual system).....	25
3 การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling).....	37

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นปฏิกิริยาที่มนุษย์ใช้เมื่อเกิดอารมณ์หรือความรู้สึกทางเพศ ในการตอบสนอง ระบาย หรือปลดปล่อยอารมณ์หรือความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ทางเพศ จึงเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ทุกคน อารมณ์ทางเพศจะเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่อายุ 12 ปีขึ้นไปหรือเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เมื่อวัยรุ่นเกิดอารมณ์ทางเพศสามารถจัดการได้หลายวิธี เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การออกกำลังกายเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ เป็นต้น จากผลการสำรวจวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นในมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ (ณัฐกิต รัตนพันธ์, 2558) พบว่า วิธีที่วัยรุ่นชายเลือกใช้ในการจัดการอารมณ์ทางเพศมากที่สุด คือ การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรัก ร่วมกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากถึง ร้อยละ 61 และพบว่า การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักเป็นวิธีที่วัยรุ่นชายมีความพึงพอใจมากที่สุด ร้อยละ 40 รองลงมาคือ การใช้วิธีการมีเพศสัมพันธ์ร่วมกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ร้อยละ 39

การจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นมี 3 วิธี (โอภาส ชรรณวานิช, 2526 อ้างถึงใน ทิพย์สิริ กาญจนวาสี, 2557) คือ 1) การควบคุมอารมณ์ทางเพศด้วยการข่มใจ หักห้ามใจ หรือไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศ หรือพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าต่าง ๆ เช่น สิ่งยั่วยุอารมณ์ทางเพศ การอยู่ตามลำพังกับคู่รัก เป็นต้น 2) การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศด้วยการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การออกกำลังกาย กิจกรรมสันทนาการ เป็นต้น เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ และ 3) การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) ซึ่งการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นชายมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2558) หากวัยรุ่นชายมีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักวัยรุ่นหรือมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe sex) อาจส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรหรือเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้หากไม่มีการป้องกันที่ถูกต้อง

วัยรุ่นชายที่มีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ มีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้หากไม่มีการป้องกัน รายงานของยูนิเซฟ (UNICEF Thailand, 2018) พบว่า วัยรุ่นชายไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์มากถึง ร้อยละ 45.4 โดยรายงานของ Thailand's National AIDS Strategy ในปี พ.ศ. 2558 พบว่า ผู้ที่ติดเชื้อจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเชื้อเอชไอวีรายใหม่เป็นวัยรุ่นมากถึงร้อยละ 70 สอดคล้องกับ

ข้อมูลของสำนักอนามัยเจริญพันธุ์ (2562) พบว่า มีอัตราป่วยในปี พ.ศ. 2556-2561 เท่ากับร้อยละ 93.6 และ 189.5 ต่อแสนประชากร อายุ 15-24 ปี ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้การจัดการอารมณ์ทางเพศที่ด้วยวิธีปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ยังอาจส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรของหญิงที่เป็นคู่่นอนได้ จากการวิเคราะห์สถานการณ์ใน A situation analysis of adolescents in Thailand 2015-2016 (UNICEF Thailand, 2018) พบว่า วัยรุ่นหญิงมีอัตราการทำแท้งด้วยสาเหตุการตั้งครรภ์ไม่พร้อมมากถึงร้อยละ 58.5 ในจำนวนนี้เป็นการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันมากถึงร้อยละ 79.8 ซึ่งจังหวัดชลบุรี เป็นจังหวัดที่มีอัตราการคลอดของหญิงอายุ 15-19 ปี ต่อประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี มากที่เป็นอันดับที่ 3 ของประเทศ (สำนักอนามัยเจริญพันธุ์, 2562) จากรายงานสถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ ในวัยรุ่นและเยาวชนของสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ (2560) พบว่า ปี พ.ศ. 2557-2560 จังหวัดชลบุรีมีจำนวนหญิงอายุน้อยกว่า 20 ปี ที่มารับบริการด้วยการคลอด/แท้งบุตร เท่ากับ 1,191 รายในปี พ.ศ. 2557 และ 2,486 ราย ในปี พ.ศ. 2560 ซึ่งพบว่า มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

สถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น เพศชายมีส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าว เนื่องจากวัยรุ่นชายเป็นผู้ที่ตัดสินใจเป็นหลักในการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2554) โดยมักใช้เหตุผลว่าเป็นการแสดงความรักความจริงจังต่อกัน จึงทำให้วัยรุ่นหญิงยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงการตอบสนองต่อความใคร่หรืออารมณ์ทางเพศของตนเอง (สิรินันท์ กิตติสุขสถิต, นพวรรณ มาดารัตน์, วาที สิทธิ, แครี ริกเตอร์ และอุไรวรรณ คณิงสุขเกษม, 2554) ประกอบกับค่านิยมที่ว่า “เป็นเรื่องปกติ ไม่เสียหาย” จึงส่งผลให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น วัยรุ่นชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ไม่ได้คิดว่าการควบคุมตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็นการให้เกียรติฝ่ายหญิงและครอบครัวแต่อย่างใด (พิชญา พจนโพธา, ศุภโชค สิงห์กันต์, ฐิติวิ แก้วพรสวรรค์ และสุพร อภินันทเวช, 2560) ซึ่งจากการศึกษานำร่องโดยผู้วิจัย ได้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย อายุ 13-15 ปี ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง จำนวน 30 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแฟนหรือคูรักทั้งหมด เลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า กลุ่มตัวอย่างเมื่อมีแฟนหรือคูรักก็จะอยากลอง อยากรู้ และทำตามคำแนะนำของเพื่อนหรือบุคคลใกล้ชิดในการเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศ ซึ่งการเลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจะแตกต่างกันไปตามปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

วัยรุ่นที่มีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพต่าง ๆ ตามมาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า รูปแบบการแก้ไขปัญหาที่ผ่านมาเป็นการให้ความรู้ ปรับทัศนคติ เสริมทักษะชีวิต สร้างแรงจูงใจ และการให้ข้อมูลข่าวสาร แต่ปัญหายังเกิดขึ้นอย่าง

ต่อเนื่อง พยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในการให้การพยาบาลเพื่อช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาข้างต้น เนื่องจากพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนเป็นผู้ให้บริการด้านสุขภาพทั้งในกลุ่มผู้ป่วยและผู้ที่ไม่ป่วย เป็นการให้บริการแบบผสมผสาน โดยเน้นการส่งเสริมสุขภาพและการป้องกันโรคเป็นสำคัญ จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องยังไม่พบการศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศ จากที่กล่าวมาข้างต้นการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าวิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายร่วมด้วย

การจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ ต้องมีปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งจากทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The sexual system) ของ Abramson (1983) เชื่อว่าการแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยโครงสร้างทางสติปัญญา (Cognitive structure) ที่เปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โครงสร้างทางสติปัญญานี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด พัฒนามาจากตัวป้อน (Input) 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) วุฒิภาวะ (Maturation) 2) บรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) 3) มาตรฐานของผู้ปกครอง (Parental standards) และ 4) ประสบการณ์ทางเพศ (Previous sexual experience) ปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยที่กล่าวมาเป็นทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่จะมีผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญาซึ่งจะมีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้

ปัจจัยด้านวุฒิภาวะ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดเรื่องเพศ และความรู้เรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นมีอายุที่มากขึ้นจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากขึ้น (อนุชิต วรกา, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ดันสกุล และนิรัตน์ อิมามิ, 2558) และระดับการศึกษาที่เพิ่มขึ้นจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากขึ้นเช่นกัน (เบญจวรรณ ช่วยแก้ว, นฤมล เถ่งไถ่, อัครีย์ พิษย์รัตน์ และจันทร์เพ็ญ เลิศวนวัฒนา, 2561) ทักษะคิดเรื่องเพศ และความรู้เรื่องเพศ โดยวัยรุ่นที่มีทักษะคิดที่ดีมีความรู้ที่ถูกต้องจะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ลดลง ซึ่งจะมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมได้ (ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชนิตา ประดิษฐ์สถาพร และแหวดาว คำเขียว, 2556; พิษญา พจน โปธา และคณะ, 2560)

ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา วัยรุ่นที่มีความใกล้ชิดกับศาสนาหรือยึดหลักทางศาสนามาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเคร่งครัดจะมีโอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคร่งศาสนา (อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์, 2557) การมีแฟนหรือคู่อรัก จะส่งผลให้วัยรุ่นมีโอกาสเกิดพฤติกรรมทางเพศได้ง่ายกว่าวัยรุ่นที่ไม่มีแฟนหรือคนรัก เนื่องจากแฟนหรือคู่อรักอาจชักชวนทำกิจกรรมทางเพศหรือหาโอกาสใกล้ชิดกันมากขึ้นส่งผลให้อาจมีเพศสัมพันธ์ง่ายขึ้น (Atwood et al., 2012) อิทธิพลจากเพื่อน จะส่งผลให้วัยรุ่นเลือกตัดสินใจในการแสดง

พฤติกรรมทางเพศตามคำชักชวนหรือจากการรับรู้การกระทำจากเพื่อนได้ (วรรณศิริ ประจัน โน, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2560; สุกัญญา สุรัมย์, 2558) สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ จะส่งผลให้วัยรุ่นมีความเสี่ยงในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น (วรรณศิริ ประจัน โน และคณะ, 2560) และประเภทการศึกษา โดยนักเรียนที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษามีสัดส่วนของการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนในระดับอาชีวศึกษามีสัดส่วนการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษา (รณรงค์ ศรีพล, 2559)

ปัจจัยด้านมาตรฐานของผู้ปกครอง ได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดู การเลี้ยงดูที่ไม่เอาใจใส่ ปล่อยปละละเลย จะส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น (อนุชิต วรรกา และคณะ, 2558; อภาพร เผ่าวัฒนา, 2552) และการสื่อสารเรื่องเพศ ซึ่งการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถมีแนวทางการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง ลดโอกาสเสี่ยงต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสม (Lam, Russell, Tan & Leong, 2008)

ปัจจัยด้านประสบการณ์ทางเพศ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความเสี่ยงที่จะมีเพศสัมพันธ์ในครั้งถัดไปได้มากขึ้น โดยวัยรุ่นที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ (Tu, Lou, Gao, Li & Zabin, 2012)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องยังไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชาย ประกอบกับขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยถือว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอายที่จะกล่าวถึง จึงขาดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ ทำให้ขาดองค์ความรู้ที่จะทำความเข้าใจในปัจจัยและการพัฒนาแนวทางแก้ไข และการศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แต่ยังไม่มีการศึกษาด้านต่อของพฤติกรรม คือ การจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชาย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี และปัจจัยทำนาย ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ โดยครอบคลุมปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ 1) วุฒิภาวะ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ 2) บรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อริก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และประเภทการศึกษา 3) มาตรฐานของผู้ปกครอง ได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และ 4) ประสบการณ์ทางเพศ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งผลการศึกษาก็คงจะเป็นประโยชน์ในการหาแนวทางแก้ไขปัญหาเรื่องเพศในวัยรุ่นชาย โดยเฉพาะพยาบาล

เวชปฏิบัติชุมชนสามารถใช้ประโยชน์จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ไปใช้ในการออกแบบโปรแกรม ส่งเสริมการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมเพื่อลด เพิ่ม หรือส่งเสริมปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศในรุ่นชายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

2. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ ครอบคลุมปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อภิสิทธิ์จากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อภิสิทธิ์จากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้

2. อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อภิสิทธิ์จากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้

3. อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย แนวคิดนี้เชื่อว่าการแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยโครงสร้างทางสติปัญญาซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โครงสร้างทางสติปัญญานี้ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศ โดยพัฒนามาจากตัวบ่อน 4 ปัจจัย ได้แก่

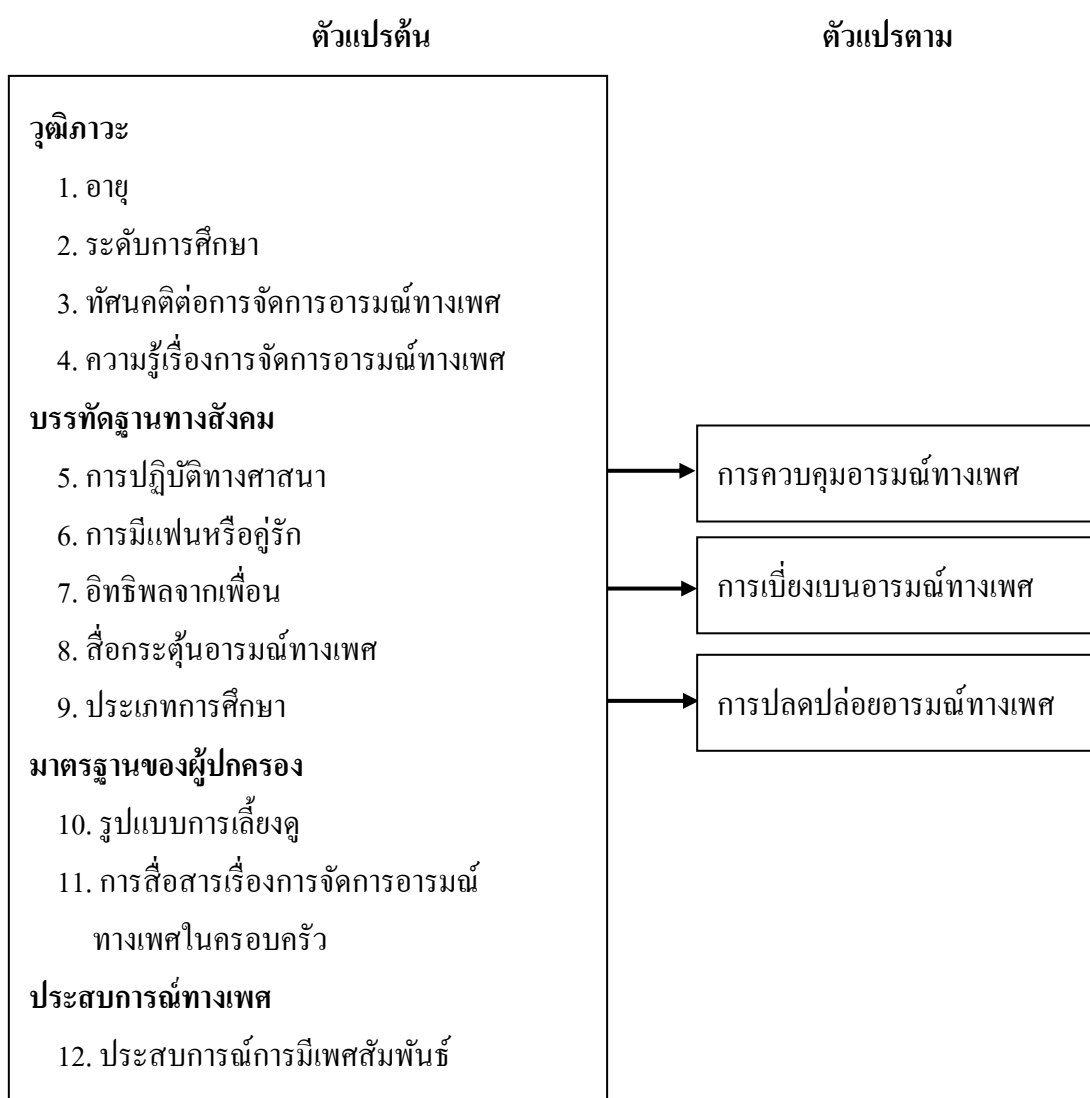
1. วุฒิภาวะ เป็นการเติบโตทางร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ ภาวะจิตใจ อารมณ์ ฯลฯ ซึ่งส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศเนื่องจากการเจริญเติบโตแต่ละช่วงวัยส่งผลให้วัยรุ่นมีวิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งอายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ เป็นปัจจัยด้านวุฒิภาวะที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่ออายุและระดับการศึกษาที่เพิ่มขึ้น

2. บรรทัดฐานทางสังคม เป็นกฎเกณฑ์ ระเบียบ หรือข้อบังคับภายในสังคมหรือกลุ่มที่ใช้สำหรับแยกแยะค่านิยม ทักษะคิดและพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม อาจบอกอย่างชัดเจนหรือเป็นนัยก็ได้ หรือเป็นกฎธรรมเนียมของพฤติกรรมที่ประสานปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเรียนรู้จากเพื่อน องค์กรชุมชน วัฒนธรรม สื่อมวลชน อิทธิพลจากบรรทัดฐานทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดโครงสร้างการรับรู้ของวัยรุ่นในการจัดการอารมณ์ทางเพศ ซึ่งการปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และประเภทการศึกษา เป็นปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ

3. มาตรฐานของผู้ปกครอง เป็นการปฏิบัติ การเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน ตามค่านิยมและทักษะคิดของผู้ปกครองต่อวัยรุ่น มีความสำคัญต่อบทบาทในการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น โดยจะเรียนรู้เรื่องเพศและค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศจากวิธีการที่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู ซึ่งรูปแบบการเลี้ยงดูและการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว เป็นปัจจัยด้านมาตรฐานของผู้ปกครองที่จะส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น

4. ประสบการณ์ทางเพศ เป็นสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ การได้พบเห็นด้วยตนเองด้านการจัดการอารมณ์ทางเพศ และจดจำเก็บไว้เป็นเสมือนบทเรียนของชีวิต ซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจด

จำเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนทางการจัดการอารมณ์ทางเพศ โดยจะแสดงออกในชีวิตประจำวันทางทัศนคติ ความเชื่อ ความคาดหวัง และความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ เป็นปัจจัยด้านประสบการณ์ทางเพศที่จะส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ เป็นปัจจัยนำเข้าที่จะมีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย สรุปได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlational research) เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการควบคุมอารมณ์ทางเพศ การจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี ศึกษาแก่นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 และชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 240 คน ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2562 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ. 2563

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น

- 1.1 อายุ
- 1.2 ระดับการศึกษา
- 1.3 ทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ
- 1.4 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ
- 1.5 การปฏิบัติทางศาสนา
- 1.6 การมีแฟนหรือคู่อีก
- 1.7 อิทธิพลจากเพื่อน
- 1.8 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
- 1.9 ประเภทการศึกษา
- 1.10 รูปแบบการเลี้ยงดู
- 1.11 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว
- 1.12 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

2. ตัวแปรตาม

- 2.1 การควบคุมอารมณ์ทางเพศ
- 2.2 การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ
- 2.3 การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วัยรุ่นชาย หมายถึง บุคคลเพศชายอายุ 14-19 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 หรือระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3

2. อายุ หมายถึง จำนวนปีตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบัน โดยนับอายุเต็มปีบริบูรณ์

3. ระดับการศึกษา หมายถึง จำนวนปีที่วัยรุ่นเข้าสู่ระบบการศึกษา โดยเริ่มตั้งแต่ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงวันที่เก็บข้อมูล

4. ประเภทการศึกษา หมายถึง รูปแบบเรียนการสอนของสถาบันการศึกษา ได้แก่ การศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา และการศึกษาสายอาชีพระดับอาชีวศึกษา

5. การมีแฟนหรือคู่อุปการ หมายถึง การมีบุคคลที่เป็นคู่อุปการและยังไม่ได้แต่งงานหรือสมรส กันตามกฎหมาย

6. ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กับแฟน คู่อุปการ หรือบุคคล อื่น ๆ ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา

7. สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง จำนวนประเภทของสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ที่กลุ่มตัวอย่างมีไว้ในครอบครอง ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ นิตยสาร ภาพยนตร์ วีซีดี ดีวีดี สื่ออินเทอร์เน็ต ออนไลน์ คลิปมือถือ ลักษณะคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) จำนวน 8 ข้อ แปลผล โดยใช้จำนวนรวมประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

8. การจัดการอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมก่อนและเมื่อเกิดอารมณ์ ทางเพศ เพื่อควบคุมและตอบสนองต่อความรู้สึกหรืออารมณ์นั้น วัดโดยแบบสอบถามการจัดการ อารมณ์ทางเพศที่สร้างขึ้น โดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 (ไม่ได้ใช้-ใช้ทุกครั้ง) จำนวน 19 ข้อ แปลผล โดยใช้คะแนนค่าเฉลี่ยแต่ละ ด้าน หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศแบบนั้น ๆ บ่อย ครอบคลุม พฤติกรรม ดังนี้

8.1 การควบคุมอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การบังคับ การระงับ หรือข่มใจตนเองมิให้ เกิดอารมณ์ทางเพศ และการหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าเพื่อมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การกำหนดจิตใจให้อารมณ์ทางเพศหายไป

8.2 การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การเปลี่ยนความใส่ใจในอารมณ์ทางเพศ ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นให้สนใจสิ่งอื่น ๆ ทดแทน โดยปฏิบัติกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่าง ๆ ได้แก่ กิจกรรมสันทนาการ การออกกำลังกาย การใช้เวลาว่าง งานอดิเรก

8.3 การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การกระทำเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศเพื่อให้ อารมณ์เพศได้ระบายออกไปจากความรู้สึก ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การมีเพศสัมพันธ์

9. ทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ที่มีต่อ การจัดการอารมณ์ทางเพศ วัดโดยใช้แบบสอบถามทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง-เห็นด้วยอย่างยิ่ง) จำนวน 13 ข้อ แปลผล โดยใช้ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับดี

10. ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ หมายถึง ระดับความจำ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ วัดโดยใช้แบบทดสอบความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยครอบคลุมเนื้อหาเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศ แบบชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศดี

11. การปฏิบัติทางศาสนา หมายถึง การประกอบหรือเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา การนำหลักการทางศาสนามาใช้ในการดำรงชีวิต วัดโดยใช้แบบสอบถามการปฏิบัติทางศาสนาที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยครอบคลุมเนื้อหาเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาและการยึดหลักคำสอนทางศาสนามาใช้ในชีวิตประจำวัน ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 คะแนน (ไม่ได้ปฏิบัติ-ปฏิบัติเป็นประจำ) จำนวน 10 ข้อ แปลผล โดยใช้ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการปฏิบัติทางศาสนามาก

12. อิทธิพลจากเพื่อน หมายถึง การชักชวนหรือการรับรู้พฤติกรรมจากเพื่อนเกี่ยวกับการจัดการอารมณ์ทางเพศ วัดโดยใช้แบบสอบถามอิทธิพลจากเพื่อนที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 คะแนน (ไม่เคยเลย-เป็นประจำ) จำนวน 10 ข้อ แปลผล โดยใช้ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีอิทธิพลจากเพื่อนมาก

13. รูปแบบการเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการปฏิบัติ อบรมสั่งสอน แนะนำ ของผู้ปกครอง แก่วัยรุ่นชาย ทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยวาจาและการกระทำ วัดโดยใช้แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดูที่ผู้วิจัยประยุกต์จากแบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดูของ จุฬาลักษณ์ สมภาร วงศ์ (2552) ครอบคลุมเนื้อหาการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การอบรมเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 คะแนน (ไม่เห็นด้วย-เห็นด้วยมากที่สุด) จำนวน 12 ข้อ แปลผล โดยใช้คะแนนเฉลี่ยการเลี้ยงดูแบบใดมากกว่าการเลี้ยงดูอีก 2 แบบ จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น แต่หากคะแนนเฉลี่ยเท่ากันจะพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเลี้ยงดูแบบใดน้อยกว่า จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น

14. การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว หมายถึง การสนทนา สอบถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการหาแนวทางการแก้ไขเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ภายในครอบครัวร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว วัดโดยใช้แบบสอบถามการสื่อสารเรื่อง

การจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตร
ประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 คะแนน (ไม่เคยเลย-เป็นประจำ) จำนวน 9 ข้อ แปลผล โดยใช้
ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ
ในครอบครัวมาก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นชาย
2. กลไกการเกิดอารมณ์ทางเพศ
3. การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายและผลกระทบที่เกิดขึ้น
4. ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการอารมณ์ทางเพศ

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นชาย

ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่น (Adolescence) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Adolescere แปลว่า การเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ หรือการเจริญเติบโตเข้าสู่ผู้ใหญ่ วัยรุ่นเป็นเวลาของการเจริญเติบโต และเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กเข้าสู่การมีวุฒิภาวะของวัยผู้ใหญ่และการเตรียมตัวสำหรับอนาคต ซึ่งช่วงวัยรุ่นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญา นอกจากนี้ ยังเป็นช่วงที่เริ่มให้ความสนใจเรื่องเกี่ยวกับเพศ ซึ่งในทางชีววิทยาถือว่าเป็นช่วงที่สามารถมีบุตรได้ (พนม เกตุมาน, 2550) โดยมีการให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 107) ให้ความหมายวัยรุ่นว่า วัยที่มีอายุประมาณ 13-19 ปี

พนม เกตุมาน (2550) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่า บุคคลจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นอายุประมาณ 12-13 ปี เพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 2 ปี และจะเกิดการพัฒนาไปจนถึงอายุประมาณ 18 ปี จึงเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ โดยจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในพัฒนาการด้านต่าง ๆ

พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาคาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559 (ราชกิจจานุเบกษา 133, ตอนที่ 30 ก. 31 มีนาคม 2559) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 10 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 20 ปีบริบูรณ์

องค์การอนามัยโลก (2561) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นระยะของการเจริญเติบโต และพัฒนาการของมนุษย์ที่เกิดขึ้นต่อจากวัยเด็กและก่อนวัยผู้ใหญ่ คือ จากอายุ 10-19 ปี ซึ่งถือเป็น

ระยะที่สำคัญระยะหนึ่งในช่วงชีวิตมนุษย์ โดยเป็นระยะที่มีการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากเป็นอันดับ 2 รองจากวัยทารก โดยองค์การอนามัยโลก (WHO) แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นแยกย่อยตามพัฒนาการที่เกิดขึ้นเป็นระยะ ได้ดังนี้

1. วัยแรกเริ่ม หรือวัยรุ่นตอนต้น ช่วงอายุประมาณ 10-13 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง ช่วงอายุ 14-16 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย ช่วงอายุ 17-19 ปี

พัฒนาการในวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ก้าวจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตทางร่างกายสูงสุด การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจากความเป็นเด็กหญิงและเด็กชาย เข้าสู่การเจริญเติบโตทางร่างกายเต็มที่ทุกส่วน ผลจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอื่น ๆ ได้แก่ ด้านอารมณ์ ค่านิยม ทักษะคิด ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง การเปลี่ยนแปลงของร่างกายเพื่อเข้าสู่วัยรุ่นของแต่ละคนไม่เท่ากัน อาจทำให้เกิดความกังวล สับสนต่อการปฏิบัติตนและการปรับตัวเข้าสู่วัยรุ่น มีความคิดหมกมุ่นกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อจิตใจ ทำให้อารมณ์หงุดหงิดและแปรปรวนง่าย ในวัยนี้ นอกเหนือจากการให้ความสนใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงของร่างกายแล้ว ยังให้ความสนใจเรื่องเพศโดยเฉพาะเพศตรงข้าม โดยการปรับปรุงตนเองให้มีบุคลิกลักษณะ การวางตัวต่อเพื่อนต่างเพศ และการเลือกคบเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น (ประกายรัตน์ ภัทรชิตี, 2559)

วัยรุ่นจะเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนทำให้เกิดความรู้สึกต้องพึ่งพา (Dependency) และการตัดสินใจเชิงจริยธรรม (Moral judgement) วัยนี้มีพัฒนาการด้านความคิด (Intellectual) และการใช้เหตุผล (Reasoning) ในการประเมินความเหมาะสมของพฤติกรรมในสถานการณ์จำลอง และมีความสามารถในการคิดเชิงนามธรรม (Formal operation) สามารถคิดวิเคราะห์ แยกแยะในเชิงเหตุและผล แต่เป็นไปในทิศทางที่ตนเองเห็นชอบหรือตามอย่างที่เพื่อนว่า ที่สำคัญที่สุดผลจากความสามารถในการใช้ความคิดเชิงนามธรรมร่วมกับความต้องการอิสระ อาจทำให้วัยรุ่นบางรายต่อต้านการควบคุมของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ซึ่งการกระทำเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นหาอัตลักษณ์และคุณค่าในตนเอง อัตลักษณ์ของบุคคลถือเป็นสิ่งที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายของวัยรุ่น ที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของฮอร์โมนทำให้ร่างกายเจริญเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของลักษณะทางเพศทำให้มีลักษณะเด่นชัดของเพศหญิงและเพศชาย นอกจากนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ สังคมและสติปัญญาอย่างมากพร้อม ๆ กันไปด้วย (ประกายรัตน์ ภัทรชิตี, 2559) การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นชายในแต่ละช่วงอายุดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และสังคมที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นชาย

การเปลี่ยนแปลง	วัยรุ่นตอนต้น	วัยรุ่นตอนกลาง	วัยรุ่นตอนปลาย
ด้านร่างกาย	มีการหลังอสุจิ น้ำเสียงที่พูดเปลี่ยนไป จากเดิม คือ ห้าวซึ้น มี ขนบริเวณรักแร้และ อวัยวะเพศ	1. การเจริญเติบโต ทางกายเป็นไปอย่าง รวดเร็วทุกส่วน เช่น แขนขายาว มือเท้าใหญ่ สะโพก ออก และไหล่ กว้างขึ้น 2. มีกลิ่นตัว เนื่องจากรูขุมขน ขยายตัว และผลิตเหงื่อ ออกมามาก การผลิต น้ำมันตามผิวหนังมีมาก จึงเป็นช่วงที่มีสิว	การเจริญเติบโต ทางร่างกายเต็มที่ ทั้ง น้ำหนัก ส่วนสูง ความแข็งแรง ของกระดูก และกล้ามเนื้อ
ด้านอารมณ์	1. อารมณ์ แปรปรวน สับสน อ่อนไหวง่าย อารมณ์ ซึ้น ๆ ลง ๆ ไม่มั่นคง 2. วิตกกังวล เกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงของ ร่างกาย หาสเหตุ ความแตกต่างจาก เพื่อนคนอื่น ๆ จนอาจ ทำให้เกิดอารมณ์ แปรปรวน 3. เริ่มแสดงลักษณะ เด่นทางอารมณ์ เช่น	1. มีความวิตกกังวล กับอารมณ์ทางเพศที่ สูงซึ้น รู้สึกไม่แน่ใจ ตนเองว่าจะผิดปกติ หรือไม่ 2. มีความสนใจ อยากรู้อยากเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม ทางเพศ และเมื่อมา ผสมกับการที่มีระดับ ฮอร์โมนทางเพศเพิ่ม สูงซึ้น จะทำให้เด็ก เรียนรู้ที่จะสำเร็จความ ใคร่ด้วยตนเอง	การพัฒนาอัตลักษณ์ ของตนเองส่งผลต่อ ความภาคภูมิใจ ในตนเอง ความมี ปมด้อย กาเปรียบเทียบกับ ตนเองกับผู้อื่น ส่งผลต่อ อารมณ์วิตกกังวล ซึมเศร้า ไม่มีสมาธิ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

การเปลี่ยนแปลง	วัยรุ่นตอนต้น	วัยรุ่นตอนกลาง	วัยรุ่นตอนปลาย
	อารมณ์ร้อน วิตกกังวล อ่อนไหว	3. วิตกกังวล กลัวจะไม่เป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้าง มักจะกลัวความรับผิดชอบ	
ด้านสังคม	1. ชอบเล่นกับเพื่อนเพศเดียวกัน เน้นเล่นเป็นกลุ่ม 2. เริ่มให้ความสนใจเพศตรงข้าม 3. ให้ความสนใจกับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่	1. ไม่ชอบให้ใครมาบังคับ มีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์และข้อบังคับ 2. ต้องการการยอมรับจากสังคม ต้องการแสดงออกให้บุคคลรอบข้างเห็นคุณค่าของตนเอง ชอบเลียนแบบเพื่อนสนิทหรือดาราที่ตนชื่นชอบ 3. ชอบเก็บตัว ไม่ชอบไปไหนมาไหนกับผู้ปกครอง แต่ชอบไปกับเพื่อน 4. มีความสนใจเพศตรงข้าม	1. เรียนรู้ความแตกต่างระหว่างบุคคล และลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละคน 2. สัมพันธภาพเริ่มมั่นคง 3. มีวุฒิภาวะมากขึ้น

ที่มา: Muuss (1996 อ้างถึงใน อภาพร เผ่าวัฒนา, 2560); ศรีเรือน แก้วกังวาน (2549 อ้างถึงใน อภาพร เผ่าวัฒนา, 2560)

พัฒนาการทางเพศในวัยรุ่นชาย

วัยรุ่นชายจะเริ่มมีอาการทางเพศเมื่ออายุ 12 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจอย่างมาก วัยรุ่นชายจะมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศเนื่องจากวัยนี้มีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศ และฮอร์โมนของการเจริญเติบโตอย่างมาก ร่างกายจึงเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางเพศที่เห็นได้ชัดเจน คือวัยรุ่นชายเกิดนมขึ้นพาน (หัวนมโตขึ้นเล็กน้อย กดเจ็บ) เสียงแตก หนวดเคราขึ้น และเริ่มมีฝันเปียก (การหลั่งน้ำอสุจิในขณะที่หลับมักสัมพันธ์กับความฝันเรื่องเพศ) การเกิดฝันเปียกครั้งแรกเป็นสัญญาณวัยรุ่นของเพศชาย มีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศขนาดโตขึ้น และเปลี่ยนเป็นแบบผู้ใหญ่ มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ มีกลิ่นตัว มีสิวขึ้น เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงจากฮอร์โมนต่อมใต้สมองจะเริ่มจากการหลั่งโกนาโดโทรฟินส์เพิ่มขึ้น ในช่วงหลับ ยิ่งอายุเพิ่มขึ้นก็จะมีระดับสูงขึ้นตลอดทั้งวัน เทสโทสเทอโรนก็มีระดับเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เทสโทสเทอโรนมีผลในการเปลี่ยนแปลงของร่างกายโดยเฉพาะระบบสืบพันธุ์ โดยเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่ออายุ 11-12 ปี วัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกทางเพศและมีความสามารถทางเพศ โดยการเปลี่ยนแปลงของร่างกายจะสิ้นสุดเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นแต่ละช่วงวัยไม่มีความแตกต่างของฮอร์โมนเพศ ซึ่งหลังจากการคลอดการเจริญเติบโตหรือการเปลี่ยนแปลงของระบบสืบพันธุ์ จะหยุดการพัฒนาจนกว่าจะเข้าสู่วัยรุ่น (พนม เกตุมาน, 2550) นอกจากนั้นร่างกายโดยทั่วไปมีการเปลี่ยนแปลงจากเด็กเป็นลักษณะหนุ่ม ลักษณะที่แสดงความเป็นชาย (Male secondary sexual characteristics) เป็นกระบวนการทางธรรมชาติที่จะดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม เป็นขั้นแรกของการพฤติกรรมทางเพศที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ (นทีทิพย์ กฤษณามระ, 2538) ซึ่งเทสโทสเทอโรนเป็นฮอร์โมนเพศที่พบทั้งในเพศชายและเพศหญิง โดยพบมากและมีบทบาทสำคัญที่สุดในเพศชาย (ประเสริฐ มีรัตน์, 2538) นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับของเทสโทสเทอโรนที่สูงขึ้นมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมทางเพศต่าง ๆ อีกด้วย (Helena et al., 1976)

วัยรุ่นจะมีเอกลักษณ์ทางเพศชัดเจนขึ้น ประกอบด้วยการรับรู้ว่าเป็นเพศใด พฤติกรรมที่แสดงออกทางเพศคือพฤติกรรมซึ่งเด็กแสดงออกให้ผู้อื่นเห็นได้แก่ กิริยาท่าทาง คำพูด การแต่งกายเหมาะสมและตรงกับเพศตนเอง และความรู้สึกพึงพอใจทางเพศ คือความรู้สึกทางเพศกับเพศใดทำให้วัยรุ่นบอกได้ว่าตนเองชอบทางเพศกับเพศเดียวกัน (Homosexualism) หรือเพศตรงข้าม (Heterosexualism) หรือได้กับทั้งสองเพศ (Bisexualism) ซึ่งความพึงพอใจทางเพศนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงเรื่องนี้ทำได้ยาก วัยรุ่นจะรู้ด้วยตัวเองว่าความพึงพอใจทางเพศของตนแบบนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ จะเปลี่ยนแปลงได้เฉพาะการแสดงออกภายนอก ไม่ให้แสดงออกผิดเพี้ยนมากจนเป็นที่ล้อเลียนกลั่นแกล้งของเพื่อน ๆ

โดยการเปลี่ยนแปลงทางเพศในวัยนี้ตามปกติ ทำให้ได้รู้สึกรู้สึกความภาคภูมิใจตนเอง (Self esteem) ในทางตรงข้ามเด็กที่เปลี่ยนแปลงช้า หรือไม่มีลักษณะเด่นทางเพศอาจเสียความภูมิใจในตนเอง เสียความมั่นใจตนเอง (Self confidence) วัยรุ่นบางคนไม่มีข้อดีข้อเด่นด้านใดเลย อาจแสดงออกทางเพศมากขึ้นเพื่อให้ตนเองรู้สึกภูมิใจในตนเอง หรือบางคนมีแฟนเร็วหรือมีเพศสัมพันธ์เร็ว เพื่อให้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีคนต้องการ มีคนทำดีด้วย วัยรุ่นที่มีปัญหาครอบครัว จึงมักมีพฤติกรรมทางเพศเร็ว เช่นมีแฟน มีเพศสัมพันธ์ เพื่อชดเชยหรือทดแทนความรู้สึกเบื่อบ่เหงา ไร้ค่า เมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วก็ยังรู้สึกตนเองไม่มีคุณค่ามากขึ้น บางคนใช้เรื่องเพศเป็นสะพานสู่ความต้องการทางวัตถุ ได้เงินตอบแทน หรือโอ้อวดเพื่อน ๆ ว่าเป็นที่ดึงดูดใจของเพศตรงข้ามมาก นอกจากนี้อารมณ์เพศจะเกิดขึ้นในวัยนี้มากทำให้มีความสนใจเรื่องทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศ เช่นการมีเพื่อนต่างเพศ การคู่อัยช่วยทางเพศรูปแบบต่าง ๆ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติในวัยนี้สามารถมีได้ วัยนี้อาจแสดงพฤติกรรมทางเพศบางอย่างที่อาจเป็นปัญหา เช่น เบี่ยงเบนทางเพศ กามวิปริต หรือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ (พนม เกตุมาน, 2550)

วัยรุ่นชาย คือ เพศชายที่มีช่วงอายุตั้งแต่ 10-19 ปี แบ่งเป็น วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย โดยในวัยรุ่นชายจะเริ่มมีอารมณ์ทางเพศตั้งแต่อายุ 12 ปีเป็นต้นไป และวัยรุ่นแต่ละช่วงวัยไม่มีความแตกต่างของฮอร์โมนเพศ วัยรุ่นชายตอนต้นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างมาก จึงทำให้เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพร่างกาย และอาจมีอารมณ์แปรปรวนจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายได้ ส่วนวัยรุ่นชายตอนกลางเป็นช่วงวัยที่ยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของร่างกายได้แล้ว เริ่มมีความสนใจเรื่องเพศมากขึ้น มีความสนใจเพศตรงข้าม ร่วมกับการมีอารมณ์เพศที่สูงขึ้น ส่งผลให้วัยรุ่นชายในช่วงวัยนี้เรียนรู้ที่จะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหรือการระบายอารมณ์ทางเพศอื่น ๆ และในวัยรุ่นชายตอนปลายเป็นช่วงวัยที่ร่างกายพัฒนาเต็มที่เตรียมพร้อมก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ จึงมีการพัฒนาอัตลักษณ์ส่วนบุคคลยอมรับและเรียนรู้ในความแตกต่าง และมีวุฒิภาวะที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น วัยรุ่นชายตอนกลางและปลายจึงเป็นช่วงวัยที่มีความเสี่ยงต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้มากกว่าช่วงวัยอื่น ๆ ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้จึงศึกษาในวัยรุ่นชายตอนกลางและวัยรุ่นชายตอนปลาย โดยมีอายุ 14-19 ปี จะเห็นได้ว่าช่วงของการเป็นวัยรุ่นนี้เป็นช่วงวัยที่มีระยะเวลายาวนานและเป็นช่วงวัยที่บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงมากในทุก ๆ ด้าน จึงเป็นช่วงชีวิตที่มีความสำคัญมากในชีวิตมนุษย์

กลไกการเกิดอารมณ์ทางเพศ

อารมณ์ทางเพศ (Sexual arousal) เป็นความรู้สึกขณะที่ร่างกายมีการตอบสนองต่อสัญญาณในการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ โดยร่างกายจะทำการสูบฉีดเลือด ไปกระตุ้นบริเวณรอบ ๆ อวัยวะเพศเมื่อร่างกายมีการตอบสนอง เซลล์ประสาทโดยรอบจะส่งผลให้เกิดความต้องการที่จะถูกสัมผัส ทำให้เกิดการร่วมเพศต่อไป การเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นนั้น จากสาเหตุ 2 ประการ (ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557) คือ

1. เกิดจากระดับฮอร์โมนในร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายหลายอย่าง การเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องการเกิดอารมณ์ทางเพศก็คือ จะมีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศออกมามากขึ้น ในเพศชายจะมีการหลั่งฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) กับโปรเจสเตอโรน (Progesterone) มากขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งฮอร์โมนเพศนี้จะทำให้เกิดลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเป็นชายออกมาอย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้วฮอร์โมนทั้งสองนี้เมื่อเกิดการหลั่งมากขึ้นเป็นปัจจัยที่มีส่วนทำให้วัยรุ่นชายเกิดอารมณ์ทางเพศ

2. เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก สิ่งเร้าภายนอกที่เป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ โดยจะกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางให้มีการหลั่งฮอร์โมนเพศ ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น เช่น การบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ การรับรู้ถึงรูป รส กลิ่น เสียง ที่กระตุ้นความต้องการทางเพศ การคิด และจินตนาการเรื่องที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ การได้เห็นร่างกายของเพศตรงข้ามหรือสัมผัสจุดที่ไวต่อความรู้สึกทางเพศ เป็นต้น

ผู้ชายจะมีการตอบสนองทางเพศทั้งทางร่างกายและอารมณ์ต่อสถานการณ์และสิ่งกระตุ้นเร้าในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ หรือในขณะที่สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยแต่ละคนอาจใช้เวลาในการตอบสนองแต่ละขั้นตอนแตกต่างกัน เช่น อาจดำเนินกิจกรรมไปตามขั้นจนถึงจุดสุดยอดในเวลาที่แตกต่างกัน วัฏจักรการตอบสนองทางเพศ (Sexual response) แบ่งเป็น 4 ขั้น ดังนี้

1. ระยะตื่นตัวทางเพศ (Excitement phase) เป็นระยะที่เริ่มเกิดความรู้สึกทางเพศ ร่างกายทั่วไปจะเกิดความเครียด เห็นได้จากมีการคั่งของเลือดดำ และการตึงตัวของกล้ามเนื้อลดลง มีการหายใจแรงถี่ และความดันโลหิตเพิ่ม องคชาติจะขยายใหญ่และตึงแข็ง เนื่องจากมีการคั่งของเลือดดำภายในองคชาติ ผิวหนังที่หุ้มลูกออัณฑะจะหนาขึ้น และลูกออัณฑะจะเคลื่อนสูงกว่าระดับปกติ เพราะมีการหดตัวของกล้ามเนื้อที่ยึดอยู่ ระยะนี้ใช้เวลาตั้งแต่หลาย ๆ นาทีถึงชั่วโมง

2. ระยะพลาโต (Plateau phase) เป็นระยะที่การตื่นตัวทางเพศอยู่ในระดับสูง จนใกล้จะถึงจุดสุดยอด การคั่งของเลือดดำจะถึงขีดสุด กล้ามเนื้อจะเกร็งมาก องคชาติจะขยายตัวเต็มที่

ลูกอัมตะจะขยายใหญ่ขึ้นประมาณครึ่งหนึ่งของขนาดปกติ มีการหดตัวของกล้ามเนื้อที่อุ้งอัมตะ และกล้ามเนื้อที่ยึดลูกอัมตะ ทำให้พวงอัมตะถูกยกสูงขึ้น ระยะนี้ใช้เวลาประมาณ 30 วินาที ถึง 3 นาที

3. ระยะสุขสุดยอดทางเพศ (Orgasmic phase) เป็นระยะที่มีความสุขมากที่สุด ซึ่งพวงจะเต้นเร็วขึ้นเป็น 110-180 ครั้งต่อนาที อัตราการหายใจเร็วขึ้นถึง 40 ครั้งต่อนาที และความดันโลหิตก็สูงขึ้น อสุจิจะไหลไปอยู่ที่ท่อปัสสาวะส่วนต้น ทำให้เกิดความรู้สึกอยากหลั่งน้ำกาม ความรู้สึกนี้จะเกิดอยู่ราว 4 วินาที แล้วจะกลั่นไม่ได้ เนื่องจากมีการหดตัวของกล้ามเนื้อของท่อปัสสาวะ ที่อยู่ในองคชาตเป็นจังหวะ ๆ ประมาณ 3-7 ครั้ง ห่างกันครั้งละประมาณ 0.8 วินาที ร่วมกับการบีบของหูดกระเพาะปัสสาวะ ทำให้น้ำอสุจิพุ่งออกมา ระยะนี้ใช้เวลาประมาณ 3 ถึง 15 วินาที

4. ระยะกลับคืน (Resolution phase) เป็นระยะสุดท้ายของการตอบสนองทางเพศ การเปลี่ยนแปลงของร่างกายโดยทั่วไปและที่อวัยวะเพศจะกลับคืนสู่ปกติ เลือดจะไหลกลับออกไปจากอวัยวะเพศ และการคั่งของเลือดดำจะลดลง องคชาตจะค่อย ๆ อ่อนตัวและขนาดเล็กลง เพราะการคั่งของเลือดดำลดลง ขนาดองคชาตจะเล็กลงเร็วขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ระยะนี้ใช้เวลาตั้งแต่ 10 นาที ถึง 1 วัน

กลไกการเกิดอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายเกิดจากทั้งสิ่งกระตุ้นภายนอกและภายใน เมื่อเกิดขึ้นวัยรุ่นชายจำเป็นต้องมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้น ในระยะต้นตัวทางเพศวัยรุ่นสามารถจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการควบคุมหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ แต่หากอารมณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ วัยรุ่นก็จะใช้วิธีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศซึ่งจะเข้าสู่ระยะปลาโต ระยะสุขสุดยอดทางเพศ และระยะกลับคืน ตามลำดับ ซึ่งเป็นกลไกการเกิดอารมณ์ทางเพศตามธรรมชาติของวัยรุ่นชาย

การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายและผลกระทบที่เกิดขึ้น

การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย

การจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นการแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อความรู้สึกหรืออารมณ์ทางเพศ อารมณ์ทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติเกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งกระตุ้นทางอารมณ์ แต่เมื่อเกิดแล้วก็ควรจะต้องมีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับตนเอง แล้วจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เรื่องของอารมณ์ทางเพศเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อใดเป็นเรื่องไม่แน่นอนแล้วแต่สถานการณ์ว่าจะมีสิ่งเร้ามากระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศหรือไม่

สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ (2558) กล่าวว่า วัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกรู้สึกหรืออารมณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้น วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความรู้สึกรู้สึกต้องการทางเพศสูงสุด ซึ่งการจัดการอารมณ์ทางเพศสำหรับวัยรุ่น มีดังนี้

1. ระวังอารมณ์ โดยการออกกำลังกาย หรือหากิจกรรมที่ชอบทำ เช่น เล่นกีฬา ทำงาน ศิลปะ เล่นดนตรี เป็นต้น
2. สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง รวมถึงการสำเร็จความใคร่ให้แก่กัน หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “Small sex” หรือ “Mutual masturbation” ถือว่าเป็นเรื่องปกติที่สามารถปฏิบัติได้ จะทำมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความต้องการทางเพศในแต่ละคนซึ่งไม่เท่ากัน การช่วยตนเองเป็นวิธีการจัดการเพื่อผ่อนคลายอารมณ์เพศ ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาของทั้งหญิงและชาย โดยการลูบคลำอวัยวะเพศของตนเองจนถึงจุดสุดยอด แต่ละคนอาจมีวิธีการแตกต่างกันไป
3. การมีเพศสัมพันธ์ แต่วิธีนี้อาจจะเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ง่าย โดยเฉพาะเอดส์ การมีเพศสัมพันธ์จึงควรใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรค และการตั้งครกไม่พึงประสงค์ และฝ่ายหญิงควรรับประทานยาคุมกำเนิดประกอบกันไปเพื่อเป็นการป้องกันการตั้งครก และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ด้วย

โอภาส ชรรณวนิช (2526 อ้างถึงใน ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557) กล่าวว่า การจัดการกับอารมณ์ทางเพศนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 3 วิธี ดังนี้

1. การควบคุมอารมณ์ทางเพศ เป็นการควบคุมจิตใจตนเองมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศ และการหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าเพื่อมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศ สามารถปฏิบัติได้ดังนี้
 - 1.1 การควบคุมจิตใจของตนเอง ต้องพยายามควบคุมจิตใจตนเองมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศโดยการยึดมั่นศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย ควรฝึกนั่งสมาธิ ซึ่งเป็นการควบคุมเพิ่มมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้วิธีหนึ่ง
 - 1.2 การหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าเพื่อมิให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ปฏิบัติได้ดังนี้
 - 1.2.1 หลีกเลี่ยงการดม การได้กลิ่น การอ่าน การฟัง การคิด และจินตนาการ ตลอดจนการสัมผัสสิ่งที่จะนำไปสู่การเกิดอารมณ์ทางเพศ
 - 1.2.2 ไม่ควรอยู่กันลำพังกับเพศตรงข้าม โดยเฉพาะคนที่เขารัก เพราะเป็นโอกาสที่จะทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศและอาจมีเพศสัมพันธ์กันได้
 - 1.2.3 หลีกเลี่ยงการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม เพราะอาจจะเป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ
 - 1.2.4 หลีกเลี่ยงการอยู่ในห้องที่มิดชิดและอยู่คนเดียวเป็นเวลานาน ๆ เพราะอาจเกิดความคิดฟุ้งซ่านได้ง่าย และอาจคิดถึงเรื่องเพศจนทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาได้

1.2.5 หลีกเลี้ยงการอยู่ในสถานที่ที่จะนำไปสู่การเกิดอารมณ์ทางเพศได้ เช่น สถานเริงรมย์ต่าง ๆ สถานขายบริการทางเพศ เป็นต้น

2. การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ เป็นการเปลี่ยนแปลงพลังงานทางเพศให้อยู่ในรูปของกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่าง ๆ ซึ่งมีหลายประการ ดังนี้

2.1 การมุ่งมั่นตั้งใจเรียน การมุ่งเรียนหนังสือแล้วมักไม่ค่อยคิดเรื่องอื่นมาก เป็นการเปลี่ยนแปลงพลังงานทางเพศให้อยู่ในรูปของกิจกรรมที่สร้างสรรค์ จะเป็นประโยชน์แก่ตนเองและครอบครัวในอนาคตเพราะวัยรุ่นเป็นวัยเรียน ถึงแม้จะเป็นวัยที่มีความรักก็ไม่ควรหมกมุ่นจนเกินไป

2.2 การประกอบกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมนันทนาการ คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดการพักผ่อน เช่น การไปเที่ยว การร้องเพลง การฟังเพลง การดูภาพยนตร์ การเลี้ยงปลา เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ เพราะจะทำให้ใช้พลังงานของร่างกายไปกับกิจกรรมที่ดีสามารถช่วยลดอารมณ์ทางเพศได้

2.3 การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายจัดเป็นกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เล่นได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและทำให้ร่างกายแข็งแรง เป็นการใช้พลังงานที่เกิดประโยชน์ต่อร่างกาย เมื่อออกกำลังกายแล้วจะเกิดการผ่อนคลายความตึงเครียดทางเพศด้วย

2.4 ให้ความสนใจในเรื่องศิลปะและดนตรี การทำงานศิลปะหรือการเล่นดนตรีจัดเป็นกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง ทำให้เกิดสุนทรีย์ทางอารมณ์ที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน ทำให้ไม่หมกมุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ

2.5 การทำงานต่าง ๆ สามารถทำได้หลายชนิด เช่น ทำงานบ้าน ทำงานอดิเรก ทำงานหาเงินในวันหยุดหรือนอกเวลาเรียน การบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทางเพศได้

3. การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เป็นการดำเนินการเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ หากเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาแล้วไม่สามารถเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ หรือไม่คิดที่จะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ สามารถที่จะปลดปล่อยหรือระบายอารมณ์ทางเพศโดยทั่วไปสามารถปฏิบัติได้โดยความสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นการกระทำต่ออวัยวะเพศของตนเอง ด้วยการกระตุ้นรู้สึกทางเพศ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ใช่เรื่องน่าละอาย การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นการระบายความเครียดทางอารมณ์ เมื่อกระทำแล้วรู้สึกผ่อนคลาย หรือสามารถปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ได้แต่เป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่น

การวัดการจัดการอารมณ์ทางเพศ จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ยังไม่พบรูปแบบการวัดการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ชัดเจนและไม่สามารถสรุปทั้ง 3 วิธีเป็นการแปลผลเป็นการจัดการอารมณ์ทางเพศในภาพรวมได้ เนื่องจากการจัดการอารมณ์ทางเพศมี 3 รูปแบบ ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ซึ่งทั้ง 3 รูปแบบนี้เป็นวิธีที่วัยรุ่นใช้เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ วัยรุ่นสามารถจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการควบคุมหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ แต่หากอารมณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ วัยรุ่นก็จะใช้วิธีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ การจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นกระบวนการที่วัยรุ่นชายจะแสดงตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป แต่ละบุคคลเลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศแตกต่างกันไปตามการประเมินสถานการณ์ แหล่งประโยชน์ที่มีอยู่ในบริบท และข้อจำกัดในการใช้แหล่งประโยชน์ แต่สามารถอธิบายได้เพียงว่าวัยรุ่นใช้รูปแบบการจัดการอารมณ์ทางเพศวิธีใดเป็นประจำเมื่อเทียบกับวิธีอื่น ๆ โดยการจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นการจัดการกับอารมณ์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้น คล้ายกับการจัดการกับอารมณ์ที่เกิดจากความเครียด เมื่อบุคคลเกิดความเครียดและตระหนักถึงอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการตอบสนองทางจิตใจและสรีระของตน บุคคลจะหาวิธีจัดการกับอาการหรือการตอบสนองนั้น ๆ บุคคลที่เผชิญกับความเครียดได้ดีคือ บุคคลที่รู้จักเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ (สมจิต หนูเจริญกุล, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับการวัดการเผชิญความเครียดของ Jalowice (1988) ที่ว่า การเผชิญกับความเครียดมี 3 ลักษณะ คือ การเผชิญหน้ากับปัญหา (Confrontive coping) การแสดงออกทางอารมณ์ (Emotive coping) และการบรรเทาความรู้สึกเครียด (Palliative coping) โดยการใช้วิธีการเผชิญกับความเครียดของบุคคลจะขึ้นอยู่กับแหล่งประโยชน์และข้อจำกัดที่มีอยู่ในบริบทนั้น ๆ การประเมินวิธีการจัดการความเครียดใช้ของ Jalowice มาตรฐาน 5 ระดับ ตั้งแต่ 0-4 (ไม่ได้ใช้-ใช้ตลอดเวลา) การคำนวณผลการวัดสามารถคำนวณได้ 2 แบบ ได้แก่ 1) สำหรับใช้ในการพรรณนาข้อมูล ได้แก่ คะแนนจริง (Raw score) บ่งบอกถึงความพยายามที่บุคคลใช้ในการเผชิญความเครียดในแต่ละวิธีมากน้อยเพียงใด แต่การคำนวณด้วยคะแนนจริงดังกล่าว พบว่ามีข้อจำกัด คือ ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างกันของการเผชิญความเครียดรายด้านได้ จึงมีการนำเสนอการคำนวณด้วย 2) คะแนนสัมพัทธ์ (Relative score) ซึ่งเป็นค่าที่ได้จากการคำนวณสัดส่วนของค่าเฉลี่ย (M items) ของการเผชิญความเครียดรายด้านต่อผลรวมค่าเฉลี่ยการเผชิญความเครียดทุกด้าน คะแนนสัมพัทธ์ที่ได้จึงมีค่าตั้งแต่ 0-1 การแปลผลคะแนนสัมพัทธ์สามารถบอกสัดส่วนของการใช้การเผชิญความเครียดรายด้าน และนำไปเปรียบเทียบกับด้านอื่น ๆ ได้ แล้วนำคะแนนสัมพัทธ์ที่ได้เทียบเป็นร้อยละ ซึ่งคะแนนสัมพัทธ์คำนวณได้จากสูตร (Vitaliano, 1978 อ้างถึงใน สุภาพร จงประกอบกิจ, 2551) ดังนี้

$$CF = \frac{ME_{CF}}{(ME_{CF} + ME_{EM} + ME_{PA})}$$

เมื่อ

CF = คะแนนสัมพัทธ์ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา

ME_{CF} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา

ME_{EM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการแสดงออกทางอารมณ์

ME_{PA} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการบรรเทาความรู้สึกเครียด

จากสูตรข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรคำนวณค่าสัดส่วน (CF) เป็นร้อยละ (%) เพื่อความเข้าใจง่าย จึงคูณด้วยค่า 100 ดังสมการ

$$CF\% = \frac{ME_{CF}}{(ME_{CF} + ME_{EM} + ME_{PA})} \times 100$$

ดังนั้น สรุปความแตกต่างของการแปลผลทั้งสองวิธีคือ การแปลผลโดยใช้คะแนนจริงจะบอกถึงความพยายามในการใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศในแต่ละด้านว่าเป็นอย่างไร ส่วนการแปลผลด้วยคะแนนสัมพัทธ์บ่งบอกถึงสัดส่วนของการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละด้านเมื่อเทียบกับการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ใช้จากทุกด้าน การศึกษาในครั้งนี้จึงใช้รูปแบบการอธิบายพฤติกรรมด้วยค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ และในการสรุปการใช้วิธีจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละด้านด้วยคะแนนสัมพัทธ์ เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถแยกได้ว่าการจัดการอารมณ์ทางเพศวิธีใดเหมาะสมที่สุดตามเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น

ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสม

การจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้ป้องกัน เป็นการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่มีเหมาะสมอาจส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาได้ ทั้งเกิดกับตนเองและบุคคลอื่น ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับตนเองได้แก่ การติดเชื้อจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เนื่องจากการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ และไม่มีความรู้หรือทัศนคติเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้องจะส่งผลให้มีความเสี่ยงได้มากขึ้น ในปี พ.ศ. 2553 พบอัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เท่ากับ 80.8 ต่อแสนประชากร ปี พ.ศ. 2554 เท่ากับ 89.5 ต่อแสนประชากร ปี พ.ศ. 2555 เท่ากับ 93.4 ต่อแสนประชากร ปี พ.ศ. 2556 เท่ากับ 93.6 ต่อแสนประชากร และปี พ.ศ. 2557 เท่ากับ 103.4 ต่อแสนประชากร (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2558) จากสถิติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการติดเชื้อจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจเกิดจากไม่มีการป้องกัน

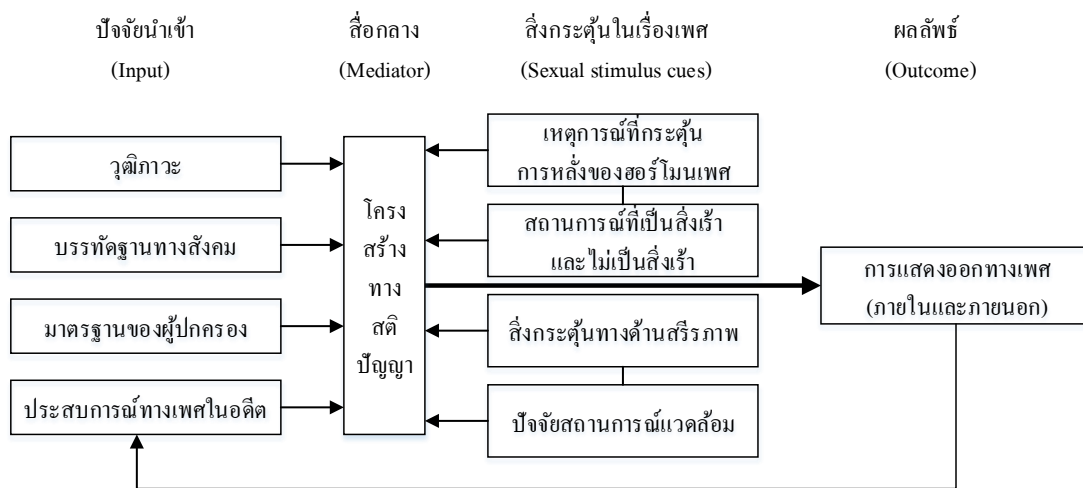
เมื่อมีเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาของ ชลลดา ไชยกุลวัฒนา และคณะ (2556) พบว่า วัยรุ่นชาย มีเพศสัมพันธ์ไม่มีการคุมกำเนิดมากถึงร้อยละ 22.8 และใช้วิธีการหลั่งน้ำอสุจิด้านนอกมากถึง ร้อยละ 20.3 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริวรรณ ทุมเชื้อ (2558) พบว่า วัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ ไม่ใช้ถุงยางอนามัยและใช้เพียงบางครั้งมากถึงร้อยละ 65.8

นอกจากการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมจะส่งผลให้เกิดการติดเชื้อจาก โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้วยังส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับบุคคลรอบข้างได้แล้วนั้น การจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วยการมีเพศสัมพันธ์ อาจส่งผลกระทบต่อคู่ก่อนได้ จากรายงานสังเคราะห์การวิเคราะห์สถานการณ์การตั้งครรภ์ของ วัยรุ่นในประเทศไทย (Unicef Thailand, 2558) พบว่า สัดส่วนการคลอดของวัยรุ่นที่มีอายุ 10-19 ปี ต่อการคลอดของหญิงที่มีอายุ 10-49 ปี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 79.3 ต่อพันประชากร ในปี พ.ศ. 2547 เป็น 80.1 ต่อพันประชากร ในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งสัดส่วนการคลอดของวัยรุ่นที่มีอายุ 10-14 ปี ต่อการคลอดของหญิงที่มีอายุ 10-49 ปี มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากจาก 3.0 ต่อพัน ประชากร ในปี พ.ศ. 2547 เป็น 4.8 ต่อพันประชากร ในปี พ.ศ. 2555 นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นอายุ 15-19 ปีที่มีการทำแท้งมีสาเหตุจากการตั้งครรภ์ไม่พร้อมมากถึงร้อยละ 58.5 และในจำนวนนี้ เป็นการตั้งครรภ์จากการที่ไม่ได้มีการป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์มากถึงร้อยละ 79.8

สรุปจากการทบทวนวรรณกรรม การจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นการแสดงพฤติกรรม ก่อนและเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ เพื่อควบคุม ตอบสนองต่อความรู้สึกหรืออารมณ์นั้น มี 3 วิธี คือ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ประเมินการจัดการอารมณ์ทางเพศ โดยใช้แบบวัดที่มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ ทุกครั้ง (5 คะแนน) บ่อยครั้ง (4 คะแนน) บางครั้ง (3 คะแนน) นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) ไม่เลย (1 คะแนน) นำเสนอการคำนวณคะแนนเฉลี่ยเพื่อพรรณนา และค่าคะแนนสัมพัทธ์ซึ่งเป็น ค่าที่ได้จากการคำนวณสัดส่วนของค่าเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศรายด้านต่อผลรวมค่าเฉลี่ย ทุกด้าน บ่งบอกถึงสัดส่วนของการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละด้านเมื่อเทียบกับการจัดการอารมณ์ ทางเพศที่ใช้จากทุกด้านในการวิเคราะห์ปัจจัยในการทำนาย

ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการอารมณ์ทางเพศ

การจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชายเป็นพฤติกรรมทางเพศอย่างหนึ่งที่เกิดจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ซึ่งเป็นปัจจัยนำเข้าไปที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมขึ้น โดยทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The sexual system) ของ Abramson (1983) มีสมมติฐานที่ว่า การแสดงออกทางเพศ (Sexual expression) จะถูกควบคุมโดยกลไกเชิงสมมติที่เรียกว่าโครงสร้างทางสติปัญญา โครงสร้างทางสติปัญญานี้เปรียบเสมือนแหล่งที่สะสมอารมณ์ ความรู้สึก และประสบการณ์ของบุคคลที่ได้รับมาจากแหล่งต่าง ๆ เช่น ครอบครัว ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อน สื่อมวลชน เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศ และมีหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมตอบสนองเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนเอง ในปัจจุบันทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ ได้มีข้อเสนอว่าโครงสร้างทางสติปัญญาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและควบคุมพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซึ่งมีการพัฒนามาจากปัจจัยนำเข้าไป 4 ชั้น ได้แก่ วุฒิภาวะ บรรทัดฐานทางสังคม มาตรฐานของผู้ปกครอง และประสบการณ์ทางเพศในอดีต ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The sexual system)

สิ่งกระตุ้นในเรื่องเพศ (Sexual stimulus cues) ตามทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะสร้างความเพียงพอให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ โดยแบ่งสิ่งกระตุ้นทางเพศออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. เหตุการณ์ที่กระตุ้นการหลั่งของฮอร์โมนเพศ (Endocrinological stimuli) อิทธิพลอันเนื่องมาจากฮอร์โมนเพศ

2. สถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้าและไม่เป็นสิ่งเร้า (Conditioned and unconditioned stimuli) ประกอบด้วยสิ่งกระตุ้นที่มีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ยั่ววาน การดูภาพยนตร์ การอ่านหนังสือโป๊ หรือได้รับการกระตุ้นโดยตรงจากคนรัก

3. สิ่งกระตุ้นทางด้านสรีรภาพ (Physiological events) อิทธิพลอันเนื่องมาจากระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทอัตโนมัติ

4. ปัจจัยทางสถานการณ์แวดล้อม (Situational parameters) เป็นอิทธิพลจากตัวแปรภายนอก หรือสิ่งแวดล้อม เช่น ยา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บรรยากาศที่เป็นใจ หรืออยู่ในกลุ่มที่มั่วสุมในเรื่องเพศ เป็นต้น

โครงสร้างทางสติปัญญาที่เป็นผลจากการสะสมประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งพัฒนาจากปัจจัยนำเข้าทั้ง 4 ตัว ก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติแห่งความประพฤติทางเพศ (Codes of conduct) โดยโครงสร้างทางสติปัญญาเป็นสิ่งที่คอยควบคุม (Monitor) สิ่งที่มีผลทางเพศทั้งหมด จะกระตุ้นให้บุคคลแสดงออกเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมก็ตาม พฤติกรรมที่แสดงออกจะส่งผลย้อนกลับมาเข้าสู่ระบบกลายเป็นประสบการณ์เดิมของบุคคลผู้นั้นต่อไป

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา สามารถจัดกลุ่มปัจจัยนำเข้าที่มีผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญาตามทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ ดังนี้

1. วุฒิภาวะ เป็นขบวนการเติบโตของร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ จิตใจ อารมณ์ อายุ ระดับการศึกษา เพื่อพัฒนาจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และจะส่งผลให้เห็นชัดเจนเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องมีปัจจัยด้านวุฒิภาวะ ดังนี้

1.1 อายุ พฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัย เนื่องจากมีการสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ แต่ละช่วงวัยส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งพฤติกรรมของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ การเจริญเติบโตจะเป็นไปตามระยะหรือกระบวนการตามวัย และเมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ด้วยอิทธิพลของฮอร์โมนเพศ ทำให้เด็กเริ่มมีความรู้สึกและความต้องการทางเพศ (สุกัญญา สุรัมย์, 2558) สอดคล้องกับการศึกษาทักษะชีวิตกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี (อนุชิต วรรกา และคณะ, 2558) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย (< 12 ปี) จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูง อาจเป็นเพราะพัฒนาการทางร่างกายที่เติบโตขึ้น ฮอร์โมนในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง และเริ่มมีความรู้สึกถึงอารมณ์ทางเพศ สนใจในตนเอง และเพศตรงข้ามมากขึ้น จึงทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงมากขึ้น

1.2 ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาที่สูงขึ้นส่งผลให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดและการปฏิบัติตัว ดังการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น จังหวัดตรัง ของเบญจวรรณ ช่วยแก้ว และคณะ (2561) พบว่า ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุชิต วรกา และคณะ (2558) พบว่า ระดับชั้นที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจากข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูงมากกว่ากลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

1.3 ทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ ทักษะคิดเป็นความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในด้านบวกและลบ โดยบุคคลพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น ๆ ดังนั้นการที่บุคคลมีความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกที่ถูกต้องเหมาะสมเรื่องเพศย่อมส่งผลให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งจากการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จังหวัดพะเยา (ชลลดา ไชยกุลวัฒนา และคณะ, 2556) พบว่า ทักษะต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของ พิชญ์ พจน โปธา และคณะ (2560) พบว่า ทักษะต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ วัยรุ่นที่มีทักษะอยู่ในระดับดีจะมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าวัยรุ่นที่มีทักษะอยู่ในระดับน้อย

การวัดทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ จากการศึกษาที่ผ่านมายังไม่พบการวัดทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ มีเพียงการวัดทักษะคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีเนื้อหาเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายบริการ การดื่มสุราและใช้สารเสพติด การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยและการมีคู่นอนหลายคน ทักษะต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1.4 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การมีความรู้เรื่องเพศศึกษาเป็นปัจจัยที่จะสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้เนื่องจากจะสามารถใช้ความรู้ที่มีในการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ โดยนักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศมากมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย ซึ่งการศึกษาเรื่องทักษะคิดและความรู้เพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชายไทยในเขตกรุงเทพมหานคร (พิชญ์ พจน โปธา และคณะ, 2560) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์อาจสนใจหาข้อมูลมากกว่าหรืออาจมีประสบการณ์ตรงทำให้มีความรู้ดีกว่า อย่างไรก็ตาม โดยภาพรวมการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าความรู้เพศศึกษาถือเป็นปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ ชฎารัตน์ แก้วเวียงเดช และพัชรา

หิรัญวัฒน์กุล (2559) พบว่า ความรู้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ วัยรุ่นที่มีความรู้อยู่ในระดับดีจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่าวัยรุ่นที่มีความรู้อยู่ในระดับน้อย

การวัดความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ จากการศึกษาที่ผ่านมา ยังไม่พบ การวัดความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ มีเพียงการวัดความรู้เรื่องเพศศึกษา โดยมีเนื้อหาเรื่อง การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและการดูแลรักษาความสะอาด การแสดงออกทางเพศที่เหมาะสม การแยกแยะ การหลีกเลี่ยงการสัมผัสร่างกายที่ผิดปกติ การป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการขอความช่วยเหลือ บทบาทและการเห็นคุณค่าในตนเอง พัฒนาการทางเพศ ทักษะ การปฏิเสธและการเจรจาต่อรอง การป้องกันการตั้งครรภ์ ความเชื่อที่ผิดในเรื่องเพศ การเข้าใจ ความต้องการของเพศตรงข้าม การรู้เท่าทันสื่อและการใช้สื่อให้เกิดประโยชน์ โรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ ความหลากหลายทางเพศและเพศทางเลือก การตัดสินใจและการแก้ไขปัญหา การตระหนักในการมีเพศสัมพันธ์ที่รับผิดชอบ สัมพันธภาพระหว่างเพศ การเลือกคู่ครอง กฎหมาย ที่ควรรู้ในเรื่องเพศ และการสร้างเป้าหมายให้ตนเอง

2. บรรทัดฐานทางสังคม เป็นกฎเกณฑ์ของสังคม เด็กไม่ได้เรียนรู้จากบิดามารดา อย่างเดียว แต่เรียนรู้จากสังคมด้วย ได้แก่ กลุ่มเพื่อน ซึ่งการยอมรับของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพล ต่อความคิด และการกระทำของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก นอกจากเพื่อนแล้วเด็กยังเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชน เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ วารสาร โทรทัศน์ เป็นต้น รวมถึงศาสนา วัฒนธรรม ของแต่ละท้องถิ่น และองค์กรชุมชนต่าง ๆ ด้วย จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องมีปัจจัย ด้านบรรทัดฐานทางสังคม ดังนี้

2.1 การปฏิบัติทางศาสนา วัยรุ่นที่มีประสบการณ์หรือใช้ชีวิตประจำวันที่ใกล้ชิดกับ ศาสนามิแนวนัมนัจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้ากว่าวัยรุ่นที่ไม่เคร่งศาสนา ด้วยหลักคำสอน ทางศาสนาหรือวิถีชีวิตที่ดำเนินตามแนวทางการปฏิบัติทางศาสนา ทำให้วัยรุ่นไม่แสวงหา ความน่ารู้ น่าสนใจเกี่ยวกับด้านเพศมากนัก ทำให้เป็นความสนใจไปมีพฤติกรรมอย่างอื่นได้มากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าพ่อแม่ที่ปลูกฝังให้วัยรุ่นรักษาศีลธรรม ตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนา ในสังคมไทยสามารถป้องกันวัยรุ่นจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์, 2557)

การวัดการปฏิบัติทางศาสนา จากการศึกษาที่ผ่านมา มีการวัดการปฏิบัติธรรม ทางศาสนา โดยมีเนื้อหาเรื่อง ความเชื่อทางศาสนา การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาในวันสำคัญ การไปสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การให้เหตุผลทางศาสนาเมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ และการนำหลักศาสนามาใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 การมีแฟนหรือคู่อรัก วัยรุ่นกลุ่มนี้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมทางเพศได้ง่ายกว่าวัยรุ่นที่ไม่มีแฟนหรือคนรัก เนื่องจากมักจะหาโอกาสในการอยู่ใกล้ชิดกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน ให้ความสนใจและต้องการตอบสนองอารมณ์ทางเพศระหว่างกัน (Atwood et al., 2012) สอดคล้องกับการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี (นิยม จันทน์นวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ และสุบรรณ สิงห์โต, 2556) พบว่า วัยรุ่นที่มีแฟนหรือคู่อรักมีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากถึง 6.7 เท่าของวัยรุ่นที่ไม่มีแฟนหรือคู่อรัก

2.3 อิทธิพลจากเพื่อน เพื่อนเป็นจุดรวมของความสนใจนอกบ้านที่วัยรุ่นต้องการได้อยู่กับเพื่อน ทำกิจกรรมร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้บทบาทต่าง ๆ ทางสังคมร่วมกัน มีส่วนทำให้วัยรุ่นสร้างจิตสำนึก เจตคติ หรือพฤติกรรมไปด้วยกัน วัยรุ่นที่คบเพื่อนกลุ่มมีความเสี่ยงต่อปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ การเที่ยวกลางคืน สูบบุหรี่ ดื่มสุรา ใช้สารเสพติด เล่นการพนัน มีเพศสัมพันธ์กับคนรักหรือคนอื่น ๆ รวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมก่อความรำคาญหรือเดือดร้อนแก่สังคม การที่วัยรุ่นคนหนึ่งชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงนั้น หมายถึงวัยรุ่นคนนั้นมีทัศนคติ ความชอบ หรือพฤติกรรมบางประการที่เห็นว่าพฤติกรรมเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาไม่เสียหายอะไร ซึ่งอาจมีสาเหตุจากปัญหาพื้นฐานทางจิตใจหรือ ครอบครัวยุติธรรม การอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มทำให้วัยรุ่นกล้าทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ดังการศึกษาปัจจัยป้องกันด้านบุคคลและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี (สุกัญญา สุรังษี, 2558) พบว่า กลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 70 (72.6) มีเพื่อนสนิทมากกว่า 4 คนขึ้นไป และลักษณะกลุ่มเพื่อนส่วนใหญ่เป็นเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 79.1) สะท้อนให้เห็นว่า เพื่อนสนิทและการมีเพื่อนต่างเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน และคณะ (2560) พบว่า การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ($\beta = .328, p < .001$) อธิบายได้ว่า วัยรุ่นตอนต้นเป็นช่วงที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงร่างกายอย่างรวดเร็ว พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กรวมกลุ่ม การเข้าใจปัญหาของกันและกัน สามารถร่วมทุกข์ร่วมสุขได้ดีกว่าคนต่างวัย และการมีเพื่อนยังตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลได้ เช่น การต้องการเป็นคนสำคัญ การต่อต้านกฎระเบียบ ตามลักษณะธรรมชาติของวัยรุ่น ให้ความสำคัญกับความพอใจของตนเอง และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและสังคม จึงมีความสนใจและใส่ใจในกลุ่มเพื่อนมากกว่าพ่อแม่

การวัดอิทธิพลจากเพื่อน จากการศึกษาที่ผ่านมาได้มีการวัดอิทธิพลจากเพื่อน โดยมี เนื้อหาเรื่อง การชักชวนจากเพื่อนในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ การรับรู้ถึงพฤติกรรมของเพื่อนเรื่อง เพศ การพูดคุยเรื่องเพศในกลุ่มเพื่อน และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อน

2.4 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ปัจจุบันสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสืออ่านเล่น ดิวีดี วิดีโอ โฆษณา วรรณกรรม ศิลปกรรมด้านเพศ (Erotic art) ล้วนมีการแสดงออกเรื่องเพศไม่มากก็น้อย การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรือลักษณะการนำเสนอต่าง ๆ มีแนวโน้มแฝงไปด้วยเรื่องเพศมากขึ้น แม้แต่การแสดงโชว์ตลก อาจเป็นเรื่องทางการตลาด การค้าขายสื่อเพื่อการดำรงอยู่ได้ในสังคมของการแข่งขันทางการตลาดยุควัตถุนิยมและบริโภคนิยมครองเมือง จากการศึกษาของ วรรณศิริ ประจัน โน และคณะ (2560) พบว่า การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .242, p < .001$) อธิบายได้ว่า วัยรุ่นที่สามารถเข้าถึงสื่อที่ช่วยได้มากมีแนวโน้มมีพฤติกรรมทางเพศสูง ในปัจจุบันสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือ นิตยสาร รวมทั้งจากโทรศัพท์มือถือ เป็นช่องทางการสื่อสารที่คุ้นเคยในชีวิตของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก นอกจากช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ นี้จะช่วยให้อายุรุ่นสามารถเข้าถึงความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ได้ง่ายและสะดวกแล้ว ขณะเดียวกันก็เป็นช่องทางของการเข้าถึงข้อมูลที่เป็นความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาขึ้นกับวัยรุ่น สอดคล้องกับการศึกษาของ นิยม จันทน์นวล และคณะ (2556) พบว่า การอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ โดยนักเรียนที่อ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์เป็น 5.7 เท่าของนักเรียนที่ไม่อ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

2.5 ประเภทการศึกษา การศึกษาในสายสามัญศึกษาและการศึกษาในสายอาชีพส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการจัดการอารมณ์ทางเพศที่แตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่อยู่ในสถานศึกษาสายอาชีพระดับอาชีวศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่อยู่ในสถานศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากรูปแบบการเรียนเป็นการเรียนที่เป็นสายอาชีพ เน้นการฝึกปฏิบัติ ไม่ได้มีการเรียนการสอนทั้งวัน บางวันมีเรียนในช่วงเช้า บางวันมีเรียนในช่วงบ่าย หรือบางวันไม่มีเรียน ทำให้มีช่วงเวลาที่ว่างจากการเรียนมากกว่าจึงมีเวลาในการทำกิจกรรมอย่างอื่น ซึ่งบางกิจกรรมก็เป็นกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น การเที่ยวสถานบันเทิง การบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น จากการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นจังหวัดเลย (ธรรรงค์ ศรีพล, 2559) พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสถานศึกษาลักษณะต่างกัันมีระดับอายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของ สมศักดิ์ วงศ์วาส, บังอร เทพเทียน, ปิยฉัตร ตระกูลวงษ์, ปรีนดา ตาสี และสุภัทรา อินทรไพบูลย์ (2548) พบว่า นักเรียนที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษามีสัดส่วนของการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนในระดับอาชีวศึกษามีสัดส่วนการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

3. มาตรฐานของผู้ปกครอง เป็นการปฏิบัติ การเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน ตามค่านิยม และทัศนคติของผู้ปกครองต่อวัยรุ่น ซึ่งการปฏิบัติของผู้ปกครองมีความสำคัญต่อบทบาทในการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นจะเรียนรู้เรื่องเพศและค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศ จากวิธีการที่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดู จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องมีปัจจัยด้านมาตรฐานของผู้ปกครอง ดังนี้

3.1 รูปแบบการเลี้ยงดู รูปแบบการเลี้ยงดูมีผลต่อพัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นจะเกิดการเรียนรู้และจดจำเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ซึ่งจะแสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ การเลี้ยงดูแบบขาดความรัก ความผูกพันในครอบครัว การที่พ่อแม่ไม่มีเวลาใกล้ชิดกับลูก ทำงานหนัก เพื่อหาเงินเลี้ยงครอบครัว การทะเลาะเบาะแว้งระหว่างพ่อแม่ การแยกทางหรือหย่าร้างของพ่อแม่ ทำให้เด็กไม่มีความสุข มักมีผลทำให้วัยรุ่นเกิดปัญหาอารมณ์หรือพฤติกรรมและพยายามหาความสุขจากเพื่อนหรือคนรัก บางรายอาจมีความรู้สึกไม่ดีต่อการมีชีวิตคู่หรือการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นบางคนอาจซึมซับพฤติกรรมหรือความรู้สึกต่อเพศตรงข้ามที่ไม่เหมาะสมหรือมีการใช้ความรุนแรงทางเพศเมื่อเติบโตขึ้น จากการศึกษาของ อนุชิต วรกา และคณะ (2558) พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองระดับไม่ดีจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองระดับปานกลางและระดับดี ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองระดับดีจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงการปรับตัวทุก ๆ ด้าน ถ้าผู้ปกครองและคนในครอบครัวให้ความรัก ความอบอุ่น ให้ความช่วยเหลือ และดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีวัยรุ่นก็จะมีการปรับตัวอย่างเหมาะสม แต่ถ้าหากขาดการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว วัยรุ่นอาจแสวงหาความสุขจากนอกบ้าน อาจถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ อาภาพร เผ่าวัฒนา (2552) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองน้อย พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูก ไม่เคยใกล้ชิดลูก ไม่เคยแนะนำกล่อมเกล่า หรือเป็นตัวอย่างที่ดี เนื่องจากพ่อแม่ต้องวุ่นกับการทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงลูก หรือบางครอบครัวพ่อแม่มีปัญหาหย่าร้างต้องแยกทางกันทำให้เด็กต้องออกไปหาความอบอุ่นจากเพื่อนและแฟน ซึ่งถือเป็นเรื่องเสี่ยงที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้

การวัดรูปแบบการเลี้ยงดู จากการศึกษาที่ผ่านมา มีการวัดรูปแบบการเลี้ยงดู โดยมี เนื้อหาเรื่อง รูปแบบการเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้อิสระอย่างมีขอบเขต การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบยอมตาม บุตร จากแบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดูของ จุฬาลักษณ์ สมภารวงศ์ (2552) ซึ่งใช้ศึกษากับกลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 24 ชื่อ มีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เท่ากับ .92 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามดังกล่าวมาประยุกต์โดยการปรับเนื้อหาที่ใช้ในข้อคำถาม ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง และนำมาเป็นแนวทางในการแปลผลแบบสอบถาม ครอบคลุมเนื้อหา การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การอบรมเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต การอบรมเลี้ยงดูแบบ ปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1-5 คะแนน (ไม่เห็นด้วย-เห็นด้วยมากที่สุด) จำนวน 12 ข้อ แปลผล โดยใช้ คะแนนเฉลี่ยการเลี้ยงดูแบบใดมากกว่าการเลี้ยงดูอีก 2 แบบ จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น แต่หากคะแนนเฉลี่ยเท่ากันจะพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเลี้ยงดู แบบใดน้อยกว่า จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น

3.2 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว การสื่อสารที่ไม่มี ประสิทธิภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศครอบครัวที่ไม่เอื้อต่อการพูดคุยให้คำปรึกษา กันในเรื่องราวต่าง ๆ ทำให้วัยรุ่นไม่นิยมปรึกษาพ่อแม่เรื่องเพศสัมพันธ์ การสื่อสารเรื่องเพศ ในครอบครัว ระบบครอบครัวในประเทศไทยไม่ให้ความสำคัญต่อการให้ ความรู้เรื่องเพศแก่ลูก พ่อแม่จึงมักไม่ได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นอย่างเหมาะสมทำให้เกิดความ ลำบากใจ เินอาย หรือ ไม่ต้องการพูดถึงเรื่องนี้เนื่องจากไม่ทราบวิธีสื่อสารที่เหมาะสม พ่อแม่ที่มี ทักษะไม่ดีต่อเรื่องเพศก็มักหลีกเลี่ยงการพูดคุยกับลูก และใช้วิธีห้ามปรามหรือคาดโทษเกี่ยวกับการ ที่ลูกจะให้ความสนใจหรือทดลองปฏิบัติเพศสัมพันธ์มากกว่าจะรับฟังและชี้แนะลูกอย่าง เหมาะสม เด็กจึงไปแสวงหาความรู้จากสื่อต่าง ๆ หรือบุคคลอื่นภายนอกบ้าน โดยเฉพาะเพื่อน หรือคนรัก หรือหากเด็กเกิดความสงสัยเมื่อได้รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเพศมาก็ไม่สามารถหาที่ปรึกษา หรือขอคำอธิบายที่เหมาะสมได้ จึงเป็นช่องว่างอย่างหนึ่งสำหรับพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นในเรื่องนี้ สอดคล้องกับการศึกษาของ Lam et al. (2008) พบว่า ท่าทีของแม่ในการพูดคุยกับลูกเรื่องเพศ การแสดงความหนักแน่นในการปลูกฝังเรื่องไม่มีเพศสัมพันธ์ ในวัยเด็กของลูก การเปิดใจพูดคุยกัน เรื่องเพศ และการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างแม่ลูก มีผลทำให้เด็กมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้าออกไป

การวัดการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว จากการศึกษาที่ผ่านมา ยังไม่พบการวัดการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว มีเพียงการวัดการสื่อสาร เรื่องเพศ โดยมีเนื้อหาเรื่อง การมีประจำเดือน การสืบพันธุ์ การให้กำเนิดบุตร การใช้ถุงยางอนามัย

และการคุมกำเนิด สาเหตุและอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ การจัดการกับความต้องการทางเพศ การหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต เป็นสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ การได้พบเห็นด้วยตนเอง ด้านการจัดการอารมณ์ทางเพศ และจดจำเก็บไว้เป็นเสมือนบทเรียนของชีวิต ซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นหลักในการประพฤติกทางเพศ และจะแสดงออกในชีวิตประจำวันทางทัศนคติ ความเชื่อ ความคาดหวัง และความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศของบุคคลนั้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องมีปัจจัยด้านประสบการณ์ทางเพศในอดีต ดังนี้

4.1 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความเสี่ยงที่มีเพศสัมพันธ์ในครั้งถัดไปได้มากขึ้น โดยวัยรุ่นชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้วมีความคิดว่าการมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ทำให้รู้สึกเป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากขึ้น และไม่ใช้เรื่องเสียหายแต่อย่างใด (พิชญา พจน โปธา และคณะ, 2560) ซึ่งจากการศึกษาของ Tu et al. (2012) พบว่า วัยรุ่นที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ

จากปัจจัยข้างต้นสามารถนำมาอธิบายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ กล่าวคือ การที่วัยรุ่นชายได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องต่าง ๆ รวมถึงทัศนคติเรื่อง การจัดการอารมณ์ทางเพศมาตั้งแต่เด็ก เมื่อวัยรุ่นชายเติบโตและมีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น รวมทั้งมีการเรียนรู้บรรทัดฐานทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน หรือจากสื่อมวลชน สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลอยู่ในตัวของวัยรุ่นชายและพัฒนาขึ้นก่อให้เกิดเป็นบุคลิกภาพส่วนตัว ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ เมื่อวัยรุ่นชายได้รับสิ่งกระตุ้นในเรื่องเพศ ได้แก่ ฮอร์โมนต่าง ๆ ในร่างกาย การได้เห็นสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ รวมถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น การดื่มสุรา สารเสพติด หรือไปในสถานที่ที่มีบรรยากาศเป็นใจ อีกทั้งการคบหาเพื่อนที่มีวามสุขุมในเรื่องเพศ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลให้วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าปัจจัยนำเข้าทั้ง 4 ปัจจัย ตามทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยต่าง ๆ มาใช้ในการศึกษาตามทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์มาใช้ในการศึกษารุ่นนี้ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านวุฒิภาวะ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ 2) ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่รัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา 3) ปัจจัยด้านมาตรฐานผู้ปกครอง ได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในครอบครัว และ 4) ปัจจัยด้านประสบการณ์ทางเพศ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation study) มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนเพศชาย อายุ 14-19 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพของภาครัฐ ในเขตจังหวัดชลบุรี จำนวนประชากรประมาณการในปี พ.ศ. 2561 เท่ากับ 27,259 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2561; วิทยาลัยเทคนิคพัทยา, 2561; วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชลบุรี, 2561; วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ, 2561; วิทยาลัยเทคนิคบางแสน, 2561; วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี, 2561; วิทยาลัยการอาชีพพนัสนิคม, 2561; วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคโนโลยีฐานวิทยาศาสตร์ (ชลบุรี), 2561; วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี, 2561)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพของภาครัฐ ในเขตจังหวัดชลบุรี ในปีการศึกษา 2562 โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 สื่อสารภาษาไทยได้ดี

1.2 ยินดีและเต็มใจให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

2. การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการคำนวณขนาดตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ด้วยสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยใช้สูตรของ Tabachnick and Fidell (2007) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{สูตร } N &> 50 + 8m \\ \text{เมื่อ } N &= \text{ขนาดกลุ่มตัวอย่าง} \\ m &= \text{จำนวนตัวแปรอิสระ} \\ \text{แทนค่าในสูตร } N &> 50 + 8(12) \\ &> 146 \text{ คน} \end{aligned}$$

ปรับเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 20 เนื่องจากคาดว่าจะได้รับแบบสอบถามคืน ประมาณร้อยละ 80 ตามสูตรประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะหายไป (Lamehow, Hosmer, Klar, & Lwanga, 1990 อ้างถึงในไพจิตร ไชยฤทธิ์, 2558) รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นอย่างน้อย 176 คน

3. การสุ่มตัวอย่าง ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้นผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 252 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 ลักษณะ ตามลักษณะของพื้นที่ในจังหวัดชลบุรี โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ได้แก่ ชุมชนเมือง และชุมชนชนบท ซึ่งในชุมชนเมือง ประกอบด้วย 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองชลบุรี อำเภอศรีราชา อำเภอบางละมุง และอำเภอสัตหีบ ส่วนชุมชนชนบท ประกอบด้วย 7 อำเภอ ได้แก่ อำเภอพนัสนิคม อำเภอบ้านบึง อำเภอพานทอง อำเภอบ่อทอง อำเภอกะจันทร์ อำเภอหนองใหญ่ และอำเภอเกาะสีชัง

ขั้นตอนที่ 2 แบ่งสถานศึกษาในแต่ละลักษณะเป็น 2 ประเภท ได้แก่ สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยม (สพม.) และสถานศึกษาสังกัด อาชีวศึกษาจังหวัด (อศจ.)

ขั้นตอนที่ 3 สุ่มตัวอย่างสถานศึกษาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้รายชื่อสถานศึกษาด้วยวิธีจับฉลากแบบไม่ใส่คืน ได้รายชื่อสถานศึกษาในชุมชนเมืองสังกัด สพม. ได้แก่ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จากสถานศึกษา จำนวน 17 แห่ง สถานศึกษาในชุมชนเมืองสังกัด อศจ. ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคบางแสน จากสถานศึกษา จำนวน 6 แห่ง และสถานศึกษาในชุมชนชนบทสังกัด สพม. ได้แก่ โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา จากสถานศึกษา จำนวน 14 แห่ง สถานศึกษาในชุมชนชนบทสังกัด อศจ. ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี จากสถานศึกษา จำนวน 3 แห่ง

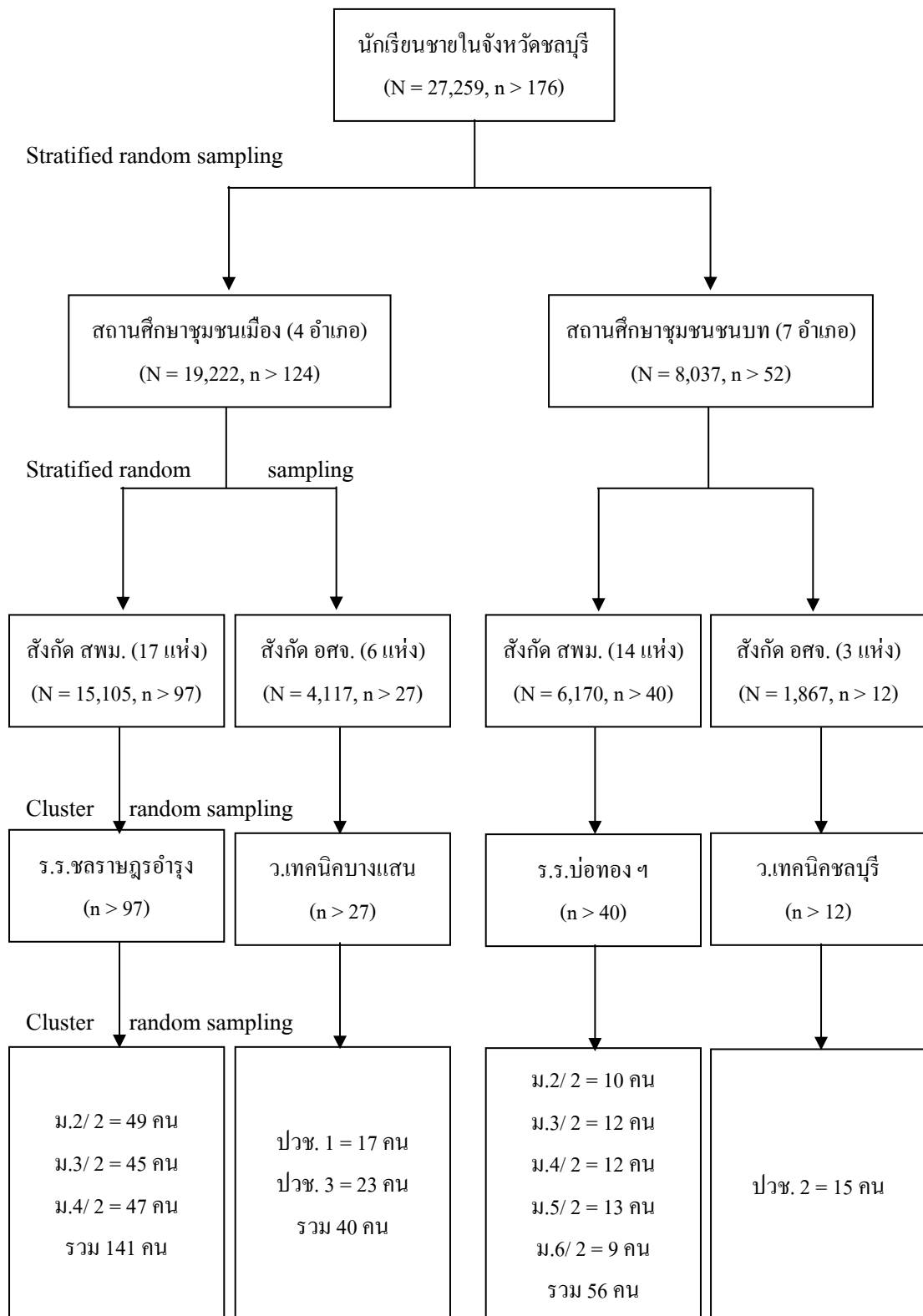
ขั้นตอนที่ 4 สุ่มตัวอย่างห้องเรียน โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้รายชื่อห้องเรียนด้วยวิธีจับฉลากแบบไม่ใส่คืน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชายทุกคนในห้อง ดังนี้

4.1 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง ได้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 45 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 47 คน รวม 141 คน

4.2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา ได้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 10 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 12 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 12 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 13 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 9 คน รวม 56 คน

4.3 วิทยาลัยเทคนิคบางแสน โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม ด้วยวิธีจับสลากแบบไม่ใส่คืนได้สาขาช่างยนต์ ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จำนวน 17 คน และระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 จำนวน 23 รวม 40 คน

4.4 วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม ด้วยวิธีจับสลากแบบไม่ใส่คืนได้สาขาช่างเขียนแบบเครื่องกล ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 จำนวน 15 คน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 3 การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 9 ส่วน จำนวน 95 ข้อ ดังนี้

ส่วนที่ 1 บัณฑิตส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการศึกษา การมีแฟนหรือคู่อุปการะสภาวะการมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา เป็นคำถามปลายเปิดและปิดรวม 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สร้างโดยผู้วิจัยครอบคลุมสื่อสิ่งพิมพ์ นิตยสาร ภาพยนตร์ วีซีดี ดีวีดี สื่ออินเทอร์เน็ต ออนไลน์ คลิปมือถือ ลักษณะคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) จำนวน 8 ข้อ แปรผล โดยใช้จำนวนรวมประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศ สร้างโดยผู้วิจัยครอบคลุมเนื้อหาเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศใน 1 เดือนที่ผ่านมา ความถี่ในการจัดการอารมณ์ทางเพศ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ จำนวน 19 ข้อ เป็นข้อคำถามเชิงบวกจำนวน 9 ข้อ (ข้อ 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16) และข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 10 ข้อ (ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 17, 18, 19) ประกอบด้วย

3.1 ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ จำนวน 9 ข้อ (ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9)

3.2 ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ จำนวน 6 ข้อ (ข้อ 10, 11, 12, 13, 14, 15)

3.3 ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ จำนวน 4 ข้อ (ข้อ 16, 17, 18, 19)

ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ ข้อคำถามเชิงบวก คือ ทุกครั้ง (5 คะแนน) บ่อยครั้ง (4 คะแนน) บางครั้ง (3 คะแนน) นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) ไม่เลย (1 คะแนน) ข้อคำถามเชิงลบ คือ ทุกครั้ง (1 คะแนน) บ่อยครั้ง (2 คะแนน) บางครั้ง (3 คะแนน) นาน ๆ ครั้ง (4 คะแนน) ไม่เลย (5 คะแนน) แปรผล โดยใช้คะแนนค่าเฉลี่ยแต่ละด้าน หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศแบบนั้น ๆ บ่อย โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศเพื่อการพรรณนาข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

1. ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อย

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อยที่สุด

2. ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อย

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อยที่สุด

3. ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อย

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับบ่อยที่สุด

และใช้ค่าคะแนนสัมพัทธ์ ในการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน คือ ค่าที่ได้จาก

การคำนวณสัดส่วนของค่าเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละแบบต่อผลรวมค่าเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศจากทุกแบบ คะแนนสัดส่วนใดมาก หมายถึงกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศแบบนั้น ๆ มาก เมื่อเทียบกับแบบอื่น ๆ คะแนนสัมพัทธ์แต่ละแบบอยู่ระหว่าง 0-1 โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศแบบนั้น ๆ ดังนี้

1. ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$SCM = \frac{ME_{SCM}}{(ME_{SCM} + ME_{SDM} + ME_{SRM})}$$

เมื่อ

SCM = คะแนนสัมพัทธ์ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

ME_{SCM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

ME_{SDM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

ME_{SRM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.33 (หรือ ร้อยละ 1 ถึง 33) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์

ทางเพศด้วยการควบคุม

อารมณ์ทางเพศน้อย

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.34 ถึง 0.67 (หรือ ร้อยละ 34 ถึง 67) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
ทางเพศด้วยการควบคุม
อารมณ์ทางเพศปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.68 ถึง 1.00 (หรือ ร้อยละ 68 ถึง 100) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
ทางเพศด้วยการควบคุม
อารมณ์ทางเพศมาก

2. ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$SDM = \frac{ME_{SDM}}{(ME_{SCM} + ME_{SDM} + ME_{SRM})}$$

เมื่อ

SDM = คะแนนสัมพัทธ์ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

ME_{SCM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

ME_{SDM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

ME_{SRM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.33 (หรือ ร้อยละ 1 ถึง 33) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบน
อารมณ์ทางเพศน้อย

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.34 ถึง 0.67 (หรือ ร้อยละ 34 ถึง 67) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบน
อารมณ์ทางเพศปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.68 ถึง 1.00 (หรือ ร้อยละ 68 ถึง 100) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบน
อารมณ์ทางเพศมาก

3. ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$SRM = \frac{ME_{SRM}}{(ME_{SCM} + ME_{SDM} + ME_{SRM})}$$

เมื่อ

SRM = คะแนนสัมพัทธ์ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

ME_{SCM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ

ME_{SDM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

ME_{SRM} = ค่าเฉลี่ยของประเด็นด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ
 ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.33 (หรือ ร้อยละ 1 ถึง 33) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
 ทางเพศด้วยการปลดปล่อย
 อารมณ์ทางเพศน้อย
 ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.34 ถึง 0.67 (หรือ ร้อยละ 34 ถึง 67) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
 ทางเพศด้วยการปลดปล่อย
 อารมณ์ทางเพศปานกลาง
 ค่าคะแนนตั้งแต่ 0.68 ถึง 1.00 (หรือ ร้อยละ 68 ถึง 100) ใช้วิธีการจัดการอารมณ์
 ทางเพศด้วยการปลดปล่อย
 อารมณ์ทางเพศมาก

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ สร้างโดยผู้วิจัย จำนวน 13 ข้อ เป็นข้อ
 คำถามเชิงบวกจำนวน 8 ข้อ (ข้อ 1, 2, 3, 4, 9, 10, 11, 13) และข้อคำถามเชิงลบจำนวน 5 ข้อ (ข้อ 5,
 6, 7, 8, 12) ลักษณะคำถามเป็นมาตรวัดแบบลิเคิร์ต แบ่งเป็น 5 ระดับ ข้อคำถามเชิงบวก คือ
 เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5 คะแนน) เห็นด้วย (4 คะแนน) ไม่แน่ใจ (3 คะแนน) ไม่เห็นด้วย (2 คะแนน)
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1 คะแนน) ข้อคำถามเชิงลบ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1 คะแนน) เห็นด้วย
 (2 คะแนน) ไม่แน่ใจ (3 คะแนน) ไม่เห็นด้วย (4 คะแนน) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5 คะแนน) ค่าเฉลี่ย
 ผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับดี
 โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศเพื่อการพรรณนาข้อมูล (บุญชม
 ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับ
 น้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับ

ปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับดี

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีทัศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับดีที่สุด

ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ สร้างโดยผู้วิจัยครอบคลุมเนื้อหาเรื่อง
 การจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม แบบชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน
 10 ข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศดี โดยมีเกณฑ์การแบ่ง
 ระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศเพื่อการพรรณนาข้อมูล (Bloom, 1968) ดังนี้

คะแนนตั้งแต่ 0.00 ถึง 5.99 มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย
คะแนนตั้งแต่ 6.00 ถึง 7.99 มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับ

ปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 8.00 ถึง 10.00 มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับดี

ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา สร้างโดยผู้วิจัยครอบคลุมเนื้อหาเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาและการยึดหลักคำสอนทางศาสนามาใช้ในชีวิตประจำวัน ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ (5 คะแนน) ปฏิบัติบ่อยครั้ง (4 คะแนน) ปฏิบัติบางครั้ง (3 คะแนน) ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) ไม่ได้ปฏิบัติ (1 คะแนน) จำนวน 10 ข้อ ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการปฏิบัติทางศาสนามาก โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับการปฏิบัติทางศาสนาเพื่อการพรรณนาข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับมาก

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน สร้างโดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เป็นประจำ (5 คะแนน) บ่อยครั้ง (4 คะแนน) บางครั้ง (3 คะแนน) นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) ไม่เคยเลย (1 คะแนน) จำนวน 10 ข้อ ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีอิทธิพลจากเพื่อนมาก โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับอิทธิพลจากเพื่อนเพื่อการพรรณนาข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับมาก

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู ผู้วิจัยประยุกต์จากแบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดูของจุฬาลักษณ์ สมภกรวงศ์ (2552) ครอบคลุมเนื้อหาการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การอบรมเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด (5 คะแนน) เห็นด้วยมาก (4 คะแนน) เห็นด้วยน้อย (3 คะแนน) เห็นด้วยน้อยที่สุด (2 คะแนน)

ไม่เห็นด้วย (1 คะแนน) จำนวน 12 ข้อ จากนั้นรวบรวมคะแนนโดยแยกคะแนนเป็น 3 กลุ่มตามรูปแบบการเลี้ยงดู ได้แก่ อัตตาธิปไตย (ข้อที่ 1, 2, 3, 4) แบบตามใจ (ข้อที่ 5, 6, 7, 8) และแบบประชาธิปไตย (ข้อที่ 9, 10, 11, 12) แล้วนำมาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทั้ง 3 กลุ่มเพื่อการพรรณนาข้อมูล ดังนี้

คะแนนกลุ่มที่ 1 สูงที่สุด แปลว่า มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย

คะแนนกลุ่มที่ 2 สูงที่สุด แปลว่า มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ

คะแนนกลุ่มที่ 3 สูงที่สุด แปลว่า มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามลักษณะการเลี้ยงดู ผู้ตอบแบบสอบถามคนใดได้คะแนนเฉลี่ยการเลี้ยงดูแบบใดมากกว่าการเลี้ยงดูอีก 2 แบบ จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น แต่หากคะแนนเฉลี่ยเท่ากันจะพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเลี้ยงดูแบบใดน้อยกว่า จะถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบนั้น

ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว สร้างโดยผู้วิจัย ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เป็นประจำ (5 คะแนน) บ่อยครั้ง (4 คะแนน) บางครั้ง (3 คะแนน) นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) ไม่เคยเลย (1 คะแนน) จำนวน 9 ข้อ ค่าเฉลี่ยผลรวมทุกข้อ หากมีคะแนนมาก แสดงว่ามีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวมาก โดยมีเกณฑ์การแบ่งระดับการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวเพื่อการพรรณนาข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

คะแนนตั้งแต่ 1.00 ถึง 1.50 มีการสื่อสารอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนตั้งแต่ 1.51 ถึง 2.50 มีการสื่อสารอยู่ในระดับน้อย

คะแนนตั้งแต่ 2.51 ถึง 3.50 มีการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนตั้งแต่ 3.51 ถึง 4.50 มีการสื่อสารอยู่ในระดับมาก

คะแนนตั้งแต่ 4.51 ถึง 5.00 มีการสื่อสารอยู่ในระดับมากที่สุด

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ มีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ประกอบไปด้วย พยาบาลที่มีประสบการณ์การทำงานเรื่องเพศในวัยรุ่น 2 ท่าน อาจารย์พยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช 2 ท่าน และอาจารย์พยาบาล ผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็กและวัยรุ่น 1 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบด้านความตรง ความครอบคลุมของเนื้อหาและ โครงสร้าง ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Wording) จากนั้นผู้วิจัย

นำแบบสอบถามส่วนที่ 3-9 มาหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content validity Index) โดยค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาที่ยอมรับได้คือค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป (บุญใจ ศรีสถิตยัณราทร, 2553) ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามนี้อยู่ระหว่าง .88-1.00 ดังตารางที่ 2

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชายเพื่อทดสอบความเข้าใจในภาษาที่ใช้ จำนวน 30 คน ได้แก่ โรงเรียนทุ่งเหียงพิทยาคม จำนวน 15 คน และวิทยาลัยการอาชีพพนัสนิคม จำนวน 15 คน เนื่องจากมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายทั้งหมดในห้องและครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างในประการศึกษายสามัญระดับมัธยมศึกษา และการศึกษายอาชีพระดับอาชีวศึกษา แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ทำการทดสอบวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค โดยค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้คือค่าเท่ากับ .70 ขึ้นไป (บุญใจ ศรีสถิตยัณราทร, 2553) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของแบบสอบถามส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 4 ทศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดูสร้างโดยผู้วิจัย และส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้อยู่ระหว่าง .71-.93 จึงเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพระดับปานกลางถึงสูง และค่าความสอดคล้องภายในโดยใช้สูตร KR-20 โดยค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้คือค่าเท่ากับ .70 ขึ้นไป (บุญใจ ศรีสถิตยัณราทร, 2553) ค่าความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ เท่ากับ .70 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าความตรงตามเนื้อหา และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จำแนกตามชุดแบบสอบถาม

เครื่องมือ	ค่า CVI	α
แบบสอบถามการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ	.94	.82
แบบสอบถามการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	.88	.80
แบบสอบถามการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ	.88	.76
แบบสอบถามทศนคติเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ	.96	.88

ตารางที่ 2 (ต่อ)

เครื่องมือ	ค่า CVI	α
แบบสอบถามความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ	.96	.71
แบบสอบถามการปฏิบัติทางศาสนา	.92	.93
แบบสอบถามอิทธิพลจากเพื่อน	.98	.92
แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู	1.00	.93
แบบสอบถามการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว	.94	.91

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง โดยได้นำเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยคณะกรรมการมีมติรับรองจริยธรรมการวิจัย ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2562 รหัสจริยธรรมการวิจัย 01-09-2562 จากนั้นผู้วิจัยเข้าพบผู้บริหารสถานศึกษา ครูประจำชั้น และกลุ่มตัวอย่าง ตามลำดับ เพื่อแนะนำตัวและอธิบายรายละเอียดการวิจัยที่ระบุ ในแบบสอบถาม พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับการวิจัย หากกลุ่มตัวอย่างมีความไม่สบายใจในการเข้าร่วมการวิจัยก็สามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วม การวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องอธิบายเหตุผล ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบใด ๆ และให้กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยลงนามยินยอมในการตอบแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่าง สามารถตอบแบบสอบถามได้โดยไม่ต้องขออนุญาตผู้ปกครอง (ตามพระราชบัญญัติ การป้องกัน และแก้ไขการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559 เล่มที่ 113 ตอนที่ 30 ก ตามราชกิจจานุเบกษา มาตราที่ 5 วัยรุ่นมีสิทธิตัดสินใจด้วยตนเอง และมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารและความรู้ได้รับการบริการอนามัย การเจริญพันธุ์ ได้รับการรักษาความลับและความเป็นส่วนตัว ได้รับการจัดสวัสดิการสังคมอย่าง เสมอภาคและไม่ถูกเลือกปฏิบัติ และได้รับสิทธิอื่นใดที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และเพียงพอ) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ทั้งหมดยินดีเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยเก็บ ข้อมูลที่ได้รับไว้เป็นความลับโดยปิดผนึกใส่ซองที่บิวไว้ในตู้ที่ล็อกด้วยแม่กุญแจอย่างแน่นหนา ส่วนข้อมูลที่เก็บในคอมพิวเตอร์ผู้วิจัยได้ตั้งรหัสผ่านที่ผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษาสามารถเข้าถึง ข้อมูลได้เท่านั้น และทำลายข้อมูลเมื่อเสร็จสิ้นการศึกษาและมีการเผยแพร่ผลงานแล้ว 1 ปี ผลการวิจัยถูกนำเสนอในภาพรวม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัย มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลจากคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอต่อผู้อำนวยการ โรงเรียนและสถานศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง
2. เมื่อได้รับอนุญาต ผู้วิจัยได้ประสานกับครูผู้สอนของห้องที่สุ่มได้ เพื่อกำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้ช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน ได้แก่คาบพบครูประจำชั้น คาบกิจกรรมยามว่าง และคาบกิจกรรมชุมนุม โดยใช้สถานที่เป็นห้องเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนนักเรียนหญิงที่ไม่ได้เข้าร่วมการวิจัยให้พักผ่อนตามอัธยาศัย
3. ผู้วิจัยได้อธิบายให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นรายกลุ่มในชั้นเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ และชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิในการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งนักเรียนสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลา หรือจะไม่ตอบคำถามข้อใดก็ได้ โดยการกระทำดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบต่อนักเรียน ข้อมูลทุกอย่างจะเก็บไว้เป็นความลับ และนำเสนอการวิจัยเป็นภาพรวม โดยให้กลุ่มตัวอย่างที่จะเข้าร่วมการวิจัยลงนามยินยอมในการตอบแบบสอบถาม
4. จากการคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเก็บข้อมูลอย่างน้อย 176 คน ซึ่งในการศึกษานี้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล จำนวน 252 คน เนื่องจากเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายในห้องทุกคนเพื่อไม่ให้เกิดการตีตราทางสังคม เก็บข้อมูลได้จริง 252 คน คิดเป็นร้อยละ 100
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ ความครบถ้วนในเนื้อหาของแบบสอบถามที่ได้รับทั้ง 252 ฉบับ พบว่ามีความสมบูรณ์ 247 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 96.8 หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์ลักษณะของข้อมูล ตรวจสอบความผิดปกติของข้อมูล (Outlier) ทดสอบความผิดปกติของข้อมูลโดยพิจารณาจาก Box plot พบว่า มีข้อมูลผิดปกติ จึงตัดกลุ่มตัวอย่างที่พบ Outlier จำนวน 7 ราย เหลือกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ เท่ากับ 240 ราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ จากนั้นทำคู่มือลดรหัสตามแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ซึ่งกำหนดการทดสอบทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .05 เป็นเกณฑ์ในการยอมรับสมมติฐาน โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการศึกษา การมีแฟน/ คู่รัก โดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive statistics) เป็นค่าความถี่ และร้อยละ

2. วิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ด้วยสถิติบรรยาย เป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์ข้อมูลและพรรณนาการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ด้วยค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจริง และค่าคะแนนสัมพัทธ์

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์และอำนาจทำนายของปัจจัย ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว มีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ด้วยการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression) ดังนี้

4.1 การมีแฟนหรือคู่อรัก มีระดับการวัดเป็นนามมาตรา (Nominal scale) แปลงเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variables) โดยไม่มีแฟนหรือคู่อรัก เท่ากับ 0 และมีแฟนหรือคู่อรัก เท่ากับ 1

4.2 ประเภทการศึกษา มีระดับการวัดเป็นนามมาตรา (Nominal scale) แปลงเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variables) โดยสถาบันการศึกษายสามัญระดับมัธยมศึกษา เท่ากับ 0 และสถาบันการศึกษายอาชีวศึกษา เท่ากับ 1

4.3 รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย มีระดับการวัดเป็นนามมาตรา (Nominal scale) แปลงเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variables) โดยรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ เท่ากับ 0 และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย เท่ากับ 1

4.4 รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ มีระดับการวัดเป็นนามมาตรา (Nominal scale) ต้องแปลงตัวแปรหุ่น (Dummy variables) โดยรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย เท่ากับ 0 และ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ เท่ากับ 1

4.5 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ มีระดับการวัดเป็นนามมาตรา (Nominal scale) แปลงเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variables) โดยไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ เท่ากับ 0 และเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ เท่ากับ 1

4.6 ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัว ได้แก่ อายุ ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา

อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ
ในครอบครัว

4.6.1 ตัวแปรทุกตัวมีการแจกแจงแบบปกติ (Normality distribution) โดยพิจารณา
จากค่า Fisher skewness coefficient และ Fisher kurtosis coefficient พบว่า ค่าที่ได้อยู่ในช่วง ± 1.96
ร่วมกับการพิจารณาจากค่า Box plot พบว่า เส้นที่แสดงค่า Median จะอยู่ตรงกึ่งกลางของ Box (หรือ
ระยะห่างระหว่าง Q1 กับ Q2 จะเท่ากับระยะห่างระหว่าง Q2 กับ Q3) (จุฬาลักษณ์ บารมี, 2555)

4.6.2 ทดสอบค่าความแปรปรวนของตัวแปรตามในทุก ๆ ค่าของตัวแปรต้น
(Homoscedasticity) โดยพิจารณาจาก Scatter plot ระหว่างค่าที่ทำนายได้จากสมการถดถอย
(Standardized regression predicted value) และค่าความคลาดเคลื่อน (Standardized regression
residual) พบว่า การกระจายของกราฟไม่เกิน ± 3 จึงไม่เป็น Homoscedasticity

4.6.3 ความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าเป็นอิสระกัน (Autocorrelation) โดยพิจารณาจาก
ค่า Durbin-Watson พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 1.5 - 1.8 ค่าความคลาดเคลื่อนจึงเป็นอิสระต่อกัน
หรือไม่เกิด Auto-correlation

4.6.5 ตัวแปรอิสระทั้งหมดต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเอง (Multicollinearity) โดยการ
วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัว หากมีค่ามากกว่า .85
ถือว่าตัวแปรอิสระคู่หนึ่งมีความสัมพันธ์กันมาก (Munro, 1997 อ้างถึงใน จุฬาลักษณ์ บารมี, 2555)
ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์ระหว่าง -.172 ถึง .773 จึงไม่มีตัวแปรต้น
คู่ใดมีลักษณะ Multicollinearity (ดังภาคผนวก จ)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation study) มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษานำเสนอดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา

ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน

ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู

ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว

ส่วนที่ 10 ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

วิเคราะห์และนำเสนอปัจจัยส่วนบุคคล โดยการหาความถี่ และร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการศึกษา การมีแฟนหรือคู่อุปการ และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n = 240)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (M = 15.8 ปี, SD = 1.3 ปี, Min = 14 ปี, Max = 19 ปี)		
วัยรุ่นตอนกลาง (อายุ 14-16 ปี)	173	72.1
วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17-19 ปี)	67	27.9

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษา (M = 9.7 ปี, SD = 1.3 ปี, Min = 8 ปี, Max = 12 ปี)		
8 ปี	50	20.8
9 ปี	62	25.8
10 ปี	68	28.3
11 ปี	28	11.7
12 ปี	32	13.4
ประเภทการศึกษา		
สถาบันการศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา	185	77.1
สถาบันการศึกษาสายอาชีพระดับอาชีวศึกษา	55	22.9
การมีแฟนหรือคู่รัก		
ไม่มีแฟน/คู่รัก	152	63.3
มีแฟน/คู่รัก	88	36.7
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา		
ไม่เคย	173	72.1
เคย	67	27.9

จากตารางที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย จำนวน 240 คน กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 15.8 ปี (SD = 1.3 ปี) มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลางมากที่สุด (ร้อยละ 72.1) กลุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาในการศึกษาเฉลี่ย 9.7 ปี (SD = 1.3 ปี) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 77.1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีแฟน/ คู่รัก (ร้อยละ 63.3) และไม่เคยประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมาเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.1) แต่มีกลุ่มตัวอย่างเกือบร้อยละ 30 เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา

ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

วิเคราะห์และนำเสนอชนิดประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่มี โดยการหาความถี่ และ ร้อยละของสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ เว็บไซต์โป๊ คลิปโป๊ แอปพลิเคชันโป๊ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ ภาพยนตร์โป๊ วิชิตี/ ดีวีดีโป๊ หนังสือโป๊ แผ่นภาพโป๊ และนิตยสารโป๊ ดังตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทการมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
(n = 240)

การมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
เว็บไซต์โป๊	164	68.3
คลิปโป๊	116	48.3
แอปพลิเคชันโป๊ในโทรศัพท์เคลื่อนที่	56	23.3
ภาพยนตร์โป๊	46	19.2
วิชิตี/ดีวีดีโป๊	29	12.1
หนังสือโป๊	25	10.4
แผ่นภาพโป๊	23	9.6
นิตยสารโป๊	15	6.3

จากตารางที่ 4 กลุ่มตัวอย่างมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ เว็บไซต์โป๊มากที่สุด (ร้อยละ 68.3) และนำข้อมูลการมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศชนิดต่าง ๆ มารวมกันเป็นจำนวนประเภทของสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยวิเคราะห์แจกแจงด้วยการหาความถี่ และร้อยละของจำนวนประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนประเภทของสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างมีไว้ในครอบครอง (n = 240)

จำนวนประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	54	22.5
1 ชนิด	56	23.3
2 ชนิด	66	27.5
3 ชนิด	23	9.6
4 ชนิด	11	4.6
5 ชนิด	7	2.9
6 ชนิด	23	9.6

(M = 2.0, SD = 1.8, Min = 0, Max = 6)

จากตารางที่ 5 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากที่สุด 2 ชนิด (ร้อยละ 27.5) รองลงมาคือ 1 ชนิด (ร้อยละ 23.3) 3 และ 6 ชนิด (ร้อยละ 9.6) และมีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 22.5 เท่านั้น ที่ไม่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศ

วิเคราะห์และนำเสนอการจัดการอารมณ์ทางเพศ โดยการหาค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านต่าง ๆ ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการจัดการอารมณ์ทางเพศ (n = 240) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

การจัดการอารมณ์ทางเพศ	M	SD	ระดับ
ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ	3.44	1.28	ปานกลาง
1. ไม่ใช่โทรศัพท์ในการสนทนาเรื่องเพศ (Sex phone)	4.18	1.22	น้อย
2. ไม่หาโอกาสอยู่ตามลำพังกับแฟน คู่รักหรือบุคคลที่ตน แอบชอบ	4.01	1.29	น้อย
3. ไม่สัมผัสร่างกายของแฟน คู่รัก หรือบุคคลที่ตนแอบชอบ	3.80	1.39	น้อย
4. ไม่จินตนาการเรื่องการมีเพศสัมพันธ์	3.66	1.25	น้อย
5. ไม่ดูภาพโป๊ คลิปโป๊ หนังโป๊	3.25	1.13	ปานกลาง
6. ไม่ใช่อินเทอร์เน็ตในการค้นหาภาพโป๊ คลิปโป๊ หนังโป๊ และสิ่งต่าง ๆ ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	3.23	1.18	ปานกลาง
7. ไม่พูดคุย หรือสนทนาเรื่องลามก	3.21	1.34	ปานกลาง
8. ข่มใจไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศมากขึ้น	2.83	1.37	ปานกลาง
9. หักห้ามใจไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	2.76	1.31	ปานกลาง
ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	2.72	1.39	ปานกลาง
10. ดูหนัง ฟังเพลง (แต่ไม่ใช่สิ่งที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ)	3.24	1.50	ปานกลาง
11. นอนหลับ พักผ่อน	3.05	1.41	ปานกลาง
12. ทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ เช่น การปลูกต้นไม้ การทำงานบ้าน เล่นดนตรี วาดภาพ หรืองานศิลปะอื่น ๆ	2.61	1.39	ปานกลาง
13. ออกกำลังกาย	2.54	1.36	ปานกลาง
14. ออกไปพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่น	2.50	1.41	น้อย
15. อ่านหนังสือเรียน หนังสือการ์ตูน หรือหนังสืออื่น ๆ ที่ตนเองชอบ (แต่ไม่ใช่หนังสือที่โป๊)	2.37	1.29	น้อย
ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ	1.91	1.16	น้อย
16. สำเร็จความใคร่	2.94	1.38	ปานกลาง
17. มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/ คู่รัก	1.85	1.32	น้อย
18. มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (ไม่ได้เป็นการซื้อบริการ ทางเพศ) ที่สมัครใจและไม่มีข้อผูกพันต่อกัน	1.60	1.17	น้อย

ตารางที่ 6 (ต่อ)

การจัดการอารมณ์ทางเพศ	M	SD	ระดับ
19. มีเพศสัมพันธ์กับผู้ขายบริการทางเพศ	1.24	0.78	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การจัดการอารมณ์ทางเพศโดยใช้ค่าคะแนนจริง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.44$, $SD = 1.28$) การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.72$, $SD = 1.39$) และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย ($M = 1.91$, $SD = 1.16$) และนำค่าเฉลี่ยคะแนนจริงมาวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยการหาค่าคะแนนสัมพัทธ์ของการจัดการอารมณ์ทางเพศ, ด้านต่าง ๆ โดยการคำนวณสัดส่วนของค่าเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละแบบต่อผลรวมค่าเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศจากทุกแบบ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศของค่าคะแนนสัมพัทธ์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการจัดการอารมณ์ทางเพศ ($n = 240$)

การจัดการอารมณ์ทางเพศ	Min-Max		คะแนนสัมพัทธ์		ระดับ
	Possible	Actual	M	SD	
การควบคุมอารมณ์ทางเพศ	0-1	0.16-0.69	0.44	0.11	ปานกลาง
การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	0-1	0.12-0.51	0.33	0.09	น้อย
การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ	0-1	0.11-0.61	0.23	0.09	น้อย

จากตารางที่ 7 เมื่อวิเคราะห์การจัดการอารมณ์ทางเพศโดยใช้คะแนนสัมพัทธ์ ซึ่งสามารถบอกถึงสัดส่วนการใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละด้าน พบว่า วัยรุ่นใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศในสัดส่วนมากที่สุด ค่าเฉลี่ยสัดส่วนเท่ากับ 0.44 ($SD = 0.11$) หรือร้อยละ 44.0 ของการจัดการอารมณ์ทางเพศทั้งหมด รองลงมาคือ สัดส่วนด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ค่าเฉลี่ยสัดส่วนเท่ากับ 0.33 ($SD = 0.09$) หรือร้อยละ 33.0 ของการจัดการอารมณ์ทางเพศทั้งหมด และสัดส่วนด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศในสัดส่วนน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ยสัดส่วนเท่ากับ 0.23 ($SD = 0.09$) หรือร้อยละ 23.0 ของการจัดการอารมณ์ทางเพศทั้งหมด

ส่วนที่ 4 ทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ

วิเคราะห์และนำเสนอทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศทั้ง 3 ด้าน เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ที่มีต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ (n = 240) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

	ทักษะต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ	M	SD	ระดับ
1.	การใช้เวลาว่างทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ช่วยไม่ให้หมกมุ่นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์	3.89	1.26	ดี
2.	การเล่นกีฬาจะช่วยลดอารมณ์ทางเพศ	3.73	1.35	ดี
3.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ช่วยให้ผ่อนคลายลง	3.65	1.17	ดี
4.	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นการกระทำที่เหมาะสม	3.49	1.24	ปานกลาง
5.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ การทำกิจกรรมสันตนาการต่าง ๆ จะช่วยลดอารมณ์ทางเพศให้หมดไป	3.48	1.20	ปานกลาง
6.	การหลีกเลี่ยงการอยู่ตามลำพังกับแฟน/ คู่รัก/ เพศตรงข้าม ในที่ลับตาทำให้ไม่สูญเสียความเป็นลูกผู้ชาย	3.30	1.38	ปานกลาง
7.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศแล้ว การบังคับควบคุมจิตใจตนเอง ให้อารมณ์ทางเพศลดลง เป็นสิ่งที่ควรทำ	3.30	1.26	ปานกลาง
8.	การทำสมาธิขณะเกิดอารมณ์ทางเพศจะไม่ถูกเพื่อนล้อเลียน	3.28	1.24	ปานกลาง
9.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ไม่ทำให้รู้สึกเครียดมากขึ้น	3.27	1.18	ปานกลาง
10.	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่มีผลเสียต่อร่างกาย	3.25	1.18	ปานกลาง
11.	การหลีกเลี่ยงการดูภาพโป๊/ ภาพยนตร์โป๊/ คลิปโป๊ ทำให้ไม่รู้สึกราคความสุขทางเพศ	3.03	1.14	ปานกลาง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ	M	SD	ระดับ
12. การจับมือหรือการสัมผัสร่างกายส่วนต่าง ๆ ของแฟน คู่รัก หรือบุคคลที่ตนเองชอบ เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ	2.91	1.31	ปานกลาง
13. การมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/ คู่รัก ไม่ใช่เรื่องปกติที่สามารถทำได้	2.54	1.39	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.32	1.25	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 3.32 (SD = 1.25) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติอยู่ในระดับดี จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ การใช้เวลาว่างทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ช่วยให้ไม่หมกมุ่นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ (M = 3.89, SD = 1.26) การเล่นเกมจะช่วยลดอารมณ์ทางเพศได้ (M = 3.73, SD = 1.35) และเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองช่วยให้ผ่อนคลายลง (M = 3.65, SD = 1.17)

ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ

วิเคราะห์และนำเสนอความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ โดยการหาความถี่และร้อยละของความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 9-10

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ (n = 240)

ระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ (0.00-5.99)	102	42.5
ระดับปานกลาง (6.00-7.99)	67	27.9
ระดับดี (8.00-10.00)	71	29.6

จากตารางที่ 9 กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับต่ำมากที่สุด (ร้อยละ 42.5) รองลงมาได้แก่ ระดับดี (ร้อยละ 29.6) สามารถจำแนกตามความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ
(n = 240)

ข้อคำถาม	ถูกต้อง		ไม่ถูกต้อง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เมื่อเลื่อนไปเห็นโฆษณาไปแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น การปิดหน้าเว็บไซต์โฆษณาไปออก แล้วเปิดเพลงฟังแทนเป็นการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	185	77.1	55	22.9
2. การเล่นเกมฟุตบอลคือการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	173	72.1	67	27.9
3. การหลีกเลี่ยงการสัมผัสร่างกายของผู้หญิงที่ตนชอบเป็นวิธีที่เหมาะสม	166	69.2	74	30.8
4. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ช่วยปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นได้	158	65.8	82	34.2
5. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่ใช่การควบคุมอารมณ์ทางเพศ	149	62.1	91	37.9
6. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในห้องน้ำเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมในวัยรุ่น	138	57.5	102	42.5
7. หากิจกรรมต่าง ๆ ทำ เป็นการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	132	55.0	108	45.0
8. เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศขณะนั่งเรียนอยู่ การพยายามข่มใจให้อารมณ์ทางเพศลดลงและหมดไปเป็นวิธีที่เหมาะสม	125	52.1	115	47.9

ตารางที่ 10 (ต่อ)

	ข้อคำถาม	ถูกต้อง		ไม่ถูกต้อง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศขณะช่วงพักระหว่าง คาบเรียน การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ในห้องน้ำเป็นการกระทำที่ถูกต้อง	125	52.1	115	47.9
10.	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นการ ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศเป็นวิธีที่เหมาะสม	66	27.5	174	72.5

(M = 5.90, SD = 2.08, Min = 0, Max = 10)

จากตารางที่ 10 กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 5.90 คะแนน (SD = 2.08) จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน (Min = 0, Max = 10) โดยข้อที่ตอบผิดมากที่สุด คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศเป็นวิธีที่เหมาะสม (ร้อยละ 72.5)

ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา

วิเคราะห์และนำเสนอการปฏิบัติทางศาสนา โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการปฏิบัติทางศาสนา ได้แก่ การประกอบหรือเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา การนำหลักการทางศาสนามาใช้ในการดำรงชีวิต ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการปฏิบัติทางศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการปฏิบัติทางศาสนา (n = 240) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

	การปฏิบัติทางศาสนา	M	SD	ระดับ
1.	เมื่อมีปัญหาในการดำเนินชีวิต จะใช้หลักคำสอน ทางศาสนามาแก้ไข	2.88	1.23	ปานกลาง
2.	ใช้หลักคำสอนทางศาสนาเป็นหลักในการตัดสินใจ เรื่องที่สำคัญ	2.83	1.32	ปานกลาง
3.	ไปวัด/ โบสถ์/ มัสยิด หรือสถานที่ประกอบพิธี ทางศาสนาเพื่อประกอบพิธีทางศาสนา เมื่อมีเวลาว่าง	2.82	1.29	ปานกลาง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

	การปฏิบัติทางศาสนา	M	SD	ระดับ
4.	เมื่อไม่สบายใจ ท่านนำหลักคำสอนทางศาสนามาใช้ ในการผ่อนคลาย	2.77	1.30	ปานกลาง
5.	นำหลักคำสอนทางศาสนาไปแนะนำหรือบอกบุคคล อื่น ๆ	2.75	1.33	ปานกลาง
6.	กำหนดจิตให้เป็นกุศล ตามหลักศาสนา	2.64	1.27	ปานกลาง
7.	สนใจและสืบค้นข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับ ศาสนา	2.64	1.24	ปานกลาง
8.	สวดมนต์/ ภาวนา/ สวดมนต์/ ละหมาด ตามหลักการ ของศาสนา	2.57	1.28	ปานกลาง
9.	ชักชวนบุคคลอื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา	2.57	1.27	ปานกลาง
10.	เมื่อมีเวลว่าง จะใช้เวลาในการอ่านหนังสือคำสอน ทางศาสนา เช่น คัมภีร์ไบเบิล หนังสือธรรมะ	2.44	1.38	น้อย
	ค่าเฉลี่ยรวม	2.69	1.29	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติทางศาสนาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 2.69 (SD = 1.29) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติทางศาสนาอยู่ในระดับน้อย จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ เมื่อมีเวลว่าง จะใช้เวลาในการอ่านหนังสือคำสอนทางศาสนา เช่น คัมภีร์ไบเบิล หนังสือธรรมะ (M = 2.44, SD = 1.38)

ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน

วิเคราะห์และนำเสนออิทธิพลจากเพื่อน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอิทธิพลจากเพื่อน ประกอบด้วยการชักชวนหรือการรับรู้พฤติกรรมจากเพื่อนเกี่ยวกับการจัดการอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลจากเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามอิทธิพลจากเพื่อน (n = 240) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

	อิทธิพลจากเพื่อน	M	SD	ระดับ
1.	เพื่อนใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น คลิปโป๊ ภาพโป๊	3.45	1.38	ปานกลาง
2.	เพื่อนขอโอกาสอยู่ตามลำพังกับแฟน หรือคู่อีก	3.22	1.47	ปานกลาง
3.	เพื่อนใช้วิธีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	3.22	1.52	ปานกลาง
4.	เพื่อนชักชวนให้ใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เล่นกีฬา ออกกำลังกาย ทำงานอดิเรก เมื่อเกิดอารมณ์ ทางเพศ	2.99	1.49	ปานกลาง
5.	เพื่อนใช้กิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ หรือใช้เวลา ว่างให้เกิดประโยชน์ เพื่อเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	2.94	1.34	ปานกลาง
6.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ เพื่อนจะเล่นกีฬา หรือออกกำลังกายเพื่อเบี่ยงเบนความต้องการ ทางเพศ	2.90	1.42	ปานกลาง
7.	เพื่อนมีเพศสัมพันธ์กับแฟน คู่อีก หรือบุคคลอื่น ๆ เพื่อตอบสนองอารมณ์ทางเพศของตนเอง	2.90	1.52	ปานกลาง
8.	เพื่อนแนะนำให้สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	2.78	1.53	ปานกลาง
9.	เพื่อนชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน คู่อีก หรือบุคคลอื่น ๆ	2.64	1.61	ปานกลาง
10.	เพื่อนชักชวนให้ทำสมาธิ ช่มใจ ระวังอารมณ์ ทางเพศ เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ	2.34	1.39	น้อย
	ค่าเฉลี่ยรวม	2.94	1.47	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 กลุ่มตัวอย่างมีอิทธิพลจากเพื่อน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 2.94 (SD = 1.47) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีรับอิทธิพลจากเพื่อนอยู่ในระดับน้อย จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ เพื่อนชักชวนให้ทำสมาธิ ช่มใจ ระวังอารมณ์ทางเพศ เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ (M = 2.34, SD = 1.39)

ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู

วิเคราะห์และนำเสนอรูปแบบการเลี้ยงดู โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของรูปแบบการเลี้ยงดู ประกอบด้วย วิธีการปฏิบัติ อบรมสั่งสอน แนะนำ ของผู้ปกครอง แก่วัยรุ่นชาย ทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยวาจาและการกระทำ โดยมี 3 รูปแบบ คือ การเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย การเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย และการเลี้ยงดูแบบตามใจ ดังตารางที่ 13-14

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู (n = 240) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

รูปแบบการเลี้ยงดู	M	SD
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย	2.78	1.42
1 ผู้ปกครองเข้มงวดกับการดำเนินชีวิตประจำวัน	3.24	1.39
2 ผู้ปกครองไม่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นเมื่อต้องตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งของครอบครัว	2.68	1.43
3 ผู้ปกครองทำโทษโดยไม่ฟังเหตุผลเมื่อกระทำผิด	2.63	1.44
4 ผู้ปกครองเป็นผู้กำหนดอนาคต	2.55	1.44
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ	2.87	1.37
5 เมื่อเกิดปัญหาขึ้น ผู้ปกครองจะคอยแก้ปัญหาให้เสมอ	3.37	1.33
6 สามารถทำอะไรก็ได้ตามใจ โดยไม่ต้องขออนุญาตผู้ปกครอง	2.93	1.35
7 ผู้ปกครองไม่เคยตำหนิ เมื่อทำผิดหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ปกครอง	2.61	1.43
8 สามารถแสดงอารมณ์โกรธต่อผู้ปกครองได้หากไม่พอใจ	2.58	1.36
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	3.61	1.26
9 เมื่อประสบกับปัญหา ผู้ปกครองจะพูดคุยและให้คำแนะนำเสมอ	3.67	1.26
10 ผู้ปกครองจะมอบหมายหน้าที่ภายในบ้านตามความเหมาะสม	3.65	1.25
11 เมื่อกระทำผิด ผู้ปกครองร่วมกันแก้ไข และกำหนดการลงโทษตามความเหมาะสม	3.60	1.26
12 มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเมื่อต้องตัดสินใจ	3.51	1.26

จากตารางที่ 13 พบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 3.61$, $SD = 1.26$) รองลงมาคือ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ ($M = 2.87$, $SD = 1.37$) และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย ($M = 2.78$, $SD = 1.42$) ตามลำดับ และนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยรายบุคคลระหว่างกลุ่มทั้ง 3 กลุ่ม ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู ($n = 240$)

รูปแบบการเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	165	68.8
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย	45	18.7
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ	30	12.5

จากตารางที่ 14 กลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากที่สุด (ร้อยละ 68.8) รองลงมาคือ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย (ร้อยละ 18.7) และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ (ร้อยละ 12.5) ตามลำดับ

ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว

วิเคราะห์และนำเสนอการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ประกอบด้วย การสนทนา สอบถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการหาแนวทางการแก้ไข เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศภายในครอบครัวร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($n = 240$) (ค่าเฉลี่ยที่เป็นไปได้ 1.00-5.00)

การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว	M	SD	ระดับ
1. การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ไม่หมกมุ่นเรื่องเพศ	3.23	1.43	ปานกลาง
2. การปฏิบัติกิจกรรมที่สร้างสรรค์เพื่อลดพฤติกรรมทางเพศ	3.18	1.35	ปานกลาง

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว	M	SD	ระดับ
3. การออกกำลังกายเพื่อเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	3.13	1.43	ปานกลาง
4. วิธีการควบคุมจิตใจ ระวังอารมณ์ เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ	2.96	1.29	ปานกลาง
5. การหลีกเลี่ยงการดูหรือใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น หนังสือโป๊ คลิปโป๊	2.94	1.40	ปานกลาง
6. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	2.84	1.44	ปานกลาง
7. การหลีกเลี่ยงการอยู่ตามลำพัง หรือการสัมผัสอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของแฟนหรือคู่อรัก	2.78	1.47	ปานกลาง
8. ปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ในระหว่างการศึกษาเล่าเรียน	2.28	1.46	น้อย
9. การสำเร็จความใคร่ด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ	1.89	1.37	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม	2.80	1.40	ปานกลาง

จากตารางที่ 15 กลุ่มตัวอย่างมีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 2.80 (SD = 1.40) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวอยู่ในระดับน้อย จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ในระหว่างการศึกษาเล่าเรียน (M = 2.28, SD = 1.46) และการสำเร็จความใคร่ด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ (M = 1.89, SD = 1.37)

ส่วนที่ 10 ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นผู้ชาย

วิเคราะห์โดยทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) และหาอำนาจทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นผู้ชายแต่ละด้าน โดยตัวแปรตามใช้คะแนนสัมพัทธ์ที่เทียบเป็นร้อยละในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ (SCM) โดยตัวแปรต้นที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Media) การมีแฟนหรือคู่อรัก (Status) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (Exp) ประเภทการศึกษา (Edu) ที่สนใจศึกษาต่อ

การจัดการอารมณ์ทางเพศ (Atti) ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ (k) การปฏิบัติทางศาสนา (Reli) อิทธิพลจากเพื่อน (Friend) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว (Com) อายุ (Age) ประเภทการศึกษา (School) รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน (Care01) และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ (Care02) ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ (SCM)

ตัวแปรทำนาย	สัญลักษณ์	R^2	b	SEb	Beta	t	p-value
อิทธิพลจากเพื่อน	Friend	.271	-.413	.059	-.394	-6.96	< .001
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	Exp	.395	-7.940	1.180	-.330	-6.73	< .001
สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	Media	.435	-1.182	.298	-.196	-3.97	< .001
การสื่อสารเรื่องการจัดการฯ	Com	.448	-.195	.069	-.158	-2.81	.005
การปฏิบัติทางศาสนา	Reli	.461	.125	.052	.123	2.37	.019
ค่าคงที่	a	-	61.930	1.940	-	31.86	< .001

$R^2 = .461, R^2_{(adj)} = .449, F_{(5,234)} = 40.03, p < .001$

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนนี้พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการทำนายได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = -.394$) รองลงมาคือ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.330$) สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = -.196$) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = -.158$) และการปฏิบัติทางศาสนา ($\beta = .123$) ตามลำดับ ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ ร้อยละ 46.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .461, F_{(5,234)} = 40.03, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุป ได้ดังนี้

$$\text{สมการที่ 1: } \text{SCM}\% = 61.93 - 0.413 \text{ Friend} - 7.940 \text{ Exp} - 1.182 \text{ Media} - 0.195 \text{ Com} + 0.125 \text{ Reli}$$

2. ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ (SDM) โดยตัวแปรต้นที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Media) การมีแฟนหรือคู่อีก (Status) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (Exp) ประเภทการศึกษา (Edu) ทศนคติต่อ

การจัดการอารมณ์ทางเพศ (Atti) ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ (k) การปฏิบัติทางศาสนา (Reli) อิทธิพลจากเพื่อน (Friend) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว (Com) อายุ (Age) ประเภทการศึกษา (School) รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน (Care01) และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ (Care02) ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ (SDM)

ตัวแปรทำนาย	สัญลักษณ์	R^2	b	SEb	Beta	t	p-value
การสื่อสารเรื่องการจัดการฯ	Com	.087	.242	.068	.247	3.55	< .001
อิทธิพลจากเพื่อน	Friend	.114	.203	.058	.244	3.47	.001
ระดับการศึกษา	Edu	.136	-1.036	.397	-.156	-2.61	.010
ความรู้เรื่องการจัดการฯ	k	.155	.505	.256	.125	1.98	.049
ค่าคงที่	a	-	30.070	4.670	-	6.44	< .001

$R^2 = .155, R^2_{(adj)} = .147, F_{(4,235)} = 9.29, p < .001$

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการทำนายได้แก่ การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = .247$) รองลงมาคือ อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .244$) ระดับการศึกษา ($\beta = -.156$) และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .125$) ตามลำดับ ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ ร้อยละ 15.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .155, F_{(4,235)} = 9.26, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุปได้ดังนี้

$$\text{สมการที่ 2: SDM\%} = 30.07 + 0.242 \text{ Com} + 0.203 \text{ Friend} - 1.036 \text{ Edu} + 0.505 \text{ k}$$

3. ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ (SRM) โดยตัวแปรต้นที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Media) การมีแฟนหรือคู่อรัก (Status) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (Exp) ประเภทการศึกษา (Edu) ทศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ (Atti) ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ (k) การปฏิบัติทางศาสนา (Reli) อิทธิพลจากเพื่อน (Friend) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว (Com)

อายุ (Age) ประเภทการศึกษา (School) รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน (Care01) และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ (Care02) ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ (SRM)

ตัวแปรทำนาย	สัญลักษณ์	R^2	b	SEb	Beta	t	p-value
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	Exp	.283	9.010	1.030	.456	8.75	< .001
อิทธิพลจากเพื่อน	Friend	.359	.194	.046	.225	4.19	< .001
สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	Media	.388	.826	.259	.167	3.19	.002
ค่าคงที่	a	-	15.98	2.230	-	7.71	< .001

$R^2 = .388, R^2_{(adj)} = .386, F_{(3,236)} = 38.56, p < .001$

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการทำนายได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = .456$) รองลงมาคือ อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .225$) และสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .167$) ตามลำดับ ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ร้อยละ 38.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .388, F_{(3,236)} = 38.56, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุป ได้ดังนี้

$$\text{สมการที่ 3: SRM\%} = 15.98 + 9.010 \text{ Exp} + 0.194 \text{ Friend} + 0.826 \text{ Media}$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation study) มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการศึกษา การมีแฟนหรือคู่อุปการะ ประสิทธิภาพการมีเพศสัมพันธ์ สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา อิทธิพลจากเพื่อน รูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา และระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพของภาครัฐ ในเขตจังหวัดชลบุรี ในปีการศึกษา 2562 จำนวน 240 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) เก็บข้อมูลระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2562 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ. 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจัดการอารมณ์ทางเพศ ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา อิทธิพลจากเพื่อน รูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive statistic) เป็นความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าพิสัย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจริง ค่าคะแนนสัมพัทธ์ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์และอำนาจทำนายของปัจจัย ด้วยการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 15.8 ปี ($M = 15.8$, $SD = 1.3$) มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลางมากที่สุด (ร้อยละ 72.1) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด (ร้อยละ 46.7) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาสามัญระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 77.1) ส่วนใหญ่ไม่มีแฟน/คู่อุปการะ (ร้อยละ 63.3) และไม่เคยประสบการณการมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมาเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.1) มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ ทีวี วิทยุ มากที่สุด (ร้อยละ 68.3) โดยกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากที่สุด 2 ชนิด (ร้อยละ 27.5) มีทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.32$, $SD = 1.25$) มีระดับความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับต่ำมากที่สุด (ร้อยละ 42.5) มีการปฏิบัติ

ทางศาสนาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.69, SD = 1.29$) มีอิทธิพลจากเพื่อนโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.94, SD = 1.47$) มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากที่สุด (ร้อยละ 68.8) มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ ($M = 2.80, SD = 1.40$)

2. การจัดการอารมณ์ทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการควบคุมอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.44, SD = 1.28$) การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.72, SD = 1.39$) และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย ($M = 1.91, SD = 1.16$) เมื่อวิเคราะห์การจัดการอารมณ์ทางเพศโดยใช้คะแนนสัมพัทธ์ พบว่า ค่าเฉลี่ยสัดส่วนการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศมีค่ามากที่สุด ($M = 0.44, SD = 0.11$) รองลงมาคือ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ($M = 0.33, SD = 0.09$) และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ มีค่าน้อยที่สุด ($M = 0.24, SD = 0.09$)

3. ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = -.394$) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.330$) สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = -.196$) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = -.158$) และการปฏิบัติทางศาสนา ($\beta = .123$) สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ ร้อยละ 46.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .461, F_{(5,234)} = 40.03, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุป ได้ดังนี้

$$SCM\% = 61.93 - 0.413 \text{ friend} - 7.940 \text{ exp} - 1.182 \text{ media} - 0.195 \text{ com} + 0.125 \text{ reli}$$

4. ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่ การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = .247$) อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .244$) ระดับการศึกษา ($\beta = -.156$) และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .125$) สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ ร้อยละ 15.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .155, F_{(4,235)} = 9.26, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุป ได้ดังนี้

$$SDM\% = 30.07 + 0.242 \text{ com} + 0.203 \text{ friend} - 1.036 \text{ edu} + 0.505 \text{ k}$$

5. ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = .456$) อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .225$) และสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .167$) สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ ร้อยละ 38.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$ ($R^2 = .388, F_{(3,236)} = 38.56, p < .001$) สามารถสร้างสมการพยากรณ์สรุป ได้ดังนี้

$$\text{SRM}\% = 15.98 + 9.010 \text{ exp} + 0.194 \text{ friend} + 0.826 \text{ media}$$

อภิปรายผลการวิจัย

1. การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย โดยแปลผลจากคะแนนสัมพัทธ์ พบว่า ค่าเฉลี่ยสัดส่วนการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศมีค่ามากที่สุด ($M = 0.44$, $SD = 0.11$) รองลงมาคือด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ($M = 0.33$, $SD = 0.09$) และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมีค่าน้อยที่สุด ($M = 0.23$, $SD = 0.09$) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาส่วนใหญ่ที่สถานศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา ประกอบกับกฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ของสถานศึกษา ทำให้เมื่อกลุ่มตัวอย่างเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นกลุ่มตัวอย่างจึงใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศมากที่สุด จากผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างควบคุมอารมณ์ทางเพศด้วยการไม่ใช้โทรศัพท์ในการสนทนาเรื่องเพศมากที่สุด ($M = 4.18$, $SD = 1.22$) เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศนอกจากการควบคุมอารมณ์ทางเพศแล้ว กลุ่มตัวอย่างใช้การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ โดยกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการดูหนัง ฟังเพลงมากที่สุด ($M = 3.24$, $SD = 1.50$) หากกลุ่มตัวอย่างเกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนได้ ก็จะใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมีค่าน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเกิดจากวัฒนธรรมเรื่องเพศในประเทศไทยเรื่องที่ไม่ควรกล่าวถึง เป็นเรื่องน่าอับอาย ไม่ควรแสดงออก การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศจึงใช้น้อย จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้การสำเร็จความใคร่อยู่เพียงระดับน้อยเท่านั้น ($M = 2.94$, $SD = 1.38$) และกลุ่มตัวอย่างมากถึงร้อยละ 72.5 คิดว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม แต่แท้ที่จริงแล้วการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองถือเป็นการจัดการอารมณ์ทางเพศรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมกับวัยรุ่นชาย (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2558)

2. ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ดังนี้

2.1 ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่

2.1.1 อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = -.394$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับสังคมเพื่อน มีกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน สามารถเข้าใจปัญหาซึ่งกันและกันได้ดีกว่าคนต่างวัย รับรู้และยอมรับในพฤติกรรมซึ่งกันและกัน เพื่อนจึงเป็นสังคมที่สำคัญของวัยรุ่นที่มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ แต่การควบคุมอารมณ์ทางเพศเป็นการควบคุมอารมณ์ทางเพศด้วยการหลีกเลี่ยง ช่มใจให้ไม่เกิดหรือให้อารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นแล้วหมดไปด้วยจิตใจของตนเอง

ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนน้อย อีกทั้งจากผลการศึกษาก็จะเห็นได้ว่าเพื่อนชักชวนให้ทำสมาธิ ช่มใจ ระวังอารมณ์ทางเพศ เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศอยู่เพียงในระดับน้อยเท่านั้น ($M = 2.34, SD = 1.39$) โดยเพื่อนมักชักชวนหรือแนะนำให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศต่าง ๆ มากกว่าการควบคุมหรือช่มใจไว้ ดังการศึกษาของ สุมิตดา สว่างทุกข์ และปาริชาติ ทาโน (2559) ที่พบว่า อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เนื่องจากโดยธรรมชาติวัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้ายคลึงตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกายหรือการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม วัยรุ่นจะใช้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนในการค้นหาความต้องการของตนเองหรือเอกลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งอาจมีอิทธิพลมากพอที่จะสนับสนุนหรือปฏิเสธค่านิยมของตัววัยรุ่นที่มีอยู่ก่อนแต่เดิม สอดคล้องกับทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วัยรุ่นจะปฏิบัติพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เกิดจากการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างทางสติปัญญาของวัยรุ่นก่อนที่จะแสดงออกทางพฤติกรรม

2.1.2 ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.330$) สามารถอธิบายได้ว่า ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ เป็นการรับรู้เดิมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ผ่านทางระบบประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยจะส่งผลต่อการเรียนรู้และจดจำการปฏิบัติพฤติกรรมทางเพศนั้น ๆ ซึ่งจะส่งผลให้วัยรุ่นชายมีการเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่แตกต่างกันออกไปตามประสพการณ์ที่เกิดขึ้นหรือพบเจอและความพึงพอใจต่อประสพการณ์นั้น ๆ ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายที่มีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า ประสพการณ์ทางเพศในอดีต เป็นสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ การได้พบเห็นด้วยตนเอง และจดจำ ซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นหลักในการประพพฤติกรรมทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ นฤประไพ สาระ และชุติมา หุ่มเรืองวงษ์ (2557) พบว่า วัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าวัยรุ่นที่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์

2.1.3 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = -.196$) สามารถอธิบายได้ว่า สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ เป็นปัจจัยชักนำสู่การปฏิบัติพฤติกรรม ทำให้วัยรุ่นชายเกิดการเรียนรู้เลียนแบบ สร้างค่านิยมให้กับวัยรุ่น เนื่องจากสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจะกระตุ้นความต้องการทางเพศของวัยรุ่น จูงใจให้เกิดความอ่อนไหวผ่านทางระบบประสาทสัมผัสทั้ง 5 จนเกิดแนวความคิดความเชื่อตามกลุ่มสังคม เกิดเป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่แสดงตามสื่อต่าง ๆ ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกมา การควบคุมอารมณ์ทางเพศคือการหลีกเลี่ยงการบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์

ทางเพศต่าง ๆ จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศน้อย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเกือบร้อยละ 30 ไม่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า บุคคลเกิดการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งสื่อต่าง ๆ ถือเป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญาของวัยรุ่น จึงเกิดเป็นพฤติกรรมการปฏิบัติขึ้นมา สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน และคณะ (2560) พบว่า การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ วัยรุ่นที่สามารถเข้าถึงสื่อที่ช่วยได้มากมีแนวโน้มมีพฤติกรรมทางเพศสูง

2.1.4 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = -.158$) สามารถอธิบายได้ว่า การควบคุมอารมณ์ทางเพศเป็นการควบคุมอารมณ์ภายในจิตใจของตนเองทั้งก่อนและขณะเกิดอารมณ์ทางเพศให้หมดไป การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวทำให้วัยรุ่นสามารถเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านอื่น ๆ ได้ ดังผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นชายที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวมากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีการสื่อสารเรื่องการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 3.13-3.23$) ในขณะที่การสื่อสารเรื่องการควบคุมอารมณ์ทางเพศมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.78 ถึง 2.96 เท่านั้น ประกอบกับลักษณะของวัยรุ่นชายมีความสนใจ อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ และเมื่อผนวกกับการที่มีระดับฮอร์โมนทางเพศเพิ่มสูงขึ้น จะทำให้วัยรุ่นเรียนรู้ที่จะมีกิจกรรมทางเพศอื่น ๆ เพิ่มเติม (อาภาพร เผ่าวัฒนา, 2560)

2.1.5 การปฏิบัติทางศาสนา ($\beta = .123$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีการปฏิบัติทางศาสนามากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีการปฏิบัติทางศาสนา น้อย การปฏิบัติทางศาสนาจะส่งผลให้วัยรุ่นชายมีความรู้ผิดชอบ ชั่วดี เนื่องจากศาสนาจะมีหลักคำสอนให้คนปฏิบัติในสิ่งที่เหมาะสม ถูกต้อง ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีหลักคำสอนในการหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้ายอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ ไม่ประพฤตินอกใจ เพราะถือเป็นเรื่องที่ผิดและไม่ควรกระทำ ถูกสั่งสอน สืบต่อ และปฏิบัติมา จนเกิดเป็นบรรทัดฐานทางสังคม ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วัยรุ่นจะปฏิบัติพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เกิดจากการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งหลักคำสอนทางศาสนาต่าง ๆ จะเป็นตัวกำหนดบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ ด้วย จากการศึกษาของ อุมารณ์ ภัทรวานิชย์ (2557) พบว่า วัยรุ่นที่มีประสบการณ์หรือใช้ชีวิตประจำวันที่ใกล้ชิดกับศาสนามีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้ากว่าวัยรุ่นที่ไม่เคร่งศาสนา ด้วยหลักคำสอนทางศาสนาหรือวิถีชีวิตที่ดำเนินตามแนวทางการปฏิบัติทางศาสนา ทำให้วัยรุ่นไม่แสวงหาความน่ารู้ น่าสนใจเกี่ยวกับด้านเพศมากนัก ทำให้เป็นความสนใจไปมีพฤติกรรม

อย่างอื่นได้มากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าพ่อแม่ที่ปลุกฝังให้วัยรุ่นรักษาศีลธรรม ตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาในสังคมไทยสามารถป้องกันวัยรุ่นจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ และความเคร่งศาสนาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (นารี ถึกสถิต, เสรี ชัดเข้ม และสมสิทธิ์ จิตรสถาพร, 2553)

2.2 ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่

2.2.1 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($\beta = .247$) สามารถอธิบายได้ว่า การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวทำให้วัยรุ่นชาย สามารถเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม เนื่องจากการสื่อสารในครอบครัวจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถแลกเปลี่ยน ความคิด ความรู้สึก หรือการกระทำต่าง ๆ ซึ่งจะถูกลำทอดหรือให้คำแนะนำตามมาตรฐานของผู้ปกครอง ซึ่งผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นชายที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวมากจะมีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวน้อย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวด้วยการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 3.13-3.23$) ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า มาตรฐานของผู้ปกครองเป็นการปฏิบัติ การเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน ตามค่านิยมและทัศนคติของผู้ปกครองต่อวัยรุ่น ซึ่งการปฏิบัติของผู้ปกครองมีความสำคัญต่อบทบาทในการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นจะเกิดการเรียนรู้ หรือปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ปกครอง สอดคล้องกับการศึกษาของ Lam et al. (2008) พบว่า ท่าทีของแม่ในการพูดคุยกับลูกเรื่องเพศ การแสดงความหนักแน่นในการปลุกฝังเรื่องไม่มีเพศสัมพันธ์ ในวัยเด็กของลูก การเปิดใจพูดคุยกันเรื่องเพศ และการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างแม่ลูก มีผลทำให้เด็กมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้าออกไป

2.2.2 อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .244$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมากจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนน้อย เนื่องจากอิทธิพลจากเพื่อนเป็นปัจจัยชักนำให้วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ จากการชักจูง แนะนำ หรือรับรู้การปฏิบัติจากเพื่อน เกิดเป็นบรรทัดฐานทางสังคมของกลุ่มเพื่อนที่เกิดการยอมรับในพฤติกรรมซึ่งกันและกัน ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วัยรุ่นจะปฏิบัติพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เกิดจากการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคมด้วย การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติร่วมกับผู้อื่น ได้แก่ การเล่นเกม การทำกิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ ดังการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน และคณะ (2560) พบว่า การรับรู้การมีพฤติกรรม

เสียงทางเพศของเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ($\beta = .328, p < .001$) อธิบายได้ว่า วัยรุ่นเป็นช่วงที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงร่างกายอย่างรวดเร็ว พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กรวมกลุ่ม การเข้าใจปัญหาของกันและกัน สามารถร่วมทุกข์ร่วมสุขได้ดีกว่าคนต่างวัย และการมีเพื่อนยังตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลได้ เช่น การต้องการเป็นคนสำคัญ การต่อต้านกฎระเบียบ ตามลักษณะธรรมชาติของวัยรุ่น ให้ความสำคัญกับความพอใจของตนเอง และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและสังคม จึงมีความสนใจและใส่ใจในกลุ่มเพื่อนมากกว่าพ่อแม่

2.2.3 ระดับการศึกษา ($\beta = -.156$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีระดับการศึกษามากขึ้นจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีระดับการศึกษาน้อยกว่า เนื่องจากระดับการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้นทำให้วัยรุ่นมีความรู้ ความเข้าใจ มีความคิดและประสบการณ์เกี่ยวกับการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศมากขึ้น สามารถเลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ตามความรู้หรือประสบการณ์ที่เกิดการสังสมจากการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น วัยรุ่นที่มีระดับความรู้เพิ่มขึ้นก็จะมีอายุเพิ่มขึ้นตามวัยเช่นกัน วัยรุ่นจึงเริ่มมีการเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างบุคคล เริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มีวุฒิภาวะมากขึ้น ทำให้มีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจหรือควบคุมอารมณ์ความต้องการของตนเอง มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้พอเหมาะสมกับวัยในด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรมด้านอารมณ์ ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วุฒิภาวะ เป็นขบวนการเติบโตของร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ จิตใจ อารมณ์ ซึ่งจะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับการศึกษาของ เบญจวรรณ ช่วยแก้ว และคณะ (2561) พบว่า ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ

2.2.4 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .125$) สามารถอธิบายได้ว่า ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นชายเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสม เนื่องจากจะสามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศที่มี เป็นหลักในการตัดสินใจในการปฏิบัติพฤติกรรมการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศมากจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศน้อย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องวิธีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศมากที่สุด (ร้อยละ 72.1-77.1) วัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศจะสามารถเลือกใช้วิธีการหรือกิจกรรมการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสมกับบริบท ณ ขณะนั้น ความรู้เป็นปัจจัยหนึ่งในด้านวุฒิภาวะเนื่องจากความรู้แสดงถึงการมีสติปัญญา มีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจ หรือควบคุมความต้องการของตนเอง ในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วุฒิภาวะ

เป็นขบวนการเติบโตของร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ จิตใจ อารมณ์ ซึ่งจะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งการศึกษาเรื่องทัศนคติและความรู้เพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชายไทยในเขตกรุงเทพมหานคร (พิชญา พจนโพธา และคณะ, 2560) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์อาจสนใจหาข้อมูลมากกว่าหรืออาจมีประสบการณ์ตรงทำให้มีความรู้ดีกว่า อย่างไรก็ตาม โดยภาพรวมการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าความรู้เพศศึกษาถือเป็นปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.3 ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ ได้แก่

2.3.1 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = .456$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มีอิทธิพลกับการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เนื่องจากประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะส่งผลให้วัยรุ่นชายเกิดการเรียนรู้และจดจำ และต้องการปฏิบัติตามประสบการณ์นั้น หากเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ ประทับใจ จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายที่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเกือบร้อยละ 30 เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า ประสบการณ์ทางเพศในอดีตเป็นสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ การได้พบเห็นด้วยตนเอง และจดจำ ซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นหลักในการประพฤติดังเพศ จากการศึกษาของ พิชญา พจนโพธา และคณะ (2560) วัยรุ่นคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ทำให้รู้สึกเป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากขึ้น และไม่ใส่ใจเรื่องเสียหายแต่อย่างใด นอกจากนี้การศึกษาของ Tu et al. (2012) ยังพบว่า วัยรุ่นที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ

2.3.2 อิทธิพลจากเพื่อน ($\beta = .225$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมากจะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายอิทธิพลจากเพื่อนน้อย เนื่องจากวัยรุ่นรับรู้หรือถูกชักชวน แนะนำจากเพื่อนในเรื่องการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ จึงทำให้วัยรุ่นเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ วัยรุ่นปฏิบัติเพราะเห็นว่าเพื่อนทำได้ อีกทั้งเพื่อนมีอิทธิพลในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เมื่อกลุ่มเพื่อนมีการกระทำ มีการยอมรับพฤติกรรมนั้น ๆ สามารถปฏิบัติได้และเกิดการยอมรับ จึงส่งผลให้เป็นบรรทัดฐานทางสังคมของวัยรุ่นในการแสดงพฤติกรรม เช่น การยอมรับของกลุ่มเพื่อนเมื่อเพื่อนในกลุ่มมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า วัยรุ่นจะปฏิบัติพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เกิดจากการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคมส่งผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญาและถูกแสดงออกทางพฤติกรรม สอดคล้องกับ

การศึกษาของ มาลี สบายยิ่ง (2562) ที่พบว่า วัยรุ่นมักแสดงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผ่านการเลียนแบบเพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น และเกิดการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

2.3.3 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\beta = .167$) สามารถอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากจะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศน้อย เนื่องจากการบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศผ่านระบบประสาทสัมผัสส่งผลให้ กระตุ้นการหลั่งฮอร์โมนเพศจึงเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนได้ วัยรุ่นจึงต้องใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการปลดปล่อย ซึ่งสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ เป็นปัจจัยชักนำสู่การปฏิบัติพฤติกรรม ทำให้วัยรุ่นชาย เกิดการเรียนรู้ เลียนแบบ สร้างค่านิยมให้กับวัยรุ่น และในปัจจุบันวัยรุ่นสามารถเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ ได้ง่าย สะดวก และเปิดเผย โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่วัยรุ่นสามารถเข้าถึงได้ง่าย ทุกที่ ทุกเวลา เมื่อต้องการ ส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ได้ตลอดเวลา และช่วยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นได้ตลอดเวลาเช่นกัน ทำให้วัยรุ่นรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าว เป็นเรื่องปกติที่สังคมยอมรับได้ ผู้อื่นก็ทำกัน ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกมา ดังทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) ที่ว่า บุคคลเกิดการเรียนรู้จากบรรทัดฐานทางสังคมส่งผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญาก่อให้เกิดเป็นพฤติกรรมการปฏิบัติขึ้นมา

นอกจากนี้การมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศหลากหลายชนิดยังทำให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจากแหล่งที่หลากหลายเช่นกัน ดังผลการศึกษารั้งนี้ที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเว็บไซต์ไปมากที่สุด (ร้อยละ 68.3) โดยกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนประเภทสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ 2 ชนิด มากที่สุด (ร้อยละ 27.5) จากการศึกษาของ มาลี สบายยิ่ง (2562) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้สื่อออนไลน์ในทางที่ผิด โดยการใช้สื่อกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ประกอบกับ ปัจจุบันสื่อช่วยทางเพศต่าง ๆ สามารถเข้าถึงได้ง่ายและมีความรวดเร็ว สอดคล้องกับการศึกษาของ ธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จุไรรัตน์ อาจแก้ว และภัทรพร เกษสังข์ (2562) พบว่า ว่าสื่อและเทคโนโลยีที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดข้อมูล เข้าถึงได้อย่างรวดเร็ว อยู่ในชีวิตประจำวัน หากมีการสืบค้นข้อมูลที่เป็นสุ่มเสี่ยงจะส่งผลทางตรงกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังการศึกษาของ นิยม จันทร์นวล และคณะ (2557) พบว่า การอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ โดยนักเรียนที่อ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์เป็น 5.7 เท่า ของนักเรียนที่ไม่อ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

3. ปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายนการจัดการอารมณ์ทางเพศ ได้แก่

3.1 การมีแฟนหรือคู่อรัก ไม่สามารถทำนายนการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ เนื่องจากอารมณ์ทางเพศไม่ได้เกิดจากการถูกกระตุ้นจากการมีแฟนหรือคู่อรักเพียงอย่างเดียว แต่อารมณ์

ทางเพศยังเกิดจากสิ่งกระตุ้นเร้าต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอก รวมถึงอิทธิพลของฮอร์โมนเพศก็มีผลต่อการเกิดอารมณ์ทางเพศเช่นกัน ดังนั้นวัยรุ่นชายที่มีหรือไม่มีแฟนหรือคู่อรักจึงมีการจัดการอารมณ์ทางเพศไม่ต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.3) ไม่มีแฟนหรือคู่อรัก และกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศมากที่สุด การมีแฟนหรือคู่อรักจึงไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้

3.2 รูปแบบการเลี้ยงดู ไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ เนื่องจากรูปแบบการเลี้ยงดูของคนไทยส่วนใหญ่ ไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นของวัยรุ่นเป็นหลัก และด้วยขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ยังไม่ยอมรับเรื่องเพศมากนัก ถึงแม้การเลี้ยงดูจะเป็นแบบประชาธิปไตยก็ตาม ทำให้วัยรุ่นอาจต้องแสวงหาวิธีจัดการอารมณ์ทางเพศจากนอกบ้าน จึงไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากที่สุด (ร้อยละ 68.8) สอดคล้องกับการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม พบว่า การกำกับติดตามของผู้ปกครอง ไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น (วรรณศิริ ประจัน โน และคณะ, 2560)

3.3 ทักษะคิดเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ เนื่องจากการจัดการอารมณ์ทางเพศที่วัยรุ่นได้แสดงออก ไม่ได้เกิดจากการมีทัศนคติของวัยรุ่นเพียงอย่างเดียว แต่มักถูกหล่อหลอมจากการรับรู้ เรียนรู้ และบริบทของสังคม วัฒนธรรม ประเพณีและศีลธรรมจรรยาที่มีอยู่ในตัวบุคคล ยังรวมถึงอิทธิพลจากทัศนคติของบุคคลใกล้ชิดด้วย ดังการศึกษาของ จักรกฤษ ปิจิตี, รุจา ภูไพบูลย์ และเพ็ญจันทร์ ประดับมุข เซอร์เรอร์ (2562) พบว่า ทัศนคติเรื่องเพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น สอดคล้องกับการศึกษาของ สมศักดิ์ สุทัศนาวรุฒิ และนิตยัตติญา ดวงใจ (2559) พบว่าทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้เข้าร่วมไม่แตกต่างกัน

3.4 อายุ ไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ เนื่องจากในยุคปัจจุบันที่วัยรุ่นทุกช่วงอายุสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ไม่แตกต่างกัน จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่อายุไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ นอกจากนี้วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและมีพัฒนาการ และยุคปัจจุบันเป็นยุคที่ทุกคนสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ไม่ต่างกัน รวมถึงเนื้อหาเกี่ยวกับเพศจากสื่อหลายช่องทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิด ความเชื่อ ทัศนคติ รวมถึงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศที่คล้ายกัน

3.5 ประเภทการศึกษา ไม่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ เนื่องจากในปัจจุบันสถานศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ สถาบันการศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา และ สถาบันการศึกษาสายอาชีพระดับอาชีวศึกษา มีการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ และทักษะด้านเพศศึกษามากขึ้น มีกฎระเบียบและข้อบังคับของสถานศึกษาในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น ทำให้สามารถจัดการกับอารมณ์ทางเพศของตนเองได้โดยไม่มี ความแตกต่างกัน ประเภทการศึกษาที่แตกต่างกันจึงไม่มีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นชายมีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเป็นส่วนใหญ่ และการปฏิบัติทางศาสนาอยู่เพียงในระดับน้อยถึงระดับปานกลางเท่านั้น ดังนั้น พยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน ควรส่งเสริมให้วัยรุ่นชายรู้เท่าทันหรือเลือกบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ไม่หมกมุ่น และส่งเสริมให้วัยรุ่นชายเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามวันและโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้หลักคำสอนต่าง ๆ ได้ขัดเกลาจิตใจของวัยรุ่นชายให้รู้ผิด ชอบ ชั่ว ดี ซึ่งจะส่งผลให้วัยรุ่นชายมีการควบคุมอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม

2. จากผลการศึกษาพบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้น พยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน ควรส่งเสริมให้วัยรุ่นชายมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการจัดการอารมณ์ทางเพศ สามารถเลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสม ส่งเสริมให้กลุ่มเพื่อนมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม และสามารถเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม และส่งเสริมให้ครอบครัวสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ เพื่อให้วัยรุ่นสามารถเลือกวิธีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมได้

3. จากผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองน้อย ประกอบกับวัยรุ่นชายมีความรู้ที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ดังนั้น พยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนจึงควรส่งเสริมให้วัยรุ่นชายมีความรู้ที่ถูกต้อง โดยเฉพาะการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และไม่ควรใช้การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. จากผลการศึกษาพบว่า สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา อิทธิพลจากเพื่อน และการสื่อสาร เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ดังนั้นจึงควรนำตัวแปรต่าง ๆ มาพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการจัดการอารมณ์ทางเพศ ในวัยรุ่นชาย โดยจัดให้มีกิจกรรมสร้างความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศและการรู้เท่าทัน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ นำหลักคำสอนทางศาสนาสอดแทรกในแต่ละกิจกรรม และให้ครอบครัว เพื่อนที่มีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมกับวัย ได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการสื่อสารและสนับสนุนให้วัยรุ่นมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม

2. การศึกษาครั้งนี้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชาย ทำให้พบมุมมองในเฉพาะเพศชายเท่านั้น ซึ่งในวัยรุ่นหญิงก็ต้องการจัดการอารมณ์ทางเพศเช่นกัน ดังนั้น ควรมีการศึกษา ในกลุ่มนักเรียนที่แตกต่างกับการศึกษาครั้งนี้ เช่น ในนักเรียนหญิง เนื่องจากวัฒนธรรมเรื่องเพศ ของผู้หญิงในสังคมไทยยังคงไม่เปิดกว้าง การศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นหญิงอาจพบ มุมมองที่แตกต่างกันออกไป

บรรณานุกรม

- กระทรวงสาธารณสุข. (2560). พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559. เข้าถึงได้จาก <http://teenact.moph.go.th/main.php?filename=center>
- จักรกฤษ ปิจดี, รุจา ภูไพบูลย์ และเพ็ญจันทร์ ประดับมุข เซอร์เรอร์. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่มีความพิการทางการเห็น. *วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 31(2), 48-59
- จุฬาลักษณ์ บาร์มี. (2555). สถิติเพื่อการวิจัยทางสุขภาพและการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS (พิมพ์ครั้งที่ 2). ชลบุรี: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จุฬาลักษณ์ สมภารวงศ์. (2552). เชาว์อารมณ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กับการจัดการความขัดแย้งของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชฎารัตน์ แก้วเวียงเดช และพัชชา หิรัญวัฒน์กุล. (2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครพนม. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 17(3), 168-177.
- ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชนิตา ประดิษฐ์สถาพร และแววดาว คำเจียว. (2556). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จังหวัดพะเยา. *วารสารพยาบาลและการศึกษา*, 6(พิเศษ), 104-115.
- ฐิติมา เพชรสัมฤทธิ์. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครสวรรค์. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 4(6), 71-84.
- ณิชภัทร ปูนมีกิจ. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน, คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณัฐกิต รัตนพันธ์. (2558). ผลการสำรวจวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย. เข้าถึงได้จาก http://themoodsex.blogspot.com/2015/07/blog-post_6html
- ดวงพร เกตุชรา. (2557). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางเพศกับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้*, 2(2), 30-49.

- ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ. (2557). *ความตระหนักรู้เรื่องเพศ: ความรู้เรื่องเพศและแนวทางป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิวาทิพย์ แสนเมือง, ทศพร ชูศักดิ์, เบญจวรรณ นันทชัย และสัณหวัช ไชยวงศ์. (2555). ประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะชีวิตไปยังความรู้และการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศท่ามกลางนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมศึกษา. *วารสารนเรศวรพะเยา มหาวิทยาลัยพะเยา*, 8(2), 103-106.
- ธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จุไรรัตน์ อาจแก้ว และภัทรพร เกษสังข์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19: การวิเคราะห์พหุระดับ. *วารสารวิชาการ*, 13(3), 26-33.
- นทีทิพย์ กฤษณามระ. (2538). *ฮอร์โมนกลไกและการออกฤทธิ์ร่วม*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นฤประไพ สาระ และชุติมา หุ่นเรืองวงษ์. (2557). ความชุกของการมีประสบการณ์ทางเพศและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา. *เวชศาสตร์ร่วมสมัย*, 60(2), 215-231.
- นารี ถึกสถิต, เสรี ชัดแจ่ม และสมสิทธิ์ จิตรสถาพร. (2553). การตรวจสอบตัวแปรทำนายของพฤติกรรมการใช้สื่อทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา*, 8(1), 20-35.
- นิยม จันทน์นวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ และสุบรรณ สิงโต. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารสาธารณสุข มหาวิทยาลัยบูรพา*, 9(2), 56-65.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2553). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ยูเออนด์ไอเอเตอร์มีเดีย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจวรรณ ช่วยแก้ว, นฤมล เถ่งไต้, อัครีย์ พิชัยรัตน์ และจันทร์เพ็ญ เลิศวนวัฒนา. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น จังหวัดตรัง. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*, 5(1), 240-256.
- ประกายรัตน์ ภัทรชิต. (2559). *พัฒนาการวัยรุ่น*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมชราช.
- ประเสริฐ มีรัตน์. (2538). *สรีรวิทยาของฮอร์โมน*. ชลบุรี: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิชญา พจนโพธา, ศุภโชค สิงห์กันต์, ฐิติวี แก้วพรสวรรค์ และสุพร อภินันทเวช. (2560). ทศนคติและความรู้เพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชายไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์*, 47(1), 18-30.

- ไพจิตร ไชยฤทธิ์. (2558). ปัจจัยที่อิทธิพลต่อความสุขในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ
โรงพยาบาลชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์*, 23(1), 40-54.
- พนม เกตุมาน. (2550). *พัฒนาการวัยรุ่น*. เข้าถึงได้จาก http://www.psychclin.co.th/new_page_56.htm
- มณีนรัตน์ ชีรวินันต์, นิตรัตน์ อิมามิ และอนุชิต วรกา. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของวัยรุ่นหญิง: กรณีศึกษาในนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดชลบุรี.
วารสารสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 46(3), 284-298.
- มาลี สบายยิ่ง. (2562). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังคม
ปัจจุบัน. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 30(3), 121-127.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2559). *พัฒนาการวัยรุ่น หน่วยที่ 8-15*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2559). *พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.
2559*. เข้าถึงได้จาก https://www.dcy.go.th/webnew/uploadchild/old/download/file_th_20163103210623_1.pdf
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2554). ความสัมพันธ์ทางเพศเชิงอำนาจและพฤติกรรม
เพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่น. *วารสารมหาวิทยาลัยนเรศวร*, 19(1),
41-48.
- ธรรรงค์ ศรีพล. (2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นจังหวัดเลย.
วารสารสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 จังหวัดขอนแก่น, 23(2), 101-111.
- วรรณศิริ ประจัน โน, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม
ทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ
และทักษะพฤติกรรม. *วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 29(2), 39-51.
- วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชลบุรี. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.kasetchon.ac.th/LD-Reg.html>
- วิทยาลัยการอาชีพพนัสนิคม. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก http://www.panas.ac.th/external_links.php?links=15
- วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.chontech.ac.th/html/std52.php>

- วิทยาลัยเทคนิคบางแสน. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.chpt.ac.th/index.php/2015-07-01-04-55-19.html>
- วิทยาลัยเทคนิคพัทยา. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก http://rms.pattayatech.ac.th/sms_report.php
- วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก http://rms.tatc.ac.th/sms_report.php
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี. (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.chcvc.ac.th/webcvc/index.php/2014-02-03-04-13-38>
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคโนโลยีฐานวิทยาศาสตร์ (ชลบุรี). (2561). *ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://sbtvc.ac.th/gcms/>
- วิทยาลัยโลกคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิทยาเขตรังสิต (2557). *วิเคราะห์สถานการณ์และปัจจัยที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวีของกลุ่มเยาวชนในประเทศไทย (รายงานฉบับย่อ)*. กรุงเทพฯ: องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย.
- ศูนย์ศึกษานโยบายสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล (2560). *รายงานผลการวิจัยเพื่อทบทวนการสอนเพศวิถีศึกษาในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย.
- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงสาธารณสุข. (2561). *รายงานอนามัยแม่และเด็ก*. เข้าถึงได้จาก <https://hdcservice.moph.go.th/hdc/reports/report>
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2 วัยรุ่น-วัยสูงอายุ (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต, นพวรรณ มาดาร์ตัน, วาที สิทธิ, แครี ริคเตอร์ และอุไรวรรณ คณิงสุขเกษม. (2554). *หนูยังไม่อยากเป็นแม่: เส้นทางชีวิตที่น่าห่วงใยของแม่วัยเด็กในสังคมไทย. ประชากรและสังคม 2554 จุดเปลี่ยนประชากร จุดเปลี่ยนสังคมไทย, 1(1) 181-196.*
- ศิริวรรณ ทুমเชื้อ. (2558). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจ ในการป้องกันการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในจังหวัดสระบุรี. วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข, 25(1), 97-109.*
- สุกัญญา สุรังสี. (2558). *การศึกษาปัจจัยป้องกันด้านบุคคลและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา, 21(2), 17-26.*

- สุภาพร จงประกอบกิจ. (2551). *ความเครียดการเผชิญความเครียดและแรงสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยมะเร็งลำไส้ใหญ่ที่ได้รับยาเคมีบำบัด*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุมิตตา สว่างทุกข์ และปาริชาติ ทาโน. (2559). การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. *วารสารเกื้อการุณย์*, 22(2), 41-56.
- สมจิต หนูเจริญกุล. (2544). *การดูแลตนเอง: ศาสตร์และศิลปะทางการพยาบาล* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมศักดิ์ วงสาวาส, บังอร เทพเทียน, ปิยฉัตร ตระกูลวงษ์, ปรินดา ตาสี และสุภัทรา อินทร ไพบูลย์. (2548). แนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ปี 2545-2547. *วารสารสาธารณสุขและการพัฒนา*, 3(1), 9-22.
- สมศักดิ์ สุทัศนวีรวิทย์ และนิตยัตติญา ดวงใจ. (2559). เปรียบเทียบความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมทางเพศระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนที่ร่วม และไม่ร่วมกิจกรรมศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น. *รามาริบทวีวารสาร*, 38(2), 88-99.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). *ระบบสารสนเทศเพื่อบริหารการศึกษา*. เข้าถึงได้จาก https://data.bopp-obec.info/emis/schooldata-view_student
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2558). *คู่มือการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาและทักษะชีวิตในนักเรียนแบบบูรณาการ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2560). *รายงานประจำปี 2560 สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์*. เข้าถึงได้จาก http://rh.anamai.moph.go.th/download/all_file/index/reportRH/report_rh_60.pdf
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2562). *สถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน ปี 2562*. เข้าถึงได้จาก http://rh.anamai.moph.go.th/more_news.php?cid=1&filename=index
- องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย. (2559). *รายงานสังเคราะห์การวิเคราะห์สถานการณ์การตั้งครภ์ของวัยรุ่นในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย.
- องค์การอนามัยโลก. (2561). *การตั้งครภ์ในวัยรุ่น*. เข้าถึงได้จาก <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs364/en/>

- อนุชิต วรกา, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ตันสกุล และนิรัตน์ อิมามี. (2558). ทักษะชีวิตกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี. *วารสารการประชุมวิชาการสุศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 17*, 1(1), 65-81.
- อภาพร เผ่าวัฒนา. (2552). *การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น: การมีส่วนร่วมของครอบครัว โรงเรียนและชุมชน*. กรุงเทพฯ: โนเบิล.
- อภาพร เผ่าวัฒนา. (2560). *การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: แนวคิดและการจัดการหลายระดับ*. กรุงเทพฯ: แดเนกซ์อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.
- อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์. (2557). ทศนคติทางเพศของประชากรรุ่นใหม่. *วารสารประชากรและสังคม 2557: การเกิดกับความมั่นคงในประชากรและสังคม*, 1(1), 233-149.
- Abramson, P. R. (1983). *Adolescents, sex, and contraception*. Michigan: University of Michigan.
- Atwood, K. A., Zimmerman, R., Cupp, P. K., Fongkaew, W., Miller, B. A., Byrnes, H. F., Chamrathirong, A., Rhucharoenpornpanich, O., Chaipheth, N., Rosati, M. J. & Chookhare, W. (2012). Correlates of precoital behaviors, intentions, and sexual initiation among Thai adolescents. *The Journal of Early Adolescence*, 32(3), 364-386.
- Bloom B. S. (1968). Learning for mastery. *The Evaluation Comment*, 1(2), 1-12.
- Helena, C., Kraemer, B., Becker, H., Keith, H., Brodie, H., Doering, H., Moos, A., & Hamburg, A. (1976). Orgasmic frequency and plasma testosterone levels in normal human males. *Archives of Sexual Behavior*, 5(2), 125-32.
- Jalowice, A. (1988). Confirmatory factor analysis of the Jalowice coping scale. In C. F. Waltz, & L. Strickland (Eds.), *Nursing measurement client outcomes* (pp. 1,287-377). New York: Springer.
- Lam, A. G., Russell, S. T., Tan, T. C., & Leong, S. J. (2008). Maternal predictors of noncoital sexual behavior: Examining a nationality representative sample of asian and white American adolescents who have never had sex. *Journal of Youth and Adolescence*, 37(1), 62-73.
- Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2007). *Using multivariate statistics* (5th ed.). New York: Allyn and Bacon.
- Thailand's national AIDS strategy. (2015). *THAILAND AIDS RESPONSE PROGRESS REPORT reportingn period: Fiscal year of 2014*. Bangkok: Thailand's National AIDS Strategy.

- Tu, X., Lou, C., Gao, E., Li, N., & Zabin, L. S. (2012). The relationship between sexual behavior and nonsexual risk behaviors among unmarried youth in Three Asian Cities. *Journal of Adolescent Health, 50*(3 SUPPL.), 128-130.
- UNICEF Thailand. (2018). *A situation analysis of adolescents in Thailand 2015-2016*. Bangkok: UNICEF Thailand.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา	อาจารย์ประจำคณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร.อ.หญิง ดร.ชนัดดา แนบเกษร	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
3. อาจารย์ ดร.สาวิตรี หลักทอง	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
4. ดร.ปรีชา สร้อยสน	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
ทันตสถาน โรงพยาบาลราชทัณฑ์
5. พว.ลัดดา เรืองปรีดามย์	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ
สำนักการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
เทศบาลนครแหลมฉบัง

ภาคผนวก ข

แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา

แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ชื่อหัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี

Factors Predicting Sexual Arousal Management among Male Adolescents Chonburi Province

ชื่อนิสิต นายกฤษณพงศ์ ลาภผล

รหัสประจำตัวนิสิต 60920047

หลักสูตร พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (ภาคพิเศษ)

ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยฯ

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยฯ มีมติเห็นชอบ รับรองจริยธรรมการวิจัย รหัส 01 - 09 - 2562

โดยได้พิจารณารายละเอียดการวิจัยเรื่องดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ

1) การเคารพในศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักเรียนเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวนทั้งหมดอย่างน้อย 176 ราย และกลุ่มตัวอย่างสำหรับ Try out จำนวน 30 ราย สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูล โรงเรียนชลราษฎรอำรุง โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา วิทยาลัยเทคนิคบางแสน และวิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

2) วิธีการอย่างเหมาะสมในการได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมโครงการวิจัย (Informed consent) รวมทั้งการปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3) การดำเนินการวิจัยอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ก่อความเสียหายหรืออันตรายต่อกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

การรับรองจริยธรรมการวิจัยนี้มีกำหนดระยะเวลาหนึ่งปี นับจากวันที่ออกหนังสือฉบับนี้ ถึงวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2563

อนึ่ง กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ใดๆ ของการวิจัยนี้ ขณะอยู่ในช่วงระยะเวลาให้การรับรองจริยธรรมการวิจัย ขอให้ผู้วิจัยส่งรายงานการเปลี่ยนแปลงต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยเพื่อขอรับรอง (เพิ่มเติม) ก่อนดำเนินการวิจัยด้วย

วันที่ให้การรับรอง 22 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2562

ลงนาม.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา วิชรสินธุ์)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก ค

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และ ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี

รหัสจริยธรรมการวิจัย 01-09-2562

ชื่อผู้วิจัย นายกฤษณพงศ์ ลาภผล

การวิจัยครั้งนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาเพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ ครอบคลุมปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เนื่องจากท่านเป็นนักเรียนเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพของภาครัฐ ในเขตจังหวัดชลบุรี ในปีการศึกษา 2562 เมื่อท่านเข้าร่วมการวิจัยแล้ว สิ่งที่ท่านจะต้องปฏิบัติคือ ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงด้วยตัวของท่านเอง แบบสอบถาม 1 ประกอบด้วย 9 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 3 ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 4 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 5 การปฏิบัติทางศาสนา ส่วนที่ 6 อิทธิพลจากเพื่อน ส่วนที่ 7 รูปแบบการเลี้ยงดู ส่วนที่ 8 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว ส่วนที่ 9 การจัดการอารมณ์ทางเพศ ซึ่งจะใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ 60 นาที

ประโยชน์ของการวิจัยครั้งนี้อาจจะไม่ได้เป็นประโยชน์โดยตรงกับท่าน แต่ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องเพศในวัยรุ่นชาย และเป็นแนวทางในการออกแบบโปรแกรมเกี่ยวกับการจัดการอารมณ์ทางเพศเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับวัยรุ่นชายต่อไป

การเข้าร่วมการวิจัยของท่านครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ ท่านมีสิทธิการเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีมีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่ต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลของท่านโดยใช้รหัสตัวเลขแทนการระบุชื่อ ชั้น และสิ่งใด ๆ ที่อาจอ้างอิงหรือทราบได้ว่าข้อมูลนี้เป็นของท่าน ข้อมูลของท่านที่เป็นกระดาษแบบสอบถามจะถูกเก็บอย่างมิดชิด และปลอดภัยในตู้เก็บเอกสารและล็อกกุญแจตลอดเวลา สำหรับ

ข้อมูลที่เก็บในคอมพิวเตอร์ของผู้วิจัยจะถูกใส่รหัสผ่าน ข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดจะมีเพียงผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษาเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ผู้วิจัยจะรายงานผลการวิจัย และการเผยแพร่ผลการวิจัยในภาพรวม โดยไม่ระบุข้อมูลส่วนบุคคลของท่าน ดังนั้นผู้อ่านงานวิจัยจะทราบเฉพาะผลการวิจัยเท่านั้น สุดท้ายหลังจากผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารเรียบร้อยแล้ว ข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลาย

หากท่านมีปัญหาหรือข้อสงสัยประการใด สามารถสอบถามได้โดยตรงจากผู้วิจัยในวันทำการรวบรวมข้อมูล หรือสามารถติดต่อสอบถามเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลาที่ นายกฤษณพงศ์ ลาภผล หมายเลขโทรศัพท์ 086-0900-185 หรือที่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิสากรกรังไกรเพชร อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก หมายเลขโทรศัพท์ 096-768-8668

นายกฤษณพงศ์ ลาภผล
ผู้วิจัย

หากท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงนี้ ท่านจะสามารถแจ้งให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมฯ ทราบได้ที่ เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมฯ ฝ่ายวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. 038-102823

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยทำนายนการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย
จังหวัดชลบุรี

วันที่ให้คำยินยอม วันที่เดือน.....พ.ศ.

ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียดและมีความเข้าใจดีแล้ว ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อข้าพเจ้า

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบัง ซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าจะถูกเก็บเป็นความลับและจะเปิดเผยในภาพรวมที่เป็น
การสรุปผลการวิจัย

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม.....ผู้ยินยอม
(.....)

ลงนาม.....พยาน
(.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย
(นายกฤษณพงษ์ ลาภผล)

ภาคผนวก ง

บัญชีทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี

แบบสอบถาม

ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายจังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง

1. ขอความกรุณาท่านอ่านคำชี้แจงก่อนตอบแบบสอบถามในแต่ละส่วน และตอบคำถามตามความคิดเห็นให้ตรงกับความเป็นจริงและการปฏิบัติของท่าน

2. แบบสอบถามประกอบด้วย 9 ส่วน มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 3 การจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา

ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน

ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู

ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว

3. คำตอบที่ได้จากการตอบแบบสอบถามชุดนี้จะเป็นความลับ ไม่นำเสนอข้อมูลเป็นรายบุคคล โดยนำไปวิเคราะห์และนำเสนอในภาพรวมสำหรับการวิจัยเท่านั้น คำตอบที่ได้จะไม่มีผลกระทบต่อบุคคลหรือหน่วยงานหรือสิทธิ์ที่ท่านพึงได้รับในปัจจุบันและอนาคต

4. เมื่อตอบแบบสอบถามครบทุกข้อแล้ว กรุณานำใส่ซองสีน้ำตาลที่จัดเตรียมไว้และส่งคืนผู้วิจัย (ท่านไม่ต้องเขียนชื่อ - นามสกุล)

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงใน () หรือเติมคำลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. ปัจจุบันท่านมี อายุ ปี
2. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น
 - () 2.1 สถาบันการศึกษาสายสามัญระดับมัธยมศึกษา

() มัธยมศึกษาปีที่ 2	() มัธยมศึกษาปีที่ 3
() มัธยมศึกษาปีที่ 4	() มัธยมศึกษาปีที่ 5
() มัธยมศึกษาปีที่ 6	
 - () 2.2 สถาบันการศึกษาสายอาชีพระดับอาชีวศึกษา

() ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1
() ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2
() ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3
3. ปัจจุบันท่านมีแฟนหรือคู่รักหรือไม่

() มีแฟน/คู่รัก	() ไม่มีแฟน/ คู่รัก
------------------	----------------------
4. ใน 1 เดือนที่ผ่านมาท่านมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/ คู่รัก/ บุคคลอื่น ๆ หรือไม่

() เคย	() ไม่เคย
---------	------------

ส่วนที่ 2 สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงใน () หรือเติมคำลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ท่านมีสื่อต่อไปนี้หรือไม่

1. หนังสือโป๊	() มี	() ไม่มี
2. นิตยสาร โป๊	() มี	() ไม่มี
3. แผ่นภาพ โป๊	() มี	() ไม่มี
4. ภาพยนตร์ โป๊	() มี	() ไม่มี
5. ทีวี โป๊	() มี	() ไม่มี
6. คลิป โป๊	() มี	() ไม่มี
7. แอปพลิเคชัน โป๊ในโทรศัพท์เคลื่อนที่	() มี	() ไม่มี
8. วีซีดี / ดีวีดี โป๊	() มี	() ไม่มี
9. อื่น ๆ (ระบุ)		

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการจัดการอารมณ์ทางเพศ

3.1 ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา ท่านรับรู้ได้ว่ามีอารมณ์ทางเพศ หรือมีความต้องการทางเพศ จำนวน ครั้ง

3.2 พฤติกรรมควบคุมอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความถี่ที่ท่านมีพฤติกรรมเหล่านี้มากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

ทุกครั้ง (5 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้นทุกวัน
บ่อยครั้ง (4 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 4-5 วัน ใน 1 สัปดาห์
บางครั้ง (3 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 2-3 วัน ใน 1 สัปดาห์
นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 0-1 วัน ใน 1 สัปดาห์
ไม่เคย (1 คะแนน)	หมายถึง ไม่เคยกระทำแบบนั้นเลยใน 1 เดือน

คำถาม : ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา ขณะดำเนินชีวิตปกติหรือเมื่อยังไม่ได้มีอารมณ์ทางเพศ หรือเมื่อเริ่มจะมีอารมณ์ทางเพศท่านมีการกระทำต่อไปนี้บ่อยเพียงใด

ลำดับ	กิจกรรม	ทุกครั้ง (5)	บ่อยครั้ง (4)	บางครั้ง (3)	นาน ๆ ครั้ง (2)	ไม่เคย (1)
1	ดูภาพโป๊ คลิปโป๊ หนังสือโป๊					
2	ใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นหาภาพโป๊ คลิปโป๊ หนังสือโป๊ และสิ่งต่าง ๆ ที่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					
.	.					
.	.					
.	.					
6	จินตนาการเรื่องการมีเพศสัมพันธ์					
7	พูดคุย หรือสนทนาเรื่องลามก					
8	หักห้ามใจไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศ					
9	ข่มใจไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศมาก ขึ้น					

3.3 พฤติกรรมการเบี่ยงเบนและการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความถี่ที่ท่านมีพฤติกรรมเหล่านี้ของท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

ทุกครั้ง (5 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้นทุกวัน
บ่อยครั้ง (4 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 4-5 วัน ใน 1 สัปดาห์
บางครั้ง (3 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 2-3 วัน ใน 1 สัปดาห์
นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน)	หมายถึง กระทำแบบนั้น 0-1 วัน ใน 1 สัปดาห์
ไม่เคย (1 คะแนน)	หมายถึง ไม่เคยกระทำแบบนั้นเลยใน 1 เดือน

คำถาม : ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา เมื่อท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ ท่านมีการกระทำต่อไปนี้บ่อยเพียงใด

ลำดับ	กิจกรรม	ทุกครั้ง (5)	บ่อยครั้ง (4)	บางครั้ง (3)	นาน ๆ ครั้ง (2)	ไม่เคย (1)
10	ออกกำลังกาย					
11	อ่านหนังสือเรียน หนังสือการ์ตูน หรือหนังสืออื่น ๆ ที่ตนเองชอบ (แต่ไม่ใช่หนังสือที่โป๊)					
.	.					
.	.					
.	.					
15	ออกไปพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่น					
16	สำเร็จความใคร่					
17	มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/ คู่รัก					
18	มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (ไม่ได้ เป็นการซื้อบริการทางเพศ) ที่สมัคร ใจและไม่มีข้อผูกพันต่อกัน					
19	มีเพศสัมพันธ์กับผู้ขายบริการ ทางเพศ					

ส่วนที่ 4 ทักษะการจัดการอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นทุกประการ
เห็นด้วย (4 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นส่วนใหญ่
ไม่แน่ใจ (3 คะแนน)	หมายถึง ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย (2 คะแนน)	หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นส่วนใหญ่
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1 คะแนน)	หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นทุกประการ

หมายเหตุ : การจัดการอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมก่อนและเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ เพื่อควบคุมและตอบสนองต่อความรู้สึกหรืออารมณ์นั้น

ลำดับ	ทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็น ด้วย (4)	ไม่ แน่ใจ (3)	ไม่ เห็น ด้วย (2)	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง (1)
1	การหลีกเลี่ยงการดูภาพโป๊/ ภาพยนตร์โป๊/คลิปโป๊ ทำให้ท่านรู้สึกขาดความสุขทางเพศ					
2	การหลีกเลี่ยงการอยู่ตามลำพังกับแฟน/ คู่รัก/ เพศตรงข้าม ในที่ลับตาทำให้สูญเสียความเป็นลูกผู้ชาย					
.	.					
.	.					
.	.					
11	ท่านรู้สึกว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม					
12	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองช่วยให้ท่านผ่อนคลายลง					
13	การมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/ คู่รัก เป็นเรื่องปกติที่สามารถทำได้					

ส่วนที่ 5 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย O รอบข้อที่ถูกต้องที่สุด โดยเลือกเพียงเครื่องหมายเดียวในแต่ละข้อคำถาม

1. ข้อใดไม่ใช่การควบคุมอารมณ์ทางเพศ
 1. การระงับจิตใจเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ
 2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
 3. การหลีกเลี่ยงการดูสื่อลามก
2. การควบคุมอารมณ์ทางเพศวิธีใดเหมาะสมที่สุด
 1. นาย ก หลีกเลี่ยงการสัมผัสร่างกายของผู้หญิงที่ตนชอบ
 2. นาย ข ใช้การเดินเกี่ยวกับแทนการเดินจับมือกับแฟน
 3. นาย ค จะเดินโอบไหล่แฟนเฉพาะเวลาที่อยู่กันสองคนเท่านั้น
3. นาย ก อายุ 15 ปี ขณะนั่งเรียนอยู่เกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น นาย ก พยายามข่มใจให้อารมณ์ทางเพศลดลงและหมดไป ท่านคิดว่ากรกระทำดังกล่าวเหมาะสมหรือไม่
 1. เหมาะสม เนื่องจากจะทำให้ระบายความเครียดได้
 2. เหมาะสม เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถใช้วิธีการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้
 3. เหมาะสม เนื่องจากเป็นวิธีการที่ดีที่สุด
4. ข้อใดคือการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ
 1. นาย ก เล่นฟุตบอลเมื่อเริ่มเกิดอารมณ์ทางเพศ
 2. นาย ข ชวนเพื่อนไปชักว่าวในห้องน้ำ
 3. นาย ค ทำสมาธิเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ
5. นาย จ อายุ 17 ปี ขณะกำลังพักกลางวันได้ยินกลุ่มพูดคุยถึงการมีเพศสัมพันธ์จึงเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น นาย จ ควรทำอย่างไร เพื่อเป็นการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ
 1. เดินหนี ไม่ฟังต่อ
 2. นั่งฟังต่อจนจบแล้วค่อยไปชักว่าว
 3. หากิจกรรมต่าง ๆ ทำ เช่น เล่นฟุตบอล
6. ขณะหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตในห้องคอมพิวเตอร์ นาย ข เลื่อนไปเห็นโฆษณาโป๊แล้วเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น ท่านคิดว่านาย ข ควรทำอย่างไร เพื่อเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ
 1. เปลี่ยนไปดูคอมพิวเตอร์เครื่องอื่นที่ไม่มีคนเห็น
 2. ปิดหน้าเว็บไซต์โฆษณาโป๊ออก แล้วเปิดเพลงฟังแทน

3. คู่มือญาติไปต่อจนจบ

7. ข้อใดถูกต้องเกี่ยวกับการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

1. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ช่วยปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นได้
2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทำให้ร่างกายอ่อนเพลีย
3. การมีเพศสัมพันธ์เป็นวิธีระบายอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมในวัยรุ่น

8. ข้อใดเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมที่สุดในวัยรุ่น

1. นาย ก มีเพศสัมพันธ์กับแฟนเท่านั้น
2. นาย ข ให้แฟนใช้ปากสำเร็จความใคร่ให้ (Oral sex)
3. นาย ค สำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในห้องน้ำ

9. ขณะช่วงพักระหว่างคาบเรียน นาย ง เกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถที่จะควบคุมหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ นาย ง จึงได้ทำการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในห้องน้ำของโรงเรียน ท่านคิดว่า นาย ง ทำถูกต้องหรือไม่

1. ถูกต้อง เนื่องจากเป็นสถานที่ลับตาคน
2. ถูกต้อง เนื่องจากทำให้เพิ่มสมรรถภาพทางเพศ
3. ถูกต้อง เนื่องจากเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมในวัยรุ่นชาย

10. เมื่อนาย ข เกิดอารมณ์ทางเพศ มีก้นนางสาว น ซึ่งเป็นแฟนกัน มาอยู่ในที่ลับตาคนสองต่อสอง ท่านคิดว่าคำแนะนำใดเหมาะสมที่สุดสำหรับนาย ข ในการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

1. บอกนาย ข พานางสาว น ไปทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์กับเพื่อน ๆ
2. บอกนาย ข ใช้วิธีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
3. บอกนาย ข ให้พานางสาว น ไปรวมเพศที่บ้าน

ส่วนที่ 6 การปฏิบัติทางศาสนา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดและการปฏิบัติของท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

ปฏิบัติเป็นประจำ (5 คะแนน)	หมายถึง ท่านปฏิบัติทุกครั้ง (ร้อยละ 81-100)
ปฏิบัติบ่อยครั้ง (4 คะแนน)	หมายถึง ท่านปฏิบัติเกือบทุกครั้ง (ร้อยละ 61-80)
ปฏิบัติบางครั้ง (3 คะแนน)	หมายถึง ท่านปฏิบัติบางครั้ง (ร้อยละ 41-60)
ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน)	หมายถึง ท่านปฏิบัติน้อยครั้ง (ร้อยละ 21-40)
ไม่ได้ปฏิบัติ (1 คะแนน)	หมายถึง ท่านไม่ได้ปฏิบัติหรือปฏิบัติน้อยมาก (ร้อยละ 0-20)

คำถาม : ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมา ท่านปฏิบัติกิจกรรมต่อไปนี้บ่อยเพียงใด

ลำดับ	การปฏิบัติ	ปฏิบัติ เป็น ประจำ (5)	ปฏิบัติ บ่อย ครั้ง (4)	ปฏิบัติ บาง ครั้ง (3)	ปฏิบัติ นานๆ ครั้ง (2)	ไม่ได้ ปฏิบัติ (1)
1	ท่านมักจะใช้หลักคำสอนทางศาสนาเป็นหลักในการตัดสินใจเรื่องที่สำคัญ					
2	เมื่อมีปัญหาในการดำเนินชีวิต ท่านใช้หลักคำสอนทางศาสนาแก้ไข					
.	.					
.	.					
.	.					
8	เมื่อมีเวลาว่าง ท่านใช้เวลาในการอ่านหนังสือคำสอนทางศาสนา เช่น คัมภีร์ไบเบิล หนังสือธรรมะ					
9	ท่านสวดมนต์/ภาวนา/ศีลล้างบาป/ละหมาด ตามหลักการของศาสนา					
10	ท่านกำหนดจิตให้เป็นกุศล ตามหลักศาสนาของท่าน					

ส่วนที่ 7 อิทธิพลจากเพื่อน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับการรับรู้และการปฏิบัติของเพื่อนท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

เป็นประจำ (5 คะแนน) หมายถึง ท่านคิดว่าเพื่อนของท่านปฏิบัติเป็นประจำ
(ร้อยละ 81-100)

บ่อยครั้ง (4 คะแนน) หมายถึง ท่านคิดว่าเพื่อนของท่านปฏิบัติบ่อยครั้ง
(ร้อยละ 61-80)

บางครั้ง (3 คะแนน) หมายถึง ท่านคิดว่าเพื่อนของท่านปฏิบัติบางครั้ง
(ร้อยละ 41-60)

นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) หมายถึง ท่านคิดว่าเพื่อนของท่านปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง
(ร้อยละ 21-40)

ไม่เคยเลย (1 คะแนน) หมายถึง ท่านคิดว่าเพื่อนของท่านไม่ได้ปฏิบัติ (ร้อยละ 0-20)

ลำดับ	อิทธิพลจากเพื่อน	เป็นประจำ (5)	บ่อย ครั้ง (4)	บาง ครั้ง (3)	นาน ๆ ครั้ง (2)	ไม่ เคย เลย (1)
1	เพื่อนของท่านใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น คลิปโป๊ ภาพโป๊					
2	เพื่อนของท่านขอโอกาสอยู่ตามลำพังกับแฟน หรือคูรัก					
.	.					
.	.					
.	.					
8	เพื่อนของท่านมีเพศสัมพันธ์กับแฟน คูรัก หรือบุคคลอื่น ๆ เพื่อตอบสนองอารมณ์ทางเพศของตนเอง					
9	เพื่อนของท่านแนะนำท่านให้สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง					
10	เพื่อนของท่านชักชวนให้ท่านมีเพศสัมพันธ์กับแฟน คูรัก หรือบุคคลอื่น ๆ					

ส่วนที่ 8 รูปแบบการเลี้ยงดู

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

เห็นด้วยมากที่สุด (5 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นทุกประการ
เห็นด้วยมาก (4 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นส่วนใหญ่
เห็นด้วยน้อย (3 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นบางส่วน
เห็นด้วยน้อยที่สุด (2 คะแนน)	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นส่วนน้อย
ไม่เห็นด้วย (1 คะแนน)	หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นทุกประการ

ลำดับ	รูปแบบการเลี้ยงดู	เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก (4)	เห็น ด้วย น้อย (3)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (2)	ไม่เห็น ด้วย (1)
1	ผู้ปกครองของท่านเข้มงวดกับการ ดำเนินชีวิตประจำวัน					
2	ผู้ปกครองทำโทษท่านโดยไม่ฟังเหตุผล ของท่าน เมื่อท่านกระทำผิด					
.	.					
.	.					
.	.					
9	เมื่อท่านประสบกับปัญหา ผู้ปกครองจะ พูดคุยและให้คำแนะนำเสมอ					
10	ผู้ปกครองจะมอบหมายหน้าที่ภายใน บ้านแก่ท่านตามความเหมาะสม					
11	เมื่อต้องตัดสินใจ ผู้ปกครองให้ท่านมี ส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น					
12	เมื่อกระทำผิด ผู้ปกครองและท่าน ร่วมกันแก้ไข และกำหนดการลงโทษ ตามความเหมาะสม					

ส่วนที่ 9 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด โดยเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อคำถาม

- เป็นประจำ (5 คะแนน) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวของท่านปฏิบัติเป็นประจำ (ร้อยละ 81-100)
- บ่อยครั้ง (4 คะแนน) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวของท่านปฏิบัติบ่อยครั้ง (ร้อยละ 61-80)
- บางครั้ง (3 คะแนน) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวของท่านปฏิบัติบางครั้ง (ร้อยละ 41-60)
- นาน ๆ ครั้ง (2 คะแนน) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวของท่านปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 21-40)
- ไม่เคยเลย (1 คะแนน) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวของท่านไม่ได้ปฏิบัติ (ร้อยละ 0-20)

คำถาม : ผู้ปกครองหรือพี่น้องของท่าน พุดคุยหรือแนะนำท่านเรื่องดังต่อไปนี้บ่อยเพียงใด

ลำดับ	เรื่องที่สื่อสาร	เป็นประจำ (5)	บ่อยครั้ง (4)	บางครั้ง (3)	นานๆ ครั้ง (2)	ไม่เคย เลย (1)
1	การหลีกเลี่ยงการดูหรือใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น หนังสือโป๊ คลิปโป๊					
2	วิธีการควบคุมจิตใจ ระงับอารมณ์ เมื่อท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ					
.	.					
.	.					
.	.					
7	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง					
8	การสำเร็จความใคร่ด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ					
9	ปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ในระหว่างการศึกษาเล่าเรียน					

ภาคผนวก จ

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น

ตารางที่ 4 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น

ตัวแปร	media	status	sex	edu	atti	k
status	0.084					
sex	0.153*	0.355**				
edu	-0.135*	0.018	0.098			
atti	-0.097	-0.054	-0.164*	0.159*		
k	-0.172**	-0.019	-0.159*	0.025	0.264**	
reli	0.143*	-0.046	0.180**	0.098	-0.074	-0.208**
friend	0.211**	-0.036	0.162*	0.013	-0.176**	-0.278**
com	0.175**	0.063	0.129*	0.052	-0.074	-0.189**
age	-0.069	0.096	0.132*	0.773**	0.112	0.036
school	-0.113	0.079	0.257**	0.510**	-0.094	0.025
care01	-0.060	-0.011	0.058	0.150*	0.017	-0.215**
care02	0.102	-0.131*	-0.011	-0.051	-0.130*	-0.153*

ตัวแปร	reli	friend	com	age	school	care01
friend	0.455**					
com	0.485**	0.477**				
age	0.110	0.037	0.067			
school	0.065	0.067	-0.009	0.573**		
care01	0.231**	0.199**	0.134*	0.145*	0.119	
care02	-0.020	0.082	0.000	-0.040	0.004	-0.182**

*sig. $\leq .05$, **sig. $< .01$

สัญลักษณ์

สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	Media
การมีแฟนหรือคู่อุปถัมภ์	Status
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	Exp
ระดับการศึกษา	Edu
ทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ	Atti

ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ	k
การปฏิบัติทางศาสนา	Reli
อิทธิพลจากเพื่อน	Friend
การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว	Com
อายุ	Age
ประเภทการศึกษา	School
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน	Care01
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบตามใจ	Care02